SYLVIA DAY

aripi de brumă

blue MOON

Pentru familia Tabke,
deoarece m-ați inspirat cu puterea,
compasiunea și credința voastră

Capitolul 1

Nu e nici ora nouă dimineața, și sunt deja amețită.

Vecina mea, Roxanne, doar ce a deschis larg ușa în care tocmai bătusem, iar acum stă în fața mea, cu ochii străbătuți de un licăr. Cele două cățele ale ei, o weimaraner care latră tare și o corgi-chihuahua și mai zgomotoasă, se grăbesc să mă salute.

– Cu ce ocazie?

Mă las pe vine și mă pregătesc pentru năvala de trupuri calde și blănoase. Îmi ridic privirea și observ blugii care îmbracă picioarele lungi de-un kilometru ale lui Roxy, și cămașa cu nasturi albă, clasică, pe care și-a înnodat-o în talie. Ca întotdeauna, a fi fără cusur pare floare la ureche pentru ea.

Îmi zâmbește cu toată gura.

– Zilele de luni sunt pentru mimoze[1], doamnă doctor.

– Chiar așa? îi spun, în timp ce le scarpin zdravăn pe cățele, flatată de cât de încântate sunt de sosirea mea.

---

[1] Băutură din șampanie și suc de portocale

Nu te aştepta să te contrazic. Se ştie că am mai prescris şi eu băuturi din când în când.

– Dar *tu* nu bei niciodată.

Ridic din umeri.

– Pentru că nu sunt distractivă atunci când sunt beată. Nu fac decât să mă plâng.

Primirea înflăcărată pe care mi-au făcut-o Bella şi Minnie o încurajează să-mi spună:

– Le-a fost dor de tine. Şi mie mi-a fost.

– N-am fost plecată atât de mult timp încât să mi se ducă dorul.

În timp ce mă ridic, mă felicit că am reuşit, cumva, să evit două limbi care încercau să mă lingă cu frenezie, la unison.

Mi se taie respiraţia atunci când Roxy mă îmbrăţişează cu putere. E cu vreo treisprezece centimetri mai înaltă decât mine, cu câţiva ani mai în vârstă, şi incomparabilă în privinţa eleganţei şi frumuseţii.

Se dă înapoi şi mă priveşte cu atenţie, după care încuviinţează din cap, în semn că a ajuns la o anume concluzie. Privesc mulţimea de cârlionţi care-i ajung până la umeri şi-i încadrează faţa ovală. Are ochii căprui, cu câteva nuanţe mai deschişi decât nuanţa pielii, ochi ce reflectă bunătatea unui suflet cu adevărat minunat.

– Cum e în Manhattan? mă întreabă ea, luându-mă la braţ şi trăgându-mă în casă.

– O nebunie, aşa cum e mereu.

– Şi cuplul meu de celebrităţi preferat?

Închide uşa cu piciorul în urma noastră.

– Sunt la fel de splendizi, şi de fermecători, și de putred de bogați? E însărcinată deja? Poţi să-mi spui; n-am să suflu o vorbă nimănui.

Zâmbesc. Şi mie mi-a fost dor de Roxy. E bârfitoare, dar niciodată răutăcioasă. Totuși, nu poate să țină un secret mai mult de cinci minute.

– Da, Gideon şi Eva Cross sunt tot minunați din toate punctele de vedere. Şi nu sunt doctorița Evei, aşa că nu ştiu să-ți spun dacă e sau nu însărcinată. În orice caz, la cât de bine te pricepi să descoperi informaţii, mă aştept să afli deodată cu ea.

– Ha! Vezi să nu! Kylie Jenner a reuşit să-și ascundă sarcina, ceea ce dovedește că şi cei care-s celebri pot avea secrete, îmi spune ea, iar privirea i se luminează de entuziasm. Deci, poate că Eva e însărcinată şi ține totul ascuns.

Nu-mi place deloc să o dezamăgesc, dar...

– Dacă te ajută cu ceva, află că n-am văzut nici urmă de burtică.

– La naiba, spune Roxy, bosumflându-se. Asta e. Sunt tineri.

– Şi ocupaţi. Ținând cont de faptul că lucrez pentru ei, o ştiu direct de la sursă.

– Cu ce era îmbrăcată atunci când ai văzut-o? Vreau o descriere completă: ţinută, pantofi, accesorii.

– Care dintre ținute? o întreb eu, inocent. Am văzut-o de mai multe ori.

Privirea i se luminează.

– Ei, ei, ei, dragă. Hai să luăm prânzul la Salty's, ca să-mi spui totul!

– Nişte rugăminţi n-ar strica, o tachinez eu.

– Între timp...

Parfumul ei îmbătător se estompează pe măsură ce se depărtează şi intră în camera de zi.

– Trebuie să te aduc la zi cu multe lucruri.

– Am fost plecată doar trei săptămâni. Cât de multe lucruri s-au putut întâmpla între timp?

Le urmez pe Bella şi pe Minnie până spre capătul sufrageriei şi, numaidecât, mă simt ca acasă în locul ăsta familiar. Decorată preponderent în alb, cu accente de culoare bleumarin şi auriu, casa în stil tradiţional a lui Roxy e deopotrivă elegantă şi confortabilă. Pe alocuri sunt presărate piese-mozaic viu colorate, cum ar fi suporturi pentru pahare, boluri decorative, vaze şi multe altele, pe care ea le creează, iar angajaţii ei le vând în piaţa Pike Place.

Dar ceea ce atrage, de fapt, privirile este Puget Sound, care se vede de la fereastra ei.

Mi se taie răsuflarea atunci când văd imaginea panoramică a strâmtorii, împreună cu insulele Maury şi Vashon. O barjă uriaşă vopsită în roşu şi alb, încărcată cu stive multicolore de containere maritime, se îndepărtează cu precauţie de Tacoma, încetinind atunci când se pregăteşte să pivoteze brusc ca să poată ieşi din Golful Poverty. Un remorcher, care pare minuscul în comparaţie cu barja, pufăie în direcţia opusă. Ancorajul de lângă mal e presărat cu bărci private ce variază ca mărime de la şalupe mici – la iahturi de croazieră.

Nu mă satur niciodată să contemplu apa sclipitoare şi vasele care vin şi pleacă la orice oră. De fapt, mi-a lipsit mult această privelişte cât timp am fost la New York.

Şi când te gândeşti că am jurat odată că, născută fiind în New York, acolo voi şi muri. E clar că nu mai sunt femeia care am fost.

Mă uit la uriaşul copac bătrân de la marginea falezei şi caut în crengile lui capul unui vultur pleşuv, uşor de recunoscut după albul lui strălucitor. Creanga desfrunzită pe care păsările se aşază ca pe o stinghie e goală acum, însă, la vederea unui şir îndepărtat de avioane care vin dinspre nord ca să aterizeze pe aeroportul SeaTac, îmi dau seama din ce direcţie bate vântul. Mă întorc și privesc cum Roxy termină de încălțat nişte adidași albi imaculaţi.

Se ridică.

– Deci, știi că ai ratat întâlnirea... Din nou. Nu cred că ai mai fost la vreuna de la sărbători, nu-i așa?

Mă strecor pe lângă colţ, încercând să scap de ancheta lui Roxy, şi apuc lesele căţelelor, care atârnă în cuierele de perete din holul din faţă.

– Oare chiar am *ratat* ceva? Nu prea cred.

În fiecare lună pe străzi apar panouri în formă de A, pe care sunt anunțate data şi locul următoarei adunări comunitare. Pentru mine asta înseamnă o aducere-aminte care-mi e de folos în planificarea călătoriilor de serviciu la New York. Adunările sunt problematice pentru mine, şi cel mai bine e să le evit, atunci când pot.

Roxy mi se alătură, prinzându-şi, la o gaică din cordon, carabina unui tub cu saci biodegradabili pentru dejecţiile de câine.

– Emily a venit însoţită de grădinarul ei. S-au cuplat, dacă asta-i expresia potrivită.

Vestea asta mă opreşte-n loc, vag conştientă de faptul că cele două căţele au început să se învârtă, agitate.

– Puştanul? Ăla de vreo şaisprezece ani?

– Doamne! exclamă Roxy cu un râset gutural, încântător. Cam aşa arată, nu? De fapt, are douăzeci.

– Vai de mine!

Emily e o romancieră de succes, care a trecut recent printr-un divorţ complicat. Cum şi eu am avut parte de o experienţă asemănătoare, îi doresc tot binele din lume. Însă cei din cartier au fost scandalizaţi de un şir recent de iubiţi de-ai ei care aveau aproape aceeaşi vârstă cu fiul său.

– Trauma îi poate da pe oameni peste cap, zic, însă vocea mea nu vădeşte prea mult din compasiunea pe care o simt.

Cu toţii purtăm o armură de un fel sau altul. A mea este reinventarea.

– Uite ce-i, o înţeleg. Dar e pur şi simplu prostesc să îţi aduci playboy-ul, mai ales că le tunde peluzele câtorva dintre vecinii tăi, la întâlnirea comunitară. Să fi văzut privirile pe care i le aruncau oamenii atunci când se întorcea cu spatele... măiculiţă!

Ne aplecăm ca să prindem lesele.

– Ce mai lucruri ratez! glumesc eu, întipărindu-mi în minte să-i trimit lui Emily o felicitare de *mă gândesc la tine.*

– Asta nu-i tot.

– Ei, chiar aşa?

O iau pe Minnie, iar Roxy o ia pe Bella. N-am căzut de acord în mod explicit asupra acestui aranjament; e, pur și simplu, un obicei al nostru. Aşa cum plimbatul câinilor împreună de vreo două ori pe săptămână e un obicei, o interacţiune programată care mă scoate din casă, la soare, după cum mi-a recomandat medicul meu.

Roxy ţopăie, entuziasmată.

– Les şi Marge și-au vândut casa.

Clipesc.

– Nu ştiam că aveau de gând s-o vândă.

Ea râde şi se îndreaptă spre ușa de la intrare.

– Tocmai ăsta-i clenciul. N-aveau de gând.

– Stai așa, ce zici tu acolo?

Ies repede după Roxy, cu Minnie alergând alături de mine şi ferindu-şi coada atunci când închid uşa.

Mă uit la dreapta, spre casa mea, o încântătoare clădire de la jumătatea secolului trecut, renovată, cu acoperiş de tip fluture, apoi – la casa tradiţională de lângă ea, care le aparţine, *le-a aparţinut,* de fapt, lui Les şi Marge. Împreună cu a lui Roxy, toate cele trei case au o poziţionare nemaipomenită printre locuinţele care străjuiesc strada şi strâmtoarea, oferind vedere directă către apă, precum şi o intimitate excepţională... Toate astea – la nici douăzeci de minute de mers cu maşina până la aeroport.

Roxy își încetinește pașii ca s-o prind din urmă, apoi se uită la mine.

– A doua zi după ce ai zburat spre New York, a parcat un Range Rover pe aleea lor, iar tipul dinăuntru le-a oferit bani peșin ca să vândă și să se mute în paisprezece zile.

Mă poticnesc, iar Minnie se încâlcește pentru o clipă în lesă. Îmi aruncă o privire pe care aș descrie-o drept enervată, apoi îi dă înainte cu tropăitul.

– Ce nebunie!

– Nu-i așa? Les nu vrea să-mi spună ce sumă li s-a oferit, dar mă gândesc că a fost una enormă.

Urcăm în pas de marș aleea înclinată, iar eu îmi dau capul pe spate ca să văd casele de pe panta dealului. Prevăzute cu ferestre mari pentru ca locatarii lor să profite la maximum de priveliște, par să caște ochii, uimite. Partea noastră de strâmtoare era secretă înainte, dar, atunci când a explodat piața imobiliară în Seattle și Tacoma, am fost descoperiți. Acum multe locuințe sunt renovate integral, după gusturile noilor proprietari.

Când ajungem la șosea o luăm la stânga. La dreapta e o fundătură.

– Păi, dacă sunt mulțumiți, zic eu, mă bucur pentru ei.

– Sunt copleșiți. S-au întâmplat multe dintr-odată, dar cred că sunt împăcați cu alegerea pe care-au făcut-o.

Roxanne se oprește odată cu Bella, și așteptăm până când cele două cățele își marchează unul dintre locurile obișnuite, pe pietrișul de la marginea asfaltului. Străzile

din cartierul nostru nu au borduri, nici trotuare. Doar peluze frumoase şi o mulţime de arbuşti înfloriţi.

– Am încercat cu toţii să scoatem informaţii de la ei, continuă ea, dar nu ne-au spus nimic despre vânzare.

Mă priveşte cu coada ochiului.

– Însă ne-au spus câte ceva despre cumpărător.

– De ce te uiţi aşa la mine?

– Pentru că eu şi Mike credem că e o persoană celebră. Poate că-i regizor de film. Sau artist. Îţi dai seama? Mai întâi Emily, o autoare de succes. Apoi tu, chirurg care face un reality-show. Şi acum, noul vecin! Poate că locul ăsta e un nou Malibu – locuinţe pe plajă, dar fără incendii de vegetaţie sau impozite pe venitul de la stat!

Când o aud pe Roxy pomenindu-l pe soţul ei, Mike, zâmbesc în sinea mea. Mutat din New York, ca şi mine, el face o bine-venită legătură între viaţa pe care am lăsat-o în urmă şi realitatea pe care mi-am creat-o de atunci; o realitate care tocmai a fost zdruncinată de pierderea unor vecini pe care-i plăceam.

– Pe ce te bazezi când spui asta? întreb, hotărând să-i fac jocul.

În ultimul an am învăţat un lucru: să accept lucrurile pe care nu le pot schimba. O sarcină dificilă pentru o obsedată de control precum sunt eu.

– Les i-a spus tipului că nici măcar n-a văzut casa pe dinăuntru. Tipul i-a spus că n-avea nevoie s-o vadă. Cică ştia deja că „lumina e perfectă". Cine ar spune aşa ceva? Doar cineva care are tangenţă cu artele vizuale, nu?

– Poate, încuviinţez eu, şovăielnic, tulburată de conversaţia neaşteptată.

Șoseaua se înalță abrupt în fața noastră, panta fiind destul de înclinată ca să simt că mă ard ușor coapsele de la mersul alert.

– Dar asta nu înseamnă neapărat că e celebru.

– Stai să vezi, mă lămurește ea, cu respirația întretăiată. Les n-a vrut să ne spună o sumă, dar a zis că i se pare o nebunie că tipul n-a cumpărat în schimb complexul uriaș din capătul străzii. Casa aceea e pusă în vânzare la prețul de trei milioane și jumătate!

Îmi stă mintea în loc când mă gândesc. Les și Marge au, adică *au avut*, într-adevăr, o casă frumoasă, dar nu merita nici pe departe atâția bani.

– Cred că l-am văzut pe cumpărător o dată, prin fereastra cu arcadă din sufragerie, continuă Roxy. Blonda care era cu el arăta foarte bine. Slăbănoagă, gen supermodel, cu picioare lungi cât o zi de post.

Gâfâi atunci când ajungem sus; Roxy nu, pentru că merge la sală în majoritatea zilelor din săptămână.

La vreo cinci sute de metri mai încolo, la dreapta, e o stradă care duce spre Dash Point. Dincolo de ea, tot înainte, drumul coboară iarăși și cotește până când ajunge la nivelul apei. Acolo se află Plaja Redondo, precum și Salty's, un restaurant construit pe piloni înfipți în apă, cu vedere către Golful Poverty și împrejurimile lui. Tocmai sunt pe punctul de-a deveni poetică și de-a lăuda supa de fructe de mare de la Salty's, când un alergător țâșnește în viteză de după colț. Apariția lui bruscă mă buimăcește. Mă uit mai bine și încremenesc în mers. Mi se taie respirația.

Sunt prea multe lucruri de observat deodată, așa că mintea mea încearcă să îl perceapă în întregime. Îmbrăcat doar în pantaloni scurţi, negri, şi încălțat cu adidași, e un festin vizual de piele bronzată, tatuaje complicate pe braţe şi muşchi contractaţi, lucioşi de la transpiraţie.

Iar *faţa* lui. Sculptată. Maxilar pătrat. Brutal, răpitor de arătos.

Roxy, aflată acum la câțiva paşi de mine, fluieră încet:

– Al naibii de sexy.

Sunetul vocii ei îmi aduce aminte să respir. Am pielea fierbinte și umedă de la transpiraţie. Inima îmi bate repede şi nu pot să spun că e doar din cauza efortului.

La început nu ne vede, deși aleargă drept spre noi. E cu mintea în altă parte, cu trupul comutat pe pilot automat. Picioarele-i lungi, puternice, parcă devorează asfaltul de sub ele. Își leagănă brațele într-un ritm controlat. E impresionant cât de elegant se mişcă la o asemenea viteză, aerodinamic și eficient. Pare să alerge fără nici un efort, emanând deopotrivă frumusețe și putere. Iar eu... nu mă pot opri din privit. Știu că mă holbez şi că ar trebui să-mi întorc privirea de la el, dar *nu pot*.

– Vezi şi tu? mă întreabă Roxy, aparent neputând nici ea să-şi întoarcă privirea.

Un lătrat frenetic ne scoate din transă. Bella și Minnie l-au depistat pe străinul care aleargă cu viteză înspre noi.

– Hei, o ceartă Roxy pe Bella, trăgând-o aproape de ea. Termină!

Dar *eu* sunt în continuare prea absorbită ca să reacţionez la timp. Minnie se hotărăşte s-o ia la fugă. Scap

lesa din mână de parcă nici n-aș fi ținut de ea. Cățeaua o ia la sănătoasa înainte s-o pot prinde, mișcându-și picioarele butucănoase atât de repede că par neclare, și se îndreaptă direct spre *el*.

– La naiba!

Acum alerg și eu în direcția lui, iar el mă vede. Nu pare deloc surprins să se trezească din reverie și să descopere două femei care se holbează la el, și pe câinii lor scăpați de sub control. Linia dură a gurii i se înăsprește și mai tare atunci când face trecerea de la privirea distrată la una focalizată precum o rază laser. Și nu încetinește.

Instinctul primitiv mă îmboldește să nu-i stau în cale, să fug. E ca un ciclon furios ce se repede înspre mine, iar instinctul de autoconservare îmi cere să mă retrag.

– Minnie! strig eu, aplecându-mă după lesă în timp ce alerg.

Ratez.

– La naiba!

– Minnie Bear! se răstește Roxy.

Cățeaua minusculă se oprește și mai alunecă un pic până să rămână nemișcată, după care se întoarce și dă fuga la stăpână-sa.

Eu sunt aproape la fel de agilă. Îmi schimb direcția ca să mă feresc de bărbatul care se îndreaptă în viteză spre mine, și traversez strada.

– *Teagan!*

Roxy mă strigă, panicată, iar eu întorc capul și văd... un Chrysler 300 venind spre mine.

Îmi crește adrenalina și mă pun brusc în mișcare. Mi se ridică părul de pe ceafă în clipa în care aud sunetul

ascuţit al frânelor. Sunt lovită din spate cu suficientă forţă încât să fiu propulsată de pe stradă – pe peluza vecinului.

Cu răsuflarea tăiată şi încă îngrozită, îmi ia câteva secunde ca să-mi dau seama că sunt teafără.

Şi că bărbatul sexy, musculos şi transpirat de care fugeam – se află acum deasupra mea.

Capitolul 2

– Ești nebună, sau ce naiba?! se răstește el, încruntându-se la mine.

Îmi dau seama că e mai mult decât furios. Și că arată și mai bine, văzut de aproape.

Are ochii de un căprui frumos, cu nuanțe de verde-smarald și explozii de auriu care radiază din centrul lor. Are gene ridicol de dese, atât de pline și închise la culoare, încât zici că-i dat cu contur de ochi. Și sprâncenele îi sunt puternice și îndrăznețe, arcuindu-se deasupra ochilor lui luminoși, furioși. Aș da orice pentru pomeți ca ai lui, iar buzele îi sunt strânse, formând o linie compactă, severă.

Mă scutură.

– Auzi ce-ți spun?!

Da, îl aud, analizez asprimea răgușită din vocea lui. *Bar de jazz,* mă gândesc eu. Cuvintele îi ies dintr-o gură cu aromă de whisky și tutun.

E călare pe mine, mă picură cu sudoare, iar eu am senzația că parcă aș fi conectată la un defibrilator: simt

curenți ascuțiți și dureroși străbătându-mi corpul și aducându-l la viață. Mi se umflă pieptul de la respirația aspră, și fiecare răsuflare îi poartă mirosul. Citrice, feromoni – un mascul sănătos și neobosit.

– *Teagan*, mârâie el, ridicându-mă de umeri. Spune ceva.

Bicepși... La naiba, ce *lucrat* e! Și pectorali care se contractă sub pielea tatuată, și rânduri de abdominali.

– Teagan...

Roxy e lângă umărul lui, străduindu-se să le țină pe Minnie și Bella. Poate că fac parte dintr-o altă specie, dar și ele vor să sară pe el.

– Ce naiba a fost în capul tău?

El mă lasă înapoi, jos pe pământ, și se ridică.

– Nimic.

Îmi înalț privirea către el și-mi amintesc cât de înalt e. Îmi întinde mâna, iar eu o apuc fără să mă gândesc, simțind-o o clipă mai târziu, când pielea lui o atinge pe a mea. O scânteie de conștientizare mă lovește mai tare decât a făcut-o el atunci când m-a placat. Mă trage în sus, după care își ia mâna dintr-a mea și și-o freacă, absent, de piept.

– Am lucruri mai bune de făcut decât să văd cum ești pulverizată pe drum, îmi zice, pe un ton glacial.

N-are nimic moale. Nici trupul, nici personalitatea. Nici chipul, care e prea masculin ca să fie frumos, dar tot reușește, cumva, să fie. Și, categoric, nici magnetismul lui incredibil. Asta mă surprinde cel mai tare: tensiunea sexuală dintre noi.

Îmi frec şi eu palma, simţind şi acum furnicături reziduale.

– Păi, atunci, mulţumesc că m-ai salvat.

– Da, mulţumesc, spune şi Roxy, cu mâna pe inimă. M-a speriat de moarte.

Mă sfredeleşte cu privirea.

– Eşti bine?

– Sunt bine.

Doar că părul mi-e împletit într-o coadă dezordonată, sunt nemachiată şi ar trebui să-mi fi pensat sprâncenele. Toate astea mă fac sfioasă. Îmi doresc să fi părut mai îngrijită. Şi înfăţişarea poate fi o armură.

Icnesc. La *asta* mă duc cu gândul tatuajele lui: la armura unui războinic. Tatuajele îi acoperă umerii laţi, apoi pectoralii şi omoplaţii, după care îi coboară pe braţele impresionante.

Îşi trece o mână prin păr, apoi se întoarce cu spatele la mine şi pleacă.

– Hei, eu sunt Roxanne, apropo, îi zice Roxy pe un anume ton, menit să-i dea de înţeles că păşeşte pe nisipuri mişcătoare.

Bărbatul se întoarce, cu mâna întinsă, etalându-şi din nou eleganţa. E temperamental, dar, în afară de asta, e rece ca gheaţa.

– Garrett.

– Îmi pare bine de cunoştinţă, Garrett.

Dă mâna cu el, apoi întinde braţul către mine.

– Iar doamna asta nesăbuită e doctoriţa Teagan Ransom.

Garrett mijește ochii la ea, apoi mă privește, neîncrezător, pe mine. După care își întoarce iarăși privirea către Roxy, respingându-mă categoric.

– Nu-ți mai lăsa prietena pe stradă, Roxanne.

Apoi o ia din loc în pas alergător, dispărând după marginea drumului la fel de repede precum a apărut.

Roxy și cu mine ne uităm lung, amândouă, în urma lui. Bella și Minnie aleargă pe cât le permit lesele, lătrând.

– Ei bine, zice Roxy, atunci când ieșim de pe peluză. Am avut parte de mai multe emoții decât aș fi vrut la ora asta din zi.

Descumpănită și tremurând, mă întreb dacă să întrerup plimbarea și să mă duc acasă.

Roxy mă atinge pe cot.

– Chiar ești bine?

– Da.

Continui să merg, ținându-mă de obiceiul pe care mi l-am format. Un pas în fața celuilalt. Inima îmi bate, încă, rapid, adrenalina îmi curge, încă, puternic prin sânge. Impulsul de luptă-sau-fugi se războiește cu șocul mintal.

A trecut multă vreme de când ceva mi-a adus aminte că sunt femeie.

În pofida plimbării lungi și a unui prânz tihnit, încă nu mă simt în apele mele pe când străbat aleea care duce spre casa mea. Toată dimineața am încercat să-mi vin în fire și mă enervează faptul că nu reușesc.

După atâta vreme, îmi dau seama că n-am făcut progrese atât de mari precum credeam eu.

În timp ce ocolesc garajul separat de casă și parcurg aleea ce duce către ușa de la intrare, mă uit fără să vreau la Range Rover-ul negru, elegant, parcat într-un unghi aleatoriu pe aleea învecinată.

Încă mă doare bulgărele dur de gheață pe care-l simt în mine.

Sunt furioasă. Îmi planificasem fiecare zi ca să merg înainte. Un oraș nou, prieteni noi, obiceiuri noi. Jumătate de an de terapie și refacere, și pentru ce? Vecinii mei se mută, iar eu mă simt de parcă aș fi fost înșelată, cumva. Ca și cum viața nouă pe care am clădit-o a venit însoțită de garanția că n-avea să se schimbe nimic.

Cu o hotărâre conștientă, expir și încerc să elimin și anxietatea odată cu aerul. Îmi scot cheile din buzunar în timp ce mă apropii de ușa de la intrare, și o introduc pe una dintre ele în opritor. Încuietoarea se deschide, și folosesc aceeași cheie în mânerul sferic original de la jumătatea secolului, care se află în centrul ușii. După ce intru, le încui la loc pe amândouă, îmi arunc cheile pe măsuță și dezarmez alarma înainte să treacă intervalul de grație și să se declanșeze sirena asurzitoare.

Mă mai liniștesc după ce fac fiecare pas în ordinea stabilită. Dar cel mai ușurată mă simt de faptul că sunt înapoi acasă, singură. Mă uit, plină de dor, la canapea, atât de extenuată încât îmi vine doar să mă încolăcesc pe perne și să adorm pentru totdeauna. Știu ce înseamnă să mă simt atât de obosită; știu ce urmează și, din păcate, asta nu înseamnă că pot pune capăt stării care tocmai m-a copleșit.

În schimb, privesc înaintea mea la peretele alcătuit numai din ferestre, care dă înspre strâmtoare. Partea stângă a acoperișului în formă de fluture se înalță peste șemineul cu două fațete și sufragerie, cu lucarne care îi urmăresc ascensiunea elegantă, astfel încât nimic să nu obstrucționeze priveliștea maiestuoasă. Chiar dincolo de movila înverzită a insulelor Maury și Vashon, spre vest, se află Munții Olimpici, care se întind către sud. În unele zile, ceața ascunde culmea muntoasă cu desăvârșire, făcând-o să dispară de tot. Dar în zilele senine, cum e cea de astăzi, pot vedea vârfurile acoperite de zăpadă care se întind de-a lungul coastei.

Le sorb din privire, lăsând ca priveliștea lor familiară să mă liniștească. Rămân în mijlocul sufrageriei și privesc un alt cargobot masiv înaintând greoi spre Tacoma. Soarele se oglindește în apele care se mișcă agale, iar geamandurile cu capcane pentru crabi se leagănă în ritmul lor.

E liniște aici, e atât de diferit de ritmul frenetic și zgomotul din New York. Acolo abia de mă auzeam gândind, pentru că viața mă lovea din toate părțile, aveam o carieră medicală foarte plină și o echipă de filmare mereu prezentă. Aici, pot fi singură cu gândurile mele; nimen nu mă judecă, nu mă compătimește și nu se așteaptă „s trec peste".

Atunci când îmi vibrează telefonul în buzunar, ni măcar sar. Mintea mi-a evadat într-un loc solitar care m ocrotește de nesfârșitele strigăte interioare ce amenin cândva să mă înnebunească.

Văd chipul lui Roxy pe ecran, așa că accept apelul video.

– Salut.

– Salut și ție, îmi spune, însuflețită, cu privirea luminoasă. Ai tableta pe aproape?

– S-ar putea.

Mă duc să iau tableta pusă la încărcat, bucuroasă că s-a ivit ceva care să mă distragă.

– Îți trimit un link. Nu-l accesa de pe telefon. Ai nevoie de un ecran mai mare.

Îmi apare notificarea și deschid pagina pe care mi-a trimis-o. Sunt doar ușor surprinsă să văd ochii lui Garrett. La urma urmei, când vine vorba de bârfe – vorbim despre Roxy, care-i ca un copoi ce a luat urma mirosului.

– Ce rapidă ești! murmur eu, derulând puțin ca să-i văd toată fața.

Măi să fie! Bărbatul e, clar, un idol. Oricât de epuizată aș fi, tot mă afectează atâta masculinitate sigură pe ea.

– Păi, nu-i deloc greu să găsești pe cineva despre care s-a scris enorm de mult.

Aud entuziasmul din vocea ei.

– Și, deși trebuie să recunosc că Mike a avut dreptate și că tipul e, de fapt, artist – eu pariasem pe regizor –, am cam avut amândoi dreptate, pentru că Garrett Frost e și fotograf, și pictor. Face poze alb-negru uimitoare, după care le transpune în picturi abstracte colorate. E un montaj fotografic în articol, unde sunt comparate fotografiile cu lucrările de artă finale. Unele dintre ele te dau pe spate.

Fenomenul Frost încinge elita lumii artistice[1]. Ăsta-i titlul unui articol lung, care prezintă câteva fotografii cu artistul, cu diverse celebrități pe care le cunosc, și cu altele pe care nu le știu. Una dintre imagini mă fascinează în mod deosebit, pentru că îl surprinde zâmbind. Oricât de sexy ar fi în mod normal, e și mai sexy atunci când are chipul luminat de zâmbet. Ochii frumoși îi strălucesc de-a dreptul. Are gropițe fermecătoare. Și buzele pline și ferme, o încântare pentru orice senzualist.

– Nu pot să cred că n-o iei razna! mă mustră Roxy. E din cauză că tu întâlnești mereu oameni celebri. Ești imună.

– Ba *nu* întâlnesc mereu oameni celebri. Și, categoric, nu sunt imună.

Ceva ascuns adânc înlăuntrul meu vibrează atunci când privesc chipul lui Garrett Frost.

– Alo?! Chiar *tu* ești celebră, *Doctorița din centrul orașului*, ripostează ea. Și ai fost măritată cu Kyler Jordan!

Tresar în clipa-n care aud numele reality-show-ului care a făcut din mine o celebritate, și referirea la căsătoria mea cu un actor ce încă joacă rolul de supererou care l-a transformat într-o marfă de export. Mulți mi-au considerat povestea un basm și au presupus că duceam o viață fermecată. O vreme, așa am crezut și eu.

Apoi imaginea perfectă s-a spulberat într-un milion de țăndări ascuțite și dureroase.

[1] Joc de cuvinte bazat pe numele artistului, Frost, care înseamnă și „îngheț" în limba engleză

– Oricum, continuă Roxy, Garrett Frost pare să fie genul de tip care aduce necazuri, nu-i așa? Are un aer de băiat rău.

Așa-i. Postura sigură pe sine și felul în care se îmbracă, adică scump și cu gust, dar suficient de eclectic încât să dea de înțeles că nu-și face griji dacă se potrivește sau nu cu ceilalți – toate astea contribuie la alura lui nepăsătoare.

– E splendid și talentat. Probabil că nu i se spune prea des *nu*.

– Cine i-ar spune nu? Uită-te la toate fotografiile cu el și cu supermodelele alea. Oricum, s-ar putea să trec pe la tine...

Se aude soneria și scap o înjurătură, căci eram complet pierdută în spațiu, atât de mult mă concentram ca să examinez fiecare detaliu cât de mic al feței și stilului lui Garrett Frost.

– Tocmai m-am speriat al naibii de tare de sonerie. Stai puțin. E cineva la ușă.

Mă uit prin jaluzeaua semitransparentă care acoperă fereastra lată ce dă înspre curtea din față, și-l văd pe șoferul de la UPS mergând rapid înspre dubă.

– Am primit un pachet. Te sun eu înapoi.

– Bine. Ne auzim.

Îmi vâr telefonul în buzunar și deschid ușa, apoi mă aplec după cutia din prag. Mă entuziasmez când văd expeditorul: ECRA+ Cosmeceuticals, proiectul care m-a ajutat să nu-mi pierd mințile în ultimul an.

Mă ridic, intru repede în casă și încui ușa, după care mă îndrept spre bucătărie, ca să găsesc o foarfecă. După

câteva minute am golit, deja, conținutul cutiei pe insula din mijlocul camerei. E vorba despre diverse produse de îngrijire a pielii, în ambalaj crem și auriu. Logo-ul și designul de ansamblu lasă să se înțeleagă faptul că toate astea-s cosmetice de lux exclusiviste, care chiar dau rezultatele scontate. Exact aspectul potrivit pentru noua linie de produse de îngrijire a pielii de la Cross Industries, care încearcă să construiască o punte de legătură între farmaceutice și cosmetice.

Desigilez cu grijă cutia unui articol, încercând să păstrez pe cât posibil ambalajul splendid. Mă minunez, plină de bucurie, atunci când văd sticla dinăuntru. Recipientul din sticlă groasă, glazurată, adăpostește un centru auriu. Pompa sanitară fără aeraj e făcută din aur masiv, cu o bandă turcoaz distinctivă, care indică la ce pas din rutina de îngrijire a pielii recomandată se încadrează produsul.

Ridic felicitarea inclusă și recunosc scrisul Evei Cross.

Teagan,

N-am fi reușit s-o facem fără tine. Pentru un început magnific!

Toate cele bune, Eva

Zâmbesc; mă simt bine. Iată dovada că, deși am renunțat la munca de o viață în domeniul chirurgiei estetice, tot am reușit să ajut la crearea unui lucru care merită osteneala și care s-ar putea să facă pe cineva din lume să se simtă frumos. Și, întrucât o parte din profituri vor merge către fundația filantropică a Evei, Crossroads,

contribui, într-o mică măsură, și la îmbunătățirea unor vieți, dincolo de grija pentru frumusețe.

Tocmai miros o picătură de ser cu parfumuri naturale pe care mi-am pus-o pe dosul palmei, când aud zgomotul inconfundabil făcut de ușa culisantă a unui vehicul de livrări. Mă întorc la fereastră și văd o dubă de poștă pe alee. Întrucât majoritatea pachetelor USPS sunt lăsate în cutia încuiată din susul străzii, mă aștept să fie un pachet mare și mă îndrept către ușă. Adevărul e că îmi cumpăr majoritatea lucrurilor online; de la alimente – la mâncare comandată, haine și articole casnice. E mai sigur așa.

Îmi apuc cheile, pentru că mânerul ușii principale e mereu încuiat pe dinafară, descui și trag de ușă ca s-o deschid, pregătită să-l întâmpin pe curier.

Și aproape că mă ciocnesc de Garrett Frost.

Capitolul 3

– Unde te duci? mă întreabă Garrett, încruntându-se la mine.

– Poftim?!

Am impresia că m-am izbit de el, pur și simplu, deși am reușit să sar iute înapoi și să evit o ciocnire. Îmbrăcat cu un tricou negru, mulat, cu blugi uzați, largi, și încălțat cu bocanci de armată, arată diferit de tipul cu care m-am întâlnit mai devreme. Totuşi, deşi acum are mai multe haine pe el, impactul asupra mea e acelaşi.

Mă gândesc la asta, supărată să-mi dau seama cât de afectată sunt. Un dig rezistă doar dacă nu are fisuri.

– N-ar trebui să ne mai întâlnim în felul ăsta.

– Uite ce-i, spune el, vreau s-o luăm de la capăt.

– Să ce?

– Vreau să uităm că ne-am ciocnit mai devreme. S-o luăm de la capăt.

– S-o luăm de la capăt, repet eu.

– Da, confirmă el, întinzându-mi mâna. Eu sunt Garrett Frost.

Mă uit insistent la tatuajul care-i acoperă tot brațul, studiindu-i desenul, textura și dimensiunea.

El fornăie pe nări, enervat, și mă apucă de mână.

– Iar tu ești doctorița Teagan Ransom. Îmi pare bine de cunoștință.

– Ohh...

– Acum, invită-mă să intru.

Inima începe să-mi bată cu putere.

– De ce-aș face-o?

– De ce n-ai face-o?

Mijind, bănuitoare, ochii, îl întreb:

– Te-ai mutat alături?

– Da. Te-am văzut întorcându-te cu puțin timp în urmă.

Aștept să mai spună ceva, însă el se mulțumește să mă privească fix.

– Ținând cont de faptul că, atunci când ne-am cunoscut, n-ai părut prea fericit, îi zic eu în cele din urmă, mă întreb de ce-ai venit.

– Nimeni nu-i fericit dacă e luat prin surprindere.

Garrett își vâră mâinile în buzunarele de la spate, zăbovind în prag.

Și-mi spune toate astea în față!

– Aveam multe pe cap, îmi zice. Munca, mutatul, lucruri pe care trebuie să le rezolv cât mai curând. M-a derutat să te văd alergând în viteză spre mine. Câteva secunde mai târziu ai ajuns dedesubtul meu, lucru care, din nou, m-a luat prin surprindere. Ai simțit-o și tu.

Trebuie să recunosc că-i apreciez francheţea.

Aşteaptă să vorbesc, răbdător ca un păianjen în pânza lui.

– Deci, suntem atraşi fizic unul de celălalt, recunosc eu, prudentă, simţind că ar fi trebuit s-o spunem cu voce tare mult mai târziu.

Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet domol, dezinvolt.

– Suntem pe aceeaşi lungime de undă.

– Nu-s convinsă de asta. Cred că mi-ai luat-o cu mult înainte.

– Sunt pe punctul de-a o face.

Trece pragul cu iuţeala elegantă a unui animal de pradă.

Simt cum sunt ridicată de la pământ, suspendată, iar el îşi coboară capul ca să-mi posede buzele şi limba într-un sărut lacom, cu gura deschisă, care-mi taie respiraţia. Mă ard buzele sub fierbinţeala buzelor lui. Îi simt braţul sub fese, încordat ca o frânghie; pe celălalt îl simt peste omoplaţi. Mă prinde de coada de păr aproape despletită care-mi atârnă pe spate, şi nu-i mai dă drumul. Închide uşa în urma lui.

Îl adulmec: miroase a citrice şi a condimente. Aroma lui mă pătrunde atunci când mă atinge cu limba, un mârâit jos, de poftă, vibrând din pieptul lui spre al meu. Mă zvârcolesc, copleşită, şi-mi dau seama că nu sunt prinsă în capcană. Sunt în siguranţă.

Îi cuprind talia cu picioarele. Îi apuc cu mâinile părul ca o mătase aspră.

Îmi încordez coapsele şi împing în sus, forţându-l să-şi dea capul pe spate, în timp ce mă înalţ deasupra lui.

Făcând față cu ușurință la schimbarea greutății cu care-l împovărez, deschide larg gura, iar eu adâncesc sărutul. Ia te uită, buzele îi par atât de ferme, dar sunt atât de moi. Trupul îi e dur și fierbinte, ca o piatră încălzită de soare, dar vibrează, plin de viață, în brațele mele. Indiferent de cum mă mișc, el ne potrivește împreună, câmpiile și văile noastre aliniindu-se, parcă pentru a ne dovedi că trupurile noastre au fost făcute pentru asta.

– Miroși așa de bine, îmi șoptește, în timp ce mă sărută.

Undeva, în străfundul minții, mi se aprinde o lumină roșie, de avertizare. Inima începe să-mi bată cu putere din cauza senzației că mă port ca o nesăbuită. Dar îmi dau seama că nu pot să renunț.

Dorința, de mult latentă, se trezește în mine, agățându-se de Garrett cu o foame nesățioasă. Nu mă satur de gura lui, de gustul lui, de mișcările adânci ale limbii lui. E nestăpânit și foarte experimentat. Știe cum să mă atingă, semn că are o experiență care promite o plăcere prea îmbătătoare ca să mă pot împotrivi.

Se mișcă și îl strâng mai tare, apoi îmi înăbuș un scâncet de protest. El îngână ceva menit să mă liniștească, apoi mă trage mai aproape.

Aud soneria și tresar. Garrett mă strânge și mai tare.

- Hei, sunt eu, Roxy!

Înțepenesc până ce mă doare, simțind cum se ciocnesc două realități diferite.

– O să plece, murmură Garrett, cu buzele lipite de gâtul meu.

Inima îmi bate cu putere.

– Știe că sunt acasă.

– Ei, și?

– Nu mă pot ascunde!

Își ridică iute capul și mă privește. Își strânge buzele într-o dungă subțire, furioasă, cu maxilarul încleștat în semn de încăpățânare.

– Poate că ești la duș. Poate că ai căștile pe urechi. Poate că te giugiulești cu vecinul.

Intru în panică și mă zăpăcesc.

– Nu poți să apari pur și simplu, și să dai totul peste cap!

– Teagan, oftează el. Calmează-te, fir-ar să fie!

– Nu-mi spune tu cum să mă simt!

– La naiba!

Mă așază pe picioare și se duce cu pași mari către ușă.

Preț de-o clipă, mă simt ușurată. Apoi intru iar în panică. Abia am timp să fug în dormitorul principal, înainte să aud ușa deschizându-se.

– Bună, Roxanne, zice el, tărăgănat. Nu-i momentul potrivit.

– Ah! Eu... Ce mai faci... Garrett, nu?

– Am dus-o și mai rău.

– Cum e Teagan?

– S-a pierdut cu firea.

Le strig din partea cealaltă a holului:

– Sunt chiar aici, să știți!

Mă opresc în fața oglinzii mari de perete, de lâng dulap, și mă înfior. Tricoul și pantalonii de trening în sunt cât se poate de șifonați. Părul meu, întunecat la cu loare și care-mi ajunge până în talie, e un dezastru tota

creştetul îmi arată ca un cuib de păsări. Ochii căprui îmi sunt dilataţi şi injectaţi, iar gura mi-e umflată, ca o pată roşie înfoiată.

Garrett arată ca un zeu al sexului, iar eu – ca o drogată care şi-a făcut injecţii nereuşite de mărire a buzelor.

– Eşti bine, dragă? îmi strigă Roxy.

– Ah...

Privirea îmi rătăceşte în căutarea unui miracol care să mă facă să arăt prezentabilă.

– Da.

– Era un pachet pe verandă. Îl pun aici, pe poliţă, lângă scări.

– Perfect. Mersi.

Mă învârt iute în cerc, fără scop.

– Stai un pic. Vin într-un minut.

– Mi-ar plăcea să te invit la cină, spune Roxy, mai încet, ca să ştiu că vorbeşte cu Garrett. Soţul meu, Mike, face o pizza de casă fantastică.

– Mi-ar plăcea, mulţumesc.

– Poate mâine-seară? Locuim chiar alături.

– Sigur. Aduc eu vinul. Roşu?

– Roşu ar fi perfect.

Cu un geamăt, îmi desfac coada de păr. De cum cedează, îmi trec degetele prin încâlceala din creştetul capului, flutur vârfurile şi-mi leg părul într-un coc jos. Apoi mă duc repede în camera de zi şi-l găsesc pe Garrett sprijinindu-se cu nonşalanţă de uşa deschisă, de parcă ar fi la el acasă.

Roxy face ochii mari şi zâmbeşte larg atunci când îmi mut privirea la ea.

– Salutare, Domnişoară Ireproşabilă.

Dau ochii peste cap.

– Scuze.

– Pentru ce anume? Vrei să vii şi tu mâine la cină?

– Hmm...

Îmi şi imaginez cum va fi: bărbatul ăsta ca o tornadă va intra valvârtej în viaţa mea liniştită. Palmele mi se umezesc. Mă simt de parcă undeva pe parcursul zilei am pierdut controlul asupra tuturor lucrurilor.

Dar nu-i pot lăsa să depene povestiri cu caracter personal fără să fiu de faţă. Dacă tot e să facă schimb de informaţii, vreau să le aud.

– Sigur, spun eu, ridicând din umeri.

– Nu fi atât de entuziasmată, mă mustră ea. Oricum, trebuie să plec. Ne vedem mâine pe la şase? Sună-mă mai târziu, Teagan!

Pleacă. Mă uit pe fereastră cum se îndreaptă spre curtea ei. Lăsându-mă singură cu Garrett Frost. Din nou.

Vine spre mie, îmi cuprinde faţa cu mâinile şi mă priveşte în ochi.

– Unde eram?

– Poftim? Nu!

Zâmbetul acela orbitor i se iveşte iar pe faţă şi-mi întunecă vederea; apoi mă sărută pe vârful nasului.

– Eşti adorabilă, doamnă doctor. Şi al naibii de sexy.

– Am să închid ochii, murmur eu, iar, atunci când îi deschid, visul ăsta ciudat are să dispară.

Se întinde, mă prinde de încheietură şi-mi ridică mâna, lipind-o de pieptul lui. Mi se taie respiraţia când îi simt inima cum bate cu putere.

– Vezi ce-mi faci? murmură el, cu pleoapele plecate. Într-o clipită a devenit din glumeț – seducător.

– Mă manipulezi.

– Iar mintea ta a luat-o razna. Concentrează-te pe cele ce se-ntâmplă aici și acum.

Mă trag înapoi.

– Adică pe faptul că sunt o femeie divorțată, care nu-i în stare să ia decât decizii proaste. Nu pot să mă tot las dusă de val și să fac mereu aceleași greșeli.

Garrett își lasă falca în jos, cu o grimasă de încăpățânare care deja mi-a devenit familiară.

– Nu sunt o greșeală. Și trebuie să ștergi cu buretele întâlnirea noastră de azi-dimineață. Orice s-a întâmplat înainte, n-au fost greșelile mele.

– Inventezi regulile din mers, mă plâng eu.

– Teagan, tocmai ce ne simțeam al naibii de bine. Ne putem concentra pe asta? mă întreabă, luându-mi mâna și strângând-o într-a lui. Nu ești singura care are impresia că i se mișcă pământul de sub picioare.

Fir-ar să fie. Să fiu cu el e ca și cum aș fi în ring cu un boxer invizibil. N-ai niciodată cum să te ferești de lovituri.

Zâmbește triumfător în clipa-n care vede că nu protestez. Pare un copil care tocmai a deschis cadoul care și-l dorea și care știe deja că avea să-l primească pentru că a aruncat o privire pe furiș în dulap și a văzut surpriza.

– Dă-mi o șansă să te farmec, doamnă doctor.

– Și să mi-o pui.

– Și asta, bineînțeles.

Îşi împinge degetele în cocul pe care mi l-am făcut pe ceafă, eliberând şuviţe care-mi cad până în dreptul taliei. Prinde câteva în mână şi le duce la nas, adulmecându-le cu ochii închişi.

– Ştiu că mă dau la tine dintr-odată. Ţi-aş spune că am s-o las mai moale, dar aş minţi, pentru că n-o pot face.

Clar. Un alt pumn invizibil, care-mi taie respiraţia.

– *Nu poţi.* Serios? îl întreb, ridicând din sprâncene. De ce nu?

– N-am răbdare.

– Chiar aşa? îi zic eu, sec, din moment ce-a fost limpede de la bun început că Garrett Frost face numai ce-i place lui.

Mă priveşte în ochi, iar eu asist, captivată, la schimbarea care se petrece cu el. Ochii i se întunecă, i se umbresc. Gura excitantă i se aplatizează. Pielea i se întinde peste pomeţi. Dintr-odată e tulburător de frumos, iar sexualitatea lui năvalnică e domolită brusc de faptul că-mi dau seama că suferă în tăcere.

– În fiecare zi, murmură el, mă forţez să-mi depăşesc limitele, doar ca să-mi amintesc că, practic, sunt încă în viaţă.

Întinde mâna şi mă apucă de cot, mă prinde uşor, apoi mă mângâie în jos, pe antebraţ, până ce degetele ni se ating. Simt traseul contactului: furnicături pe pielea goală în locurile în care carnea lui s-a frecat de-a mea, de parcă nervii ar prinde viaţă din nou.

Îmi desfac buzele; respiraţia mi se accelerează. Amorţeala a fost salvarea mea.

– M-am săturat să sufăr, spune el, încet. Tu îmi amintești că trupul meu poate simți și altceva în afară de durere.

Mi se strânge pieptul. Garrett ar fi riscant în orice formă, dar atunci când e rănit – e mult mai periculos. Mă tem că sunt prea fragilă pentru furtuna dezlănțuită în el, prea delicată ca să îndur durerea care-l macină, chiar și dacă între noi n-ar fi decât o intimitate superficială.

– Garrett... Eu...

Clatin din cap.

– N-am vrut să dau buzna și să te înhaț, pur și simplu. Nu-mi pare rău c-am făcut-o, dar nu așa am plănuit că aveau să decurgă lucrurile.

– Ai avut un plan?

– S-a dus pe apa sâmbetei, dar s-ar părea că, totuși, am apucat pe un drum bun.

Se apleacă și mă sărută.

Spre deosebire de sărutul neașteptat și intens de mai devreme, cel de acum e tandru. Are buzele moi. Convingătoare. Își trece limba peste gura mea, stimulându-mă s-o deschid. Aprofundează sărutul lingându-mă lent, ușor, făcându-mă să tremur. Un geamăt încet îi dă la iveală plăcerea și dorința înfrânată.

Fac un efort uriaș ca să-mi pun mâinile pe marginile atât de bine definite ale mușchilor lui abdominali – și să-l împing.

– Oprește-te.

Garrett face un pas în spate, lăsându-mă să respir. Mă privește, în așteptare.

– Vrei s-o iei de la capăt, îi zic eu, gâfâind. Ce-ar fi s-o faci mâine, la cină? Știi tu, să stăm la masă, să petrecem timp cu prietenii... așa cum fac cunoștință oamenii normali.

– Mâine? se încruntă el. Cum rămâne cu astăzi?

– Astăzi ai să pleci, pentru că am nevoie de timp de gândire.

Oftează, frustrat, și-și pune mâinile-n șold. Ridic din sprâncene, așa că înjură cu glas scăzut și se îndreaptă către ușă.

– Știi al naibii de bine că noi nu suntem oameni normali.

Mijesc ochii. Mințile creative sunt deseori prea intuitive, pentru binele lor.

– Poate că așa-i, dar încearcă să fii normal măcar o dată-n viață, Frost. S-ar putea să-ți placă.

– Îmi placi tu, mormăie el, în timp ce se răsucește pe călcâie ca s-o ia din loc. E singurul motiv pentru care plec.

– E vina ta dacă te prinde, îmi spun în șoaptă, pe când străbat, pe vârfuri, veranda lui Garrett, și las cu grijă coșul din mână.

Zăbovesc cu degetul în dreptul soneriei; inima îmi bate repede.

Fac asta doar pentru că el e un tip singur, într-o casă nouă. Cel mai probabil, are toate lucrurile în cutii și încă n-a descoperit unde-i magazinul alimentar.

Sau cel puțin așa mi-am spus atunci când am deschis, pe tabletă, aplicația de cumpărături și am comandat o

sticlă mare de San Pellegrino, brânză Beecher's Flagship, mere honeycrisp și biscuiți crocanți artizanali. Am pus mâncarea într-un coș de nuiele căptușit cu material textil, pe care îl poate refolosi, împreună cu un cuțit destul de bun și două pahare înalte și înguste. Am inclus și o listă cu magazinele alimentare, farmaciile, benzinăriile și cafenelele din apropiere.

Trag adânc aer în piept și apăs pe butonul soneriei. Apoi fug înapoi spre casa mea, cât pot de iute.

– Mă surprinzi, doamnă doctor Ransom. Serios.

Roxy se oprește din tocat busuioc proaspăt și mă privește insistent.

– Ba juri că nu mai vrei să ai de-a face cu bărbații, ba îmi deschide ușa de la casa ta un bărbat bine făcut și... ciufulit.

– Bărbat bine făcut, ciufulit? Ai ascultat prea multe cărți de dragoste audio.

Mă uit pentru a mia oară la ceasul de pe cuptorul cu microunde. Cu fiecare clipă care trece, stomacul mi se strânge.

Râde, iar încăperea se înseninează.

– E vina ta. Tu m-ai făcut să le ascult.

– Da, mersi, Teagan, strigă Mike prin ușile francez deschise către curtea interioară, în care el se ocupă d lemnul ce arde în cuptorul pentru pizza. Înainte ascu tam muzică. Acum ascultăm naratori care-și subția vocea ca să imite sexul opus. De ce n-am *citi* pur și si plu cartea?

– Te înțeleg. Unele sunt mai bune decât altele, îi zâmbesc eu, cerându-i scuze din priviri. Te obișnuiești după o vreme.

Și eu ascultam muzică înainte. Mai nou, pentru mine „normal“ înseamnă emisiuni la radio, podcasturi și cărți audio. De obicei, cărți polițiste. Și povești cu final nefericit, care sunt mai aproape de realitate.

Rămân cu privirea la Mike. E cu câțiva centimetri mai scund decât Roxy, însă cu câțiva mai înalt decât mine. Capul îi e acoperit de păr des, de un alb strălucitor, iar chipul îi e distins, luminat adesea de un zâmbet juvenil. Pe lângă faptul că face cea mai bună pizza pe care am mâncat-o vreodată – e un newyorkez transplantat, așa că nu mă simt vinovată s-o zic –, are o inimă la fel de mare ca și soția lui.

– Deci, a apărut pur și simplu la ușa ta, insistă Roxy.

Mă întorc către ea și oftez. Poartă cercei de aur rotunzi, mari, și o curea roșie de la Gucci, cu blugi albi și o bluză albă fără mâneci, care-i vin de minune. Ca de obicei, arată mai elegant în jeanși decât am arătat eu vreodată pe covorul roșu.

– Am putea vorbi despre altceva? o întreb.

– De ce? Garrett arăta foarte sexy atunci când a răspuns la ușă.

În cuvintele ei se ascunde o întrebare nerostită, așa că clatin din cap.

– Nu? se minunează ea, încruntându-se. Te rog, spune-mi că nu ți-am stricat pasiența.

– Categoric că nu. Ai picat la țanc. Mulțumesc că m-ai salvat.

Lucru pe care am început să-l apreciez tot mai mult.

– Teagan! se necăjește ea, și lasă jos cuțitul.

– Ce-i? Nu te uita așa la mine. Chiar te aștepți să fac sex cu un tip pe care l-am întâlnit cu doar vreo două ore înainte?

– De ce nu? Ești femeie în toată firea.

Se șterge pe mâini cu un prosop și-și sprijină șoldul de insula din mijlocul bucătăriei.

– Dacă-ți pornește motorul, dă o tură cu el.

– Mai întâi ar trebui ca tipul în cauză să-și facă apariția, îi zic eu, tăios. Și e destul de limpede că nu mai vine.

Roxy se uită, în sfârșit, la ceasul de pe cuptorul cu microunde. E ora șapte și un sfert. Mă privește, sincer uimită.

– Vrei să-l suni?

– N-am numărul lui și, chiar dacă l-aș avea, nu l-aș suna.

Mă doare să mi se tragă clapa, mă doare al naibii de tare, de fapt, și mă enervează faptul că i-am oferit prilejul să mă rănească. Sunt furioasă pe el, dar cel mai mult pe mine. Știu cum e cu tipii sexy, siguri pe ei și charismatici pe care nu te poți baza. Dacă mi-am pierdut capul chiar și preț de-o clipă, la câtă experiență am, înseamnă că sunt o idioată.

Roxy își țuguie buzele.

– Dau repede o fugă până acolo…

– Să nu cumva să îndrăznești așa ceva.

Tremurul din voce mă dă de gol, dar altminteri îmi păstrez firea. Știam că asta avea să urmeze; m-am străduit să ignor faptul că Garrett întârzia să treacă pe

ca să mă ia la cina la care eram invitați, lucru pe care nu l-am discutat, dar pe care am crezut, oarecum, că avea să-l facă. Am așteptat până la ora șase, după care am parcurs de una singură scurta distanță până aici. Cu toate astea, o părticică din mine a tot sperat că el avea să apară, până când nu m-am mai putut amăgi.

– Poate că încă nu și-a reglat ceasurile. Știi cum e când te muți într-un loc nou.

– Nu-i căuta scuze, Roxy. Dacă ar fi fost important pentru el, n-ar fi avut nevoie de o bonă care să-l aducă aici.

Mike mă strânge de umăr în timp ce trece pe lângă mine.

– Pierderea-i a lui. Sunt mai mult decât dispus să-l învăț cum să se poarte cu o doamnă. Doar dă-mi de știre.

– Nu merită efortul.

– De acord. Pe de altă parte, cuptorul e gata atunci când sunteți și voi, doamnelor.

Roxy se mai uită o dată la ceas, strângând din dinți.

– În regulă. Să ducem astea afară.

Luăm castroanele pline cu toppinguri, în timp ce Mike scoate de la dospit o bucată de hârtie de copt presărată cu bucăți de aluat de casă. Ieșim în curte și le așezăm pe toate pe blatul bucătăriei în aer liber.

Un stol de ciori cârâie zgomotos, făcând un sunet care mi-e foarte cunoscut. În curtea lui Les și a lui Marge, adică a lui *Garrett*, se află un copac în care se adună ciorile, iar când un vultur se apropie prea tare, ele se asigură că toată lumea de pe faleză știe cât de nemulțumite sunt de lucrul ăsta.

Pentru prima oară, nu sunt de partea vulturului. Știu exact ce părere au ciorile despre intrus.

Dincolo de furie, însă, simt o dezamăgire cruntă. E îngrozitor să speri că ceva sau *cineva* ar fi mai bun decât e de fapt. A fost o tortură brutal de eficientă: să scoți pe cineva din cușca în care zace însingurat, iar apoi să trântești ușa cu putere, închizând-o la loc.

Indiferent că-i vorba de răutate intenționată sau pur și simplu de nepăsare – tot cruzime este.

Capitolul 4

– Mike, pizza ta a fost divină, ca de obicei.

Îmi aruncă o privire.

– N-ai mâncat de ajuns.

– M-am ghiftuit, îl asigur eu. Sunt convinsă că am să fiu sătulă zile întregi.

Ne ducem spre ușa de la intrare, noi trei și cățelele. Deși e aproape ora nouă fix și încă amurg în perioada asta a anului, sunt mai mult decât gata de culcare. Energia mea e mereu într-un echilibru fragil.

– Mulțumesc că ai venit.

Mike mă strânge în brațe cu putere.

– Mă bucur întotdeauna să-ți văd fața cea frumoasă.

– Mulțumesc că m-ați primit.

O îmbrățișez și pe Roxy, apoi bat ușor cățelele pe spate, de rămas-bun.

– Ne vedem mai încolo.

Mike îmi deschide ușa și ies. Pare mai întunecat pe partea dinspre stradă a casei, care e îndreptată spre

nord-est, decât pe partea dinspre strâmtoare, care pare să rețină la nesfârșit strălucirea apusului de soare. Cu toate astea zăresc, proiectată pe fundalul asfințitului, silueta întunecată care străbate în fugă peluza lor, și mi se încordează tot trupul.

Când Garrett ajunge îndeajuns de aproape încât pot vedea sticla de vin pe care o ține în mână, mă întorc, le fac cu mâna lui Mike și Roxy, apoi trec direct pe lângă el în clipa în care intră în zona iluminată de becul de pe verandă.

– Hei, stai puțin!

Mă apucă de mână, dar mi-o trag.

– Îmi pare rău. Am pierdut noțiunea timpului.

– Nu-mi cere mie scuze. Roxy te-a invitat.

– Știu. La naiba!

Îl aud urcând cele două trepte de lemn care duc la veranda lor. Îl aud vorbind cu Roxy și Mike, aud insistența din tonul lui. Iuțesc pasul, trec pe lângă adăpostul pentru automobile aflat lângă casă, apoi străbat peluza lor, ca să ajung la mine. Bătăile inimii mi se intețesc atunci când aud pași în urma mea.

– Teagan, așteaptă. Lasă-mă să-ți explic.

– Nu-mi pasă, Frost.

Mă ajunge din urmă și merge pe lângă mine.

– Mike și Roxy m-au invitat să intru; am adus vin bun. Întoarce-te, bea un pahar, și am să vă explic tuturor în același timp ce s-a întâmplat.

– Sunt obosită, nu beau și, după cum am spus, nu-mi pasă, așa că n-am nevoie de nici o explicație.

– Nu bei?

Refuz să-i răspund, așa că adaugă:

– Vorbeam la telefon cu o prietenă care are necazuri. Am crezut că-i mai devreme decât era. Pentru numele Domnului, încă e lumină afară!

Refuz să mă uit la el.

– Deci e vina soarelui că nu ți-ai setat un memento sau o alarmă, ori că nu te-ai uitat la telefon ca să vezi ce oră era? Înțeleg.

– Am dat-o-n bară.

Când ajung pe aleea ce duce spre ușa casei mele, mă apucă de braț și mă oprește.

– Ei bine, am greșit – și-mi pare rău.

Mă întorc către el. Fața îi e umbrită, scoțându-i în relief maxilarul pătrat și liniile puternice ale pomeților.

– Da, și mai ești și mincinos.

Garrett își încrucișează brațele pe piept.

– Nu mint.

– Ai mințit mai devreme, atunci când ai spus că nu-i o greșeală să am de-a face cu tine. Și nici n-am să trec cu buretele peste prima noastră întâlnire, îi zic, gesticulând. Iar tu continui să inventezi regulile din mers.

– Deci așa, pur și simplu, îmi aruncă el, încordat, mă socotești bun de nimic?

– Da.

O pornesc iar din loc și-i zic, din mers:

– Ai face bine să te întorci la Mike și Roxy, înainte să te socotească și ei bun de nimic.

– Nu mă dau bătut, îmi răspunde, urmându-mă până la ușă.

Stă în picioare la capătul aleii, privindu-mă cum descui ușa și o deschid.

– Mă pot revanșa.

– Cu bine, Garrett.

Închid ușa, răsucesc încuietorile, după care mă las pe spate peste lemnul rece.

Îi aud vocea prin ușă, îndeajuns de tare ca să-mi dau seama că s-a apropiat după ce m-am retras.

– Îmi pare sincer rău, Teagan.

Închid ochii și oftez.

– Da. Și mie.

– La început am fost foarte supărată pe Garrett, îmi zice Roxy, în timp ce se privește în oglinda luminată pe care am montat-o pe masa în stil Saarinen din sufragerie.

Își întinde ser ECRA+ pe obraji și pe frunte, întorcând capul când într-o parte, când în cealaltă.

– Dar Mike și cu mine l-am iertat. Îl sunase o prietenă care era în prag de sinucidere, ți-a spus? Oricum, s-a temut că dacă închidea telefonul, ea și-ar fi putut face rău.

Mă întorc cu spatele, îmi împing cana sub cafetieră și aștept. Nu pot să spun nimic împotriva unui astfel de pretext. Mă simt numaidecât ca o mare ticăloasă. Totuși, întreaga situație mi-a amintit că sunt prea vulnerabilă ca să risc să mai sufăr.

– E uimitor! se bucură Roxy, lăudând serul. Mi-a intrat direct în piele.

– Excelent! N-ar fi de nici un folos dacă ar rămâne doar pe piele.

– De unde pot face și eu rost de el?

– Alege sistemul pe care-l vrei, iar eu am să mă asigur că ți-l vor trimite. Colecția asta e pentru piele normală, dar au pus la punct sisteme adaptate mai multor probleme. Ar trebui să fie pe aici, pe undeva, o broșură...

– Am găsit-o.

Deschide broșura lucioasă, cu fotografii frumoase, și o răsfoiește în timp ce eu scot din frigider lapte de migdale pentru cafea, cu aromă de vanilie.

– Ne-a invitat diseară la el la cină, ca să se revanșeze. Ar trebui să vii și tu.

– Nu. Nici vorbă.

Mă întorc și mă așez pe scaunul din fața ei.

Își ridică privirea de pe broșură, iar acum văd că pielea i-a devenit strălucitoare, fără urmă de luciu.

– A fost demoralizat când s-a întors fără tine. De-a dreptul zdrobit.

Ridic din umeri.

– De ce să zăbovesc prea mult undeva, ori să mă culc mai târziu, pentru că el nu reușește să ajungă la timp, oricât de nobil și de rezonabil i-ar fi motivul? Nu eu sunt vinovatul în povestea asta, Roxanne.

– Nu spun că ești. Încerc doar să-ți arăt că poate nici el nu e.

– Oricum... Pur și simplu nu mă interesează o relație cu cineva în momentul de față. Putem vorbi despre altceva, te rog?

Clatină din cap.

– E greu să găsești bărbați la fel de frumoși ca fostul tău soț. Câți tipi pot concura cu o vedetă de cinema? Garrett poate.

– Nu se reduce totul la felul în care arată.

Și totuși, se pare că mereu m-am îndrăgostit mai întâi de înfățișarea unui bărbat.

– Nu doar fizicul, deși sigur că trage greu la cântar. Mă refer la a fi celebru, talentat și bogat. E greu, din multe puncte de vedere, să calci pe urmele lui Kyler Jordan. În plus, *tu ești* splendidă, deșteaptă, talentată și bogată. Ești o doctoriță frumoasă și celebră, ce naiba! Probabil că asta-i intimidează pe mulți, dar Garrett e plămădit dintr-un aluat mai dur.

– Serios?

– Până în momentul de față, așa mi se pare.

– Hmm... murmur, în timp ce sorb o gură de cafea. Păi, mulțumesc pentru discursul de încurajare. Am muncit din greu ca să termin școala și să-mi deschid un cabinet, apoi am avut norocul – sau ghinionul, în funcție de cum privești lucrurile, de a fi chirurgul lui Kyler după accident.

Ne-am căsătorit și am creat *Doctorița din centru*, care le-a atras, apoi, atenția Evei Cross și celor de la ECRA+. Până-n ziua de azi mi se pare incredibil felul în care lucrurile din viața mea s-au precipitat, precum bulgărele de zăpadă care devine avalanșă.

– Dar momentan... îmi doresc doar să fiu sănătoasă.

– O să ajungi și acolo, îmi zice Roxy cu fermitate.

– Nu chiar atât de repede.

Episoadele depresive mi s-au rărit, dar continui să mă lupt zilnic cu ele.

– Mă gândesc că-i mai bine să mă țin departe, decât să mă aștept ca vreun biet individ să-mi suporte sau să încerce să-mi rezolve problemele.

Roxy mă contrazice:

– Nu poți să spui că ar trage un loz necâștigător cu tine. Ești o partidă pe cinste.

Râd forțat.

– Mai degrabă o marfă vătămată. Şi asta – destul de tare.

Ea se apleacă peste masă.

– Nu te simți singură, Teagan?

– Am descoperit că sunt o companie nemaipomenită... pentru mine însămi. Nu crezi?

– Nu mai glumi. Chiar aş vrea să-mi răspunzi sincer.

– De cele mai multe ori, am alte lucruri pe cap.

Am lăsat totul în urmă atunci când m-am mutat la Washington, încercând să mă îndepărtez cât mai mult posibil de trecutul meu fără să plec din țară. În afară de vecini și de colegii de muncă, nu mai sunt mulți oameni în viața mea, iar asta-mi convine de minune.

– Poate că a venit timpul să te rupi cu totul de singurătate, mă sfătuiește Roxy, cu glas blând.

– N-am energia necesară acum.

– O relație bună îți poate da energie în plus. Îți poate oferi sprijin. Tovărășie. Sex, fir-ar să fie. Nu ți-e dor de *asta*?

Nu mi-a fost, mă gândesc eu, până ieri, câpul meu și-a arătat nevoile cu o ferocitate disperată. Oricât de distrusă aş fi mintal și emoțional, se pare că fizic am fost resuscitată.

– Sinceră să fiu, nu mai pot face față altui eșec.

Roxy nu spune nimic o vreme, dar aproape c-o aud gândind. În cele din urmă îmi zice:

– Nu vorbești niciodată despre Kyler.

– A trecut o veșnicie de când am divorțat. N-am despre ce vorbi.

– Știi că asta-i un lucru neobișnuit, da? Majoritatea femeilor turuie întruna despre foștii lor. Toate porcăriile pe care le-au făcut, ce nemernici erau. Uită-te la Emily. Face câte o aluzie răutăcioasă la adresa lui Stephen cu fiecare ocazie pe care-o are.

– Încă suferă.

– Scumpa mea, îmi spune Roxy, privindu-mă cu sprâncenele ridicate. Și tu nu suferi? O femeie nu-și ia o pauză atât de mare de la relațiile cu bărbații – dacă n-a rănit-o unul rău de tot.

Mă uit la mâinile mele lipsite de podoabe, la degetele fără inele.

– N-are sens să privim în urmă.

– Poate că ar trebui să te silești s-o faci, ca să poți merge mai departe.

Adaugă apoi, mai încet:

– Am citit zilele trecute că fostul tău soț, Kyler, s-a logodit cu o producătoare.

– Asta nu-i o întrecere, îi răspund, încordată și simțind cum mă cuprinde furia, deși știu că a avut intenții bune. Toată lumea are intenții bune, dar oamenii habar n-au ce spun.

– Cea despre care vorbeşti a reuşit să-l facă să nu mai bea, iar el e un tip cumsecade atunci când e treaz, adaug eu, aşa că le doresc tot binele.

– Îmi pare rău, mă asigură Roxy, ridicând mâinile în semn că se predă. Sunt prea insistentă.

Iar eu sunt cu nervii întinşi la maximum, lucru care nu-i din vina ei.

– Am să-ţi mai spun doar un singur lucru, continuă ea. N-ar trebui să stai pe raft, adunând praf.

Se aude soneria şi arunc o privire la fereastra din faţă. Nu văd cine-i la uşă, aşa că mă ridic şi mă îndrept către ea. O deschid, zâmbind, apoi încremenesc, căci îl văd pe Garrett stând în prag.

– Bună, mă salută el, încet, cu o expresie deopotrivă vinovată şi prudentă.

Căința nu-l face mai puțin sigur pe sine, ceea ce mi se pare foarte sexy – la fel, și stropii de vopsea de pe bocancii lui negri. *De ce* stropii aceia mă fac, pur și simplu, să tresar?

La naiba! E tulburător în multe feluri, şi nici unul dintre ele nu-i legat de puterea lui fizică. Pare cât se poate de relaxat, în timp ce radiază atât de multă energie feroce şi sexualitate intensă, încât magnetismul lui se izbeşte de mine precum valurile de mal.

Folosind un fel de frecvenţă primitivă, îmi transmite că mi-ar pune-o atât de tare şi de îndelung, încât aş uita cum mă cheamă. Iar corpul meu recepţionează foarte clar mesajul ăsta.

– Garrett! strigă Roxy, cu o căldură sinceră. Ce mai faci?

– Depinde, răspunde el, cu ochii la mine. Am venit să mă ploconesc. M-am gândit pentru o clipă să aduc trandafiri albi ca ofertă de armistițiu, dar n-am vrut să crezi că n-aș lua lucrurile în serios. Acestea fiind zise, m-aș bucura să vă umplu de daruri – dacă asta ajută cauzei.

– Nu-i deloc nevoie de așa ceva, îi zic eu, iute. Roxy mi-a spus de ce ai întârziat. Mă simt ca o nemernică pentru că te-am trimis la plimbare. Sper că acum suntem cât de cât chit.

– Păi, mai e și coșul ăla grozav cu daruri, pe care mi l-ai lăsat pe verandă. Încă n-am apucat să-ți mulțumesc pentru el.

– N-am idee despre ce vorbești.

Gura i se arcuiește.

– Cine minte acum?

– N-aș vrea să-ți faci speranțe prea mari, Frost. Am hotărât că sunt fericită de una singură.

Zâmbește și mai tare.

– În regulă. Oricum, poți să mă inviți să intru.

– Aș putea, așa-i. Dar am deja musafiri.

– Eu trebuie să fug acasă, zice Roxy.

E deja în picioare și se apropie de noi, așa că ajunge lângă mine înainte să apuc să-i spun ceva.

– Trebuie să onorez o comandă de suporturi pentru pahare, așa că-i timpul să mă apuc de lucru. Dar abia aștept să ne vedem diseară la cină, Garrett.

– Și eu, răspunde el, zâmbindu-i într-un fel care-mi face inima să tresalte.

E prea arătos, și asta înseamnă pericol pentru mine.

Mă privește.

– Să sperăm că o pot convinge și pe ea să vină, adaugă el.

– Succes, îi urează Roxy, bătându-l ușor pe umăr atunci când trece pe lângă el.

E o încăpățânată.

– Mulțumesc pentru sprijin, îi spun eu, clătinând din cap atunci când îmi face cu ochiul, înainte să dispară.

Garrett se uită peste capul meu, spre camera de zi.

– Vreau să-ți văd casa.

Oftez. Îmi place să mă laud cu casa mea. Când am cumpărat-o era ca o capsulă temporală, inclusiv cablurile electrice din anii '50 și o fundație care aluneca, puțin câte puțin, înspre faleză. A fost atât o provocare, cât și o cheltuială pe cinste s-o consolidez și s-o modernizez, dar sunt foarte mândră de rezultatul final. Am luat un lucru aproape distrus și i-am dat o viață nouă.

Totuși, Garrett Frost nu-i doar un vecin curios care mă abordează la întâlnirea lunară a comunității. Dacă-l invit în casă, asta înseamnă că o să am de-a face cu toate subînțelesurile cu care vine la pachet.

Își pleacă privirea spre mine, de neclintit.

– Invită-mă să intru, Teagan. Te rog!

Nici vorbă să-l poată refuza cineva atunci când se concentrează în felul ăsta asupra victimei. Sau, cel puțin, așa scuz eu faptul că mă dau cu un pas în spate și fac o mișcare largă cu brațul, în semn că-l invit să intre.

Capitolul 5

Garrett intră cu paşi mari, iar tot spaţiul deschis se micşorează în jurul lui. Brusc, casa mea pare mai mică şi mai intimă. Se duce întins să admire priveliştea panoramică, ce ridică statutul casei de la o comoară de la mijlocul secolului trecut – la ceva cu adevărat special.

Eu sunt tot lângă uşă, pe care o ţin deschisă, şi adulmec mirosul lui, ce pluteşte în aer. Îi admir silueta proiectată pe fundalul întinderii de apă, felul în care umerii laţi i se subţiază spre şoldurile zvelte, precum şi picioarele lungi şi puternice. Chiar şi prin cămaşă îi pot vedea forma puternică a spatelui.

– Ai o privelişte mai frumoasă decât am eu, îmi zice.

La cum am rămas cu ochii aţintiţi asupra lui, tind să-i spun că ambele sunt magnifice. Dar el se referă la strâmtoare, aşa că...

– Avem aceeaşi privelişte.

Îmi aruncă o privire peste umăr.

– Ai ferestre mai mari.

Nu-l pot contrazice. Arhitectura de la mijlocul secolului se axa pe a aduce natura în casă, iar eu am optat pentru o întindere aparent nesfârşită de sticlă, ca să dovedesc cât de eficient poate fi principiul ăsta.

– Les şi Marge şi-au adorat casa.

Ridică din umeri, de parcă n-ar fi recurs la măsuri extreme ca să-i convingă s-o vândă.

– E plăcută, ce-i drept.

Strâng din dinţi.

– Ai fi putut cumpăra o casă de la cineva care chiar voia s-o vândă.

– De ce să mă mulţumesc cu un lucru care-i disponibil, şi nu cu unul pe care-l vreau?

Îi interpretez afirmaţia în mai multe moduri, şi mă enervează fiecare dintre ele.

– Încerci cumva intenţionat să fii neplăcut?

– Dacă încerc? Nu.

Garrett se răsuceşte lent către mine. Îşi plimbă privirea peste toate lucrurile, oprindu-se la lucrările de artă care atârnă pe perete, deasupra canapelei.

– E o artistă locală, îi spun eu.

– Hmm, mormăie, întorcându-se cu spatele. Nu ţi-am dat afară vecinii. Au spus un preţ pentru casă, iar eu l-am plătit.

– Nu ştii cât de mult au iubit locul ăsta.

– Au iubit *amintirile* pe care şi le-au făcut în locul ăsta, mă corectează el. Amintiri create cu oameni pe care îi iubesc. Câtă vreme îi au pe oamenii aceia, locul e doar un loc.

Iese din raza mea vizuală şi se duce în sufragerie.

Aştept o clipă, străduindu-mă să-mi încetinesc bătăile inimii. De ce-i dau mână liberă? Cred că din cauza vocii. A răguşelii ei ameţitoare.

Ocolesc șemineul pe cealaltă parte şi-l găsesc uitându-se la sticlele frumoase ale produselor de îngrijire a pielii de pe masa din sufragerie. Ridică una dintre cutii, citeşte ce scrie pe ea, după care se mai încruntă o dată la mine.

– N-ai nevoie de astea, spune el, uşor dezgustat. Eşti cea mai sexy femeie pe care am văzut-o vreodată.

Mintea mi se oprește-n loc, în timp ce inima începe să-mi bată mai repede. Rămân fără cuvinte auzind complimentul pe care mi l-a făcut cu aceeași nonșalanță cu care ar fi scuturat scrumul de la o ţigară. Îmi vin în fire şi mă concentrez la cealaltă parte a comentariului.

– Am ajutat la formularea lor.

– Serios?

Interesat acum, se uită mai de aproape.

– Cum funcţionează asta? Formularea, mă refer.

Mă apropii, prudentă.

– Mă folosesc de cunoștințele mele de chirurg plastician, cum ar fi tratamentele şi tehnicile – rezultatele de care pacienţii sunt mulţumiţi îndeosebi, cele mai frecvente părţi ale corpului care necesită tratament – şi lucrez împreună cu o echipă de oameni de ştiinţă ca să elaborăm combinaţia optimă de ingrediente care să ofere rezultate vizibile.

– Aha.

Întoarce cutia şi citeşte textul de pe ea.

– Doar ingrediente bune, îi spun, dându-mi seama că vreau să-l impresionez. Am folosit doar materii prime organice durabile, cu o cantitate minimă de conservanți și fără ingrediente sintetice ori artificiale.

Garrett își ridică privirea și se concentrează din nou pe mine.

Îi simt intensitatea privirii, mă simt expusă.

– Unde ai cabinetul? Seattle? Tacoma?

– Niciunde. Când m-am mutat aici, mi-am vândut cabinetul. Acum mă concentrez doar pe dezvoltarea produselor ECRA+, ceea ce înseamnă că fac o mare parte a muncii prin computer și internet și, din când în când, bat drumul până la New York.

– Nu mai faci reality show-ul acela?

Clatin din cap în semn că nu.

– Practic, se află într-o pauză prelungită, dar producătorii au cam început să se agite, iar eu nu sunt pregătită să mă întorc, așa că...

Îmi privește cu atenție fața. Lasă cutia jos, ocolește masa și se îndreaptă către mine. Mă duc înspre ușă, sperând să-l pot conduce la ieșire. A început să mă copleșească faptul că se află în casa mea.

Se oprește la câțiva pași, uitându-se în jos la scările ce duc la demisol. Apoi trece direct pe lângă mine, îndreptându-se spre coridor.

– Hei...

Mă duc degrabă după el, dar nu îndeajuns de repede ca să-l opresc înainte să intre în dormitor.

– Întreci măsura, Garrett.

Mă ignoră, cuprinde dintr-o privire camera. Apoi intră în dressing și aprinde lumina.

Îmi încrucișez brațele pe piept.

– Ce naiba faci?

Cu el înăuntru, tot dormitorul principal mi se pare cât un dulap. Iar faptul că suntem atât de aproape de patul meu mă exasperează.

Stinge lumina și se întoarce către mine:

– Mă asiguram doar că nu-mi stă nici un alt tip în cale.

Îmi ridic bărbia și-i spun:

– Nu că ar conta.

Îmi zâmbește în felul lui caracteristic. Stau locului, ca o proastă, dată complet peste cap. Văzută de aproape, curbura buzelor lui e și mai charismatică, pentru că-i îndulcește muchiile dure ale feței. Îmi amintește de visuri pe care le-am avut cândva, demult, lucruri dulci-amărui care mă dor.

– Ar conta pentru mine, spune el.

Se apropie; fac repede un pas în spate. Întinde mâna către mine, de parcă aș fi un animal sperios.

– Să ieșim pe terasă.

Mă ocolește cu vădită precauție. Mă privește încontinuu, așa cum și eu îl privesc încontinuu, întorcându-mă astfel încât să nu se afle niciodată în spatele meu. Se întinde după mânerul ușii culisante din sticlă, o descuie și apoi o deschide. Aerul oceanic îmi umple plămânii și-mi răcorește fața încinsă.

Garrett împinge plasa anti-insecte și iese, ducându-se spre balustradă. Îl urmez, simțindu-mă mai în largul

meu de îndată ce plasa se închide în urma noastră și suntem amândoi afară.

Mă duc lângă balustradă, la câțiva pași de el. Chiar și de la distanță, sunt foarte conștientă de prezența lui. De cât de mare și de puternic e, de cât de tare se concentrează asupra mea.

Tresar, dându-mi seama că-s foarte conștientă de tot ceea ce ne înconjoară. De cerul albastru, de peluza verde, de sunetele păsărilor, de aroma sărată a aerului.

– Nu m-am așteptat să mă mai simt vreodată așa, Teagan, zice el. E foarte intens, în ceea ce mă privește. Îmi spui să ignor asta, dar nu pot. Și, dacă ești cinstită cu tine însăți, ai să recunoști că nici tu nu poți.

Sinceritatea lui mă lasă fără arme sau metode de apărare.

– Mi-era bine înainte să apari tu.

– Nu prea cred, îmi zice, întorcându-se către mine. N-ai nici măcar o fotografie cu prieteni sau membri ai familiei, nici măcar cu locuri prin care ai fost. Tot ceea ce-ai pus pe pereți a fost ales ca să se potrivească cu casa, nu cu sufletul tău.

– N-ai de unde să știi asta.

– Ba da.

Mai face un pas către mine. Suntem unul lângă celălalt, bocancii lui de armată atingându-mi tenișii. Își întrepătrunde degetele cu ale mele. Trupul îi emană căldură, promițându-mi-o și mie după luni îndelungate petrecute în frig.

– Pe noptiera ta sunt șase sticle cu medicamente pre-

Mă crispez.

– Întreci măsura, Garrett.

– Vreau doar să știi că te citesc.

– Atunci îți dai seama că sunt răvășită.

– Hei, și eu sunt dat peste cap. Dar, cumva, am sfârșit amândoi aici, simțind o scânteie care, mie unuia, mi-a dat un motiv bun ca să cobor din pat azi-dimineață. Unele lucruri se aranjează de la sine atunci când le lași să fie așa cum sunt. Hai să încercăm să facem asta – și să vedem ce se întâmplă.

În minte mi se derulează un milion de feluri în care Garrett mi-ar putea da viața peste cap.

– Nu știu cum să fac asta.

– Ba știi, mă asigură, plecându-și capul înspre mine. Sărută-mă.

– E o idee proastă, Frost. Doar pentru că așa vrei tu – nu poți deveni stăpânul unor lucruri care nu sunt scoase la vânzare. Eu nu-s ca și casa de alături, crede-mă.

– Deci, ce vrei să spui?

Îmi cuprinde obrazul cu mâna și mă mângâie cu degetul mare pe pomet.

– Vrei să stai aici, să te uiți la terasa mea și să mă vezi cu altcineva?

Îmi întorc capul, încercând să nu-mi imaginez cum ar fi.

– Nu te poți muta, pur și simplu?

Garrett râde și mă îmbrățișează.

– N-am să iau lipsa geloziei ca pe o jignire personală. Și nu, doamnă doctor, nu mă mut. Îmi place să locuiesc alături. De acolo te pot vedea în fiecare zi.

Îl cuprind, fără să vreau, de după mijloc, mângâindu-l prin materialul moale al tricoului. Mă trage mai aproape.

E atât de bine să fiu ținută în brațe. Să fiu atinsă și dorită.

Am să cedez. Vreau să dau vina pe el. E prea priceput la jocul seducției și prea obișnuit să primească ceea ce vrea.

Dar adevărul e că, atunci când sunt cu el, nu mă mai simt atât de obosită și de singură.

Îmi las capul pe spate, oferindu-i gura.

Clatină din cap.

– Nu de data asta. Nu te mai iau pe sus. Trebuie să vii tu la mine.

Nu-l contrazic și nu mă plâng, nici măcar în sinea mea. În schimb îi pun mâna pe ceafă, îi aplec capul și-mi lipesc buzele de ale lui.

Garret mârâie și preia controlul, își deschide gura, mă mângâie cu limba. Îmi prinde coada de păr și și-o înfășoară strâns pe după mână, dându-mi capul pe spate, arcuindu-mă peste antebrațul lui: sunt luată, posedată. E nespus de erotic felul în care mă savurează, senzația că e însetat după mine. Mă excită faptul că m-a prins, strânsoarea lui puternică dând la iveală cât de tare îl afectez.

Îmi fierbe sângele-n vine. Inima-mi bate mai repede, pompându-mi sânge către cap. Mă legăn, simțindu-mă amețită. Garrett se mișcă, îmi dă drumul la păr și mă ia în brațe ca pe o mireasă pe care-o treci pragul. Îmbujorată și vulnerabilă, îmi lipesc fața de pieptul lui, inspirându-i adânc mirosul.

Simt cum își încordează brațul atunci când dă la o parte plasa culisantă. Peste câteva secunde simt patul sub mine, ca pe un amortizor, în timp ce el își lasă greutatea peste trupul meu.

Faptul că sunt în dormitor schimbă totul. Nu mai sunt timidă. Ancorat pe antebrațul ferm înfipt în pat, Garrett îmi desface picioarele cu genunchiul și își împinge erecția în lung peste sexul meu. Își rotește șoldurile ca un cunoscător, făcându-mă să gem fără rușine pe când mă sărută.

Se trage în spate, mă privește în timp ce se împinge din nou peste mine, vede că mă încordez și mă arcuiesc în timp ce o plăcere șocantă mi se răspândește prin trup. Îmi accept desfrânarea, legănându-mi șoldurile înspre creasta ispititoare a penisului său.

– Teagan, îmi rostește el numele, cu voce răgușită, plină de dorință. Mă înnebunești.

Se lasă în spate pe genunchi, ridicându-mă și pe mine de pe pat. Schimbăm locurile, Garrett sprijinindu-se de tăblia patului, întins între picioarele mele, precum o fiară măreață, tolănită. Mă prinde de coapse, plimbându-și mâinile tot mai sus, până când degetele mari mă ating în locul acela care tânjește după el.

Îl apuc de încheieturile mâinilor, temându-mă că-mi pierd controlul.

– Poți s-o faci, îmi spune, dar vreau să te privesc.

Văd, după expresia lui, că nu mă judecă. Nici nu mă tachinează, nici umfă. Oricât de îmbujorat ar fi, oricât de febril m-ar privi, în cererea lui se simt răbdare și acceptare. Iar chipul lui... o operă de artă. Îi văd crăpăturile din frumusețe, de parcă masca perfectă i-ar fi alunecat de pe

față, dând la iveală ceva nepăzit, și chinuit, și chiar mai frumos.

Brusc, îmi vine să plâng.

– Hei, murmură el. Vino aici.

Clatin din cap, mă opun alinării pe care mi-o oferă, știind cât de periculos e să devin dependentă de oricine altcineva în afară de mine însămi. În schimb, mă împing în penisul lui și încep să mă mișc.

Îl privesc sfidătoare în ochi în timp ce îmi rotesc șoldurile, știind că am un avantaj senzorial aici. El e îmbrăcat cu blugi. Eu port pantaloni de trening și chiloți „invizibili", aproape inexistenți.

– O, ce frumoasă ești, geme el, arcuindu-și gâtul în timp ce îi călăresc erecția.

Nu durează mult. Să-l văd cu picioarele desfăcute, gata să fie luat, mirosul pielii lui încinse, sunetele încurajatoare pe care le scoate... Toate astea sunt prea mult pentru mine. Icnesc atunci când simt primul spasm intens erotic în miezul meu, iar capul îmi cade în față în timp ce senzația incredibilă mi se răspândește în membre. Tremur violent și simt cum ritmul mi se întrerupe.

Garrett se rostogolește până ce ajung sub el. Își desface larg coapsele și începe să se împingă în mine, forțând orgasmul care mi se răspândește în trup, făcându-mă să-l accept. Pieptul i se umflă în timp ce mi-o pune pe uscat cu o precizie feroce, ținându-mă tot mai strâns în timp ce mă zvârcolesc.

– La naiba, icnește el, aspru. Nu pot... *La naiba.*

Devine rigid, șuierând printre dinții încleștați. Șoldurile i se izbesc de ale mele, tempoul îi fluctuează. Îmi

dau seama că termină şi el. Complet îmbrăcat, cu bocancii înfipți în cuvertura albă.

Îşi pune capul lângă al meu, îşi lipeşte obrazul umed de al meu. Îi simt respiraţia aspră în ureche; mă îmbrăţişează prea tare. De parcă aş fi un fel de colac de salvare.

Nu ştiu cum să mă simt. Cum de poate totul părea atât de intim, deşi suntem complet îmbrăcați?

Trupul uriaș i se clatină de râs.

– Fir-ar. *Nu* așa am avut de gând să-ți arăt ce-ai pierdut din cauză că eşti singură.

Tresar când îmi dau seama că zâmbesc. Şi sunt foarte relaxată şi caldă. Aproape topită, iar toți nodulii de la umeri şi spate mi-au dispărut.

– Am prins ideea principală.

Garrett își înalță capul și mă priveşte de sus, apoi îmi dă șuvițele de păr la o parte de pe faţă.

– Jur că nici ca adolescent n-am excitat pe nimeni așa.

– Bineînțeles că nu. La cât eşti de splendid? Trebuie doar să zâmbeşti și fetele se udă.

Fața i se luminează.

– Așa se întâmplă când îți zâmbesc?

– *Pff.* Vezi să nu.

Mă sărută scurt, apăsat, pe gură.

– Ai prezervative?

Întrebarea mă ia prin surprindere. A trecut foarte multă vreme de când nu mi-am mai făcut griji în legătură cu măsurile de contracepţie.

– Nu.

Îmi zâmbește cu înflăcărare.

– Bun. Dar va trebui să luăm.

Ridic din sprâncene. Încerc să-l întreb cu nonşalanţă:

– Un armăsar ca tine n-are mereu un prezervativ în buzunar?

– Aş vrea eu, îmi spune, iar licărirea din ochii lui îmi dă de înţeles că ştie foarte bine că încerc să aflu mai multe despre el. N-am nici măcar în casă sau în maşină. Dar am să mă ocup de asta înainte să vii la cină diseară.

– Nu-mi amintesc să fi zis că vin.

Îl tachinez şi el o ştie, dar e distractiv să mă joc şi să păstrez lucrurile amuzante după o experienţă care a dărâmat o mulţime dintre barierele în spatele cărora mă ascund de obicei.

– Haide, nu fi aşa, doamnă doctor. Chiar vreau să vii. Am şi cumpărat nişte cidru de mere spumos pentru tine.

Nu ştiu de ce râd. Poate pentru că cidrul de mere spumos e, deseori, o băutură pentru copii.

– Ce sunet minunat! îmi spune Garrett, frecându-şi nasul de al meu. Ai cel mai frumos râset.

Zâmbesc, tristă, ştiind că am să mă simt vinovată mai târziu. N-am mai râs de multă vreme şi nu mă pot gândi la momentele în care am făcut-o ultima oară. M-ar durea prea tare.

– Trebuie să mă laşi să-ţi pregătesc cina, insistă el. Nu pot să te fac să ai orgasm fără să te hrănesc.

– Vezi? îi spun eu, bosumflată. Iar faci reguli din mers.

– De asemenea, mai fac şi sushi.

– Îmi place la nebunie sushi.

Apoi mijesc ochii.

– Dar oare nu-i riscant? Să-l pregăteşti singur?

– Doamnă doctor, cumpăr pește potrivit pentru sashimi[1], promit.

Părul i-a căzut peste frunte. Încă are buzele și obrajii ușor îmbujorați, și o licărire de lumină în ochii încărcați de magnetism. Pare mai tânăr, mai fericit, ba chiar mai chipeș.

– Bine, bine, oftez eu, exagerat. Atunci cred c-am să vin.

Garrett îmi face cu ochiul.

– Știam c-o vei face.

[1] Carne crudă tăiată subțire – de obicei pește, cum ar fi somonul sau tonul – care este servită fără orez (în bucătăria japoneză)

Capitolul 6

– Am uitat că ai picioarele de-un kilometru, deși ești scundă, îmi spune Roxy de pe scaunul Bertoia în formă de pasăre, de culoare albastră, din dormitorul meu. În primul rând, trebuie să porți rochii mai des. Și în al doilea rând, trebuie să te îmbraci cu rochia *aia* diseară.

– Chiar nu știu.

Mă plâng de faptul că am pierdut complet contactul cu feminitatea și sexualitatea mea.

– Nu vreau să mă îmbrac prea elegant, adaug eu.

– Îmi pun şi eu rochie, bine? Are să-ți fie mai uşor aşa?

– Mă ajută, ce-i drept.

Mă sucesc când într-o parte, când în cealaltă. Problema e că hainele mele obișnuite sunt comode, dar nu chiar elegante, nici măcar măgulitoare, iar hainele pe care le îmbrac la muncă sunt prea oficiale pentru o cină cu prietenii, acasă.

Am *o singură* rochie care ar putea trece drept neoficială. E neagră, cu un strat exterior transparent de broderie

vișinie, care vine peste un jupon negru-opac. Partea neagră pornește dintr-un corsaj de tip *sweetheart*, urcă peste umeri, apoi coboară pe spate într-un decolteu adânc în formă de V. Purtată cu un blazer roșu sau negru, e modestă. Fără blazer e imposibil să ascunzi un sutien pe dedesubt, iar eu n-am sutiene îndeajuns de frumoase ca să le expun. Aș putea să-mi las părul desfăcut ca să-mi acopere spatele, dar mă tem că ar fi prea mult.

– Rochia asta e perfectă, insistă Roxy. Îmi place la nebunie cum se leagănă atunci când te miști.

Îi întâlnesc privirea în oglindă.

Se ridică și vine către mine.

– Mă bucur că-i mai dai o șansă lui Garrett.

– Nu că ar ști să accepte un refuz.

– Bravo lui! Și ție.

Zâmbește, văzând că mă încrunt.

– Gândește-te așa: când o să te vadă în rochia asta, rămâne cu gura căscată. N-o să știe ce l-a lovit.

– Ei... Asta mă face să cred că n-ar trebui s-o port.

Roxy mă amenință cu degetul.

– Dacă n-o să porți rochia, data viitoare când îl văd am să-i spun că te-ai dat de ceasul morții gândindu-te cum să te îmbraci pentru el.

– Roxy! Ar trebui să fii de partea mea.

– Dragă, chiar sunt. De aceea încerc să mă asigur că nu renunți la domnul Armăsar-delicios de alături.

Dă să plece.

– Trebuie să mă pregătesc și eu. Nu ne aștepta. Du-te la el chiar acum și petreceți un pic de timp împreună.

– Ar însemna s-o caut cu lumânarea, îi strig eu.

– Chiar te rog s-o cauţi! Şi nu uita că, mai târziu, am să vreau să-mi spui toate detaliile.

Aud uşa de la intrare închizându-se în urma ei. Mă mai uit în oglindă ceva timp, gândindu-mă la opţiunile pe care le am. Apoi mă întorc în dressing ca să-mi caut pantofi. Într-un final, mă hotărăsc pentru o pereche de balerini negri. Îmi răsucesc părul în sus şi-l prind într-un coc. De asemenea, decid să nu-mi iau bijuterii şi să nu mă machiez, ca să nu pară că am încercat să-l impresionez. Garrett e prea sigur pe el. N-am de ce să-l încurajez şi mai tare.

– Ei, drăcie!

Ies din dormitor înainte să mă răzgândesc. Îmi apuc cheile, telefonul şi geanta pe care m-am hotărât mai devreme s-o iau, după care ies pe uşă. Încui, iar apoi, în drum spre casa lui Garrett, armez aplicaţia sistemului de securitate.

Merg prea iute, aşa c-o las mai moale. Cu toate astea, ajung prea devreme pe veranda lui. Evit să mă uit prin fereastra mare, arcuită, de lângă uşa de la intrare, ca să nu mă prindă cumva în timp ce-o fac.

Bat din picior după ce apăs pe butonul soneriei, cu nervii întinşi la maximum.

Când se deschide uşa, îmi îndrept spatele şi încerc să zâmbesc, dar am impresia că buzele îmi încremenesc, la fel şi mintea, în clipa în care-l văd pe Garrett.

Are părul încă ud de la duş. E îmbrăcat în negru din cap până-n picioare: tricou Henley şi pantaloni. Culoarea i se potriveşte, îi accentuează părul brunet şi-i scoate în evidenţă ochii de un verde-auriu. E devastator de arătos.

Puterea lui de atracţie mă loveşte direct în plex. Aerul dintre noi se încarcă, pe loc, cu electricitate.

Doar după ce-mi ridic privirea înapoi la faţa lui frumoasă îmi dau seama că nu s-a mişcat şi n-a spus nimic.

– Bună, îl salut eu.

– Bună şi ţie, îmi spune, morocănos, sprijinindu-se uşor de tocul uşii şi privindu-mă din cap până-n picioare.

E stânjenitor să mă simt atât de expusă, de văzută. Am reuşit să controlez ce anume împart cu alţii şi ce ţin secret. Garrett a schimbat în mod irevocabil lucrul ăsta. În viitor, am să mi-l amintesc aşa cum e acum – şi în casa mea, şi pe strada pe care locuiesc.

– Sunt cel mai norocos şi mai tont ticălos de pe lumea asta.

Clipesc, mirată.

– Poftim?!

– Doamnă doctor, le iei piuitul bărbaţilor, îmi spune, în timp ce pe faţă i se înfiripă un zâmbet larg. Mă simt al naibii de mulţumit de mine însumi în clipa asta.

– Bineînţeles, îi răspund, sec.

Garrett râde şi-şi îndreaptă spatele.

– Şi sunt un nemernic pentru că te ţin pe verandă. Intră.

Trec pe lângă el şi-mi pun geanta pe măsuţa de la intrare. Când mă întorc din nou cu faţa, Garrett mă cuprinde cu iscusinţă de după talie, mă trage aproape de el şi-şi coboară capul către al meu. Felul în care mă revendică pentru un sărut e ca un dans în care mă conduce cu uşurinţă, de parcă m-aş fi răsucit intenţionat în îmbrăţişarea lui.

Poate că aşa am făcut.

Oftez uşor în clipa în care ni se întâlnesc buzele; apoi închid ochii în timp ce mă deschid în fața lui, apucându-l de betelie şi dându-mi capul pe spate. Dintr-o mişcare subtilă, ne aliniază perfect şi începe să mă sărute, cu buzele-i moi şi cu limba precum o fâşie de catifea. Mă savurează lingându-mă adânc, lent, iar miezul mi se încordează, în semn de răspuns. Mă mângâie pe umeri, apoi pe spate. Trupul mi se arcuieşte înspre al lui, cerându-i, în tăcere, mai mult.

Mă uluieşte mereu cât de rapid şi de uşor îmi stârneşte pofta. Îmi vâr degetele mari pe sub betelia lui, iar pulsul mi se accelerează atunci când devine rigid şi-mi geme în gură. Mă prinde de încheieturi şi-mi trage mâinile, ceea ce mă face să protestez uşor.

Se retrage, își coboară privirea către mine cu pleoapele îngreunate, iar petele aurii din ochii lui sunt atât de strălucitoare de parcă ar lumina dinspre interior.

– Ai grijă, mă avertizează el, cu glas răgușit. Data viitoare când mă faci să termin, am să fiu în tine. Mai mult de-atât, are să dureze mult mai mult. Poate vreo două zile.

– Zile?

Mă cutremur când mă gândesc.

Privirea i se întunecă.

– Provoacă-mă să ți-o dovedesc.

– Eu... Eu doar...

Nereușind să-mi găsesc cuvintele, ridic neputincioasă din umeri.

El mă apucă de mână şi mă strânge uşor.

– Îți aduc ceva de băut?

– Nu, mulțumesc. Am adus eu ceva, mă bâlbâi. Pentru tine și pentru petrecere.

– Ah, da?

Inima îmi bate neregulat atunci când zâmbește.

Caut în geantă și scot cutia dinăuntru. El o ia și observă caracterele kanji de pe exteriorul ambalajului.

O deschide, iar zâmbetul i se accentuează.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere.

Setul de saké e compus dintr-un vas pentru servire și patru cești mici din porțelan, negre, cu interiorul din aur pur. Liniile moderne mi se par masculine și elegante deopotrivă. Caut din nou prin geantă.

– Am adus și o sticlă de saké, în caz că nu ai. Și ți-am adus și niște cremă cu arnică. E un remediu homeopatic pentru dureri musculare și vânătăi, ca să te tratezi în zilele-n care exagerezi.

Garrett își vâră saké-ul în îndoitura brațului și ia tubul. Îl studiază zâmbind cu subînțeles, după care mă privește drept în ochi. Felul în care se uită la mine mă face să mă mut de pe un picior pe celălalt.

– Îți faci griji pentru mine. O s-o iau ca pe un semn bun.

– Nu te umfla în pene, Frost.

Mă întorc cu spatele la el, ca să văd ce modificări a adus casei.

– Nu mă umflu în pene. Doar că sunt plin de speranță.

Intru în sufragerie, care are aceeași vedere de ansamblu asupra lui Puget Sound ca majoritatea caselor din

cartier... şi mai are şi canapeaua de catifea cu mai multe secţiuni, de culoarea safirului, la care am visat mereu.

- Oh!

Vocea lui Garrett se aude din bucătărie:

- Poftim?

- E canapeaua pe care mi-am dorit-o!

- Serios? Păi, acum ştii unde s-o găseşti. De asemenea, putem face mai mult decât să stăm pe ea.

Îl privesc prin decupajul ferestrei interioare.

- Te gândeşti şi la altceva în afară de sex?

- Te rog să mă ierţi, îmi spune, uitându-se la ingredientele pe care le toacă, iar tonul lui e departe de-a fi unul de scuză. A trecut ceva vreme, iar tu eşti al naibii de sexy.

Aproape că-l întreb cât timp a trecut, dar mă abţin. La urma urmei, nu-i treaba mea, şi, oricum, n-are nici o importanţă.

În schimb, mă uit la restul camerei. Marge şi Les o umpluseră cu diverse piese de mobilier pestriţe, tapiţate cu stofă în carouri aurii şi maro, care nu se prea potriveau cu canapeaua lor bej, de două locuri. Garrett, pe de altă parte, are doar canapeaua asta impresionantă şi alte câteva lucruri. Măsuţa de cafea e făcută dintr-un cufăr vechi. Nu există măsuţe dintre cele care se pun la capătul canapelei, nici veioze, nici vreun covor. Un televizor mare tronează pe o consolă de colţ îmbrăcată în şagrin[1].

Dar obiectul care domină camera, eclipsând până şi canapeaua, e tabloul de pe perete. Stau în faţa lui, atât de emoţionată încât mi se strânge gâtlejul şi mă înţeapă ochii. Dintr-odată, înţeleg ce a vrut el să spună despre

[1] Piele imprimată care imită modelul natural al altei piei

lucrările de artă cu care am ales să-mi decorez casa. Designerul mi-a sugerat în mare parte picturi abstracte albe, cu pete de culoare plăcute din punct de vedere estetic, și care să accentueze paleta generală a casei. Dar nu *simt* nimic când mă uit la ele. Pur și simplu completează spațiul.

Se aude soneria. Îmi iau privirea de la tablou, simțindu-mă tulburată; am nevoie de câteva momente în care să-mi vin în fire, înainte ca Roxy și Mike să ni se alăture. Mă întorc cu fața către strâmtoare.

Îi aud salutându-se și simt plăcerea din vocile lor. Cât de ciudat e să mă adaptez la amestecul ăsta de vechi și nou. Cât de rapid și-a găsit Garrett un loc aici, într-un mod atât de neașteptat.

– Uite-o și pe frumoasa doamnă, zice Mike, iar, din sonoritatea vocii lui, îmi dau seama că a intrat în cameră.

– Și iată și o frumoasă canapea! exclamă Roxy.

Mă întorc chiar pe când Roxy se așază, cu grație, pe ea. S-a schimbat într-un caftan lung, în culorile apusului de soare, și pare o regină așezată pe un tron încrustat cu nestemate. Ea constată:

– E și foarte comodă.

Mă apropii de Mike și ne îmbrățișăm. Reușesc să-i zâmbesc lui Roxy peste umăr, ridicându-mă pe vârfuri.

– Eeei! Ia te uită... se miră Mike, dându-mi drumul și ducându-se în fața marii picturi pe pânză. Am văzut o fotografie online, dar în realitate e cu adevărat impresionantă.

Garrett se află de cealaltă parte a ferestrei interioare, deschizând o sticlă de vin. Mă priveşte, serios şi concentrat.

Oare îşi dă seama cât de mult m-a impresionat tabloul? Cât de mult m-a tulburat?

– Pictezi în fiecare zi, Garrett? îl întreabă Roxy.

– Altădată pictam zilnic. Am început o lucrare nouă cu vreo două zile în urmă, dar a trecut un an de când nu m-am mai simţit suficient de inspirat ca să lucrez. Începusem să cred că mi-am pierdut inspiraţia de tot.

– Ca un fel de pană de inspiraţie a scriitorului? îl întreabă Mike, vârându-şi o mână în buzunarul blugilor. Blocajul pictorului?

– Ceva de genul ăsta, îi răspunde Garrett, intrând în camera de zi cu două pahare de vin roşu, atât de închis la culoare încât pare aproape negru.

– Creativitatea în general se poate bloca, zice Roxy, luând, cu un zâmbet recunoscător, paharul pe care i-l dă Garrett. Ca să te simţi creativ trebuie să ai o stare de spirit potrivită.

– E foarte adevărat, încuviinţează Garrett.

– Ei bine, aşa cum Roxy îţi poate confirma, nu sunt vreun expert în artă, spune Mike, studiind pictura pe pânză, dar, dacă părerea mea ar conta, pot să spun că îmi plac realmente lucrările tale. Mi se pare grozav că nu arată ca fotografiile din care sunt inspirate, dar pot *simţ*[i] ceea ce ai simţit tu atunci când ai făcut fotografia. Nu ştiu dacă spusele mele au vreo logică. N-am înţeles niciodată arta abstractă, însă pot înţelege asta.

– Mulțumesc, îi răspunde Garrett pe un ton sincer. Să simți ceva atunci când te uiți la lucrarea mea e un mare compliment, și îl primesc cu bucurie.

Mike zâmbește larg și se relaxează vizibil în timp ce-și primește paharul. Îmi amintesc că Garrett e un fel de vedetă rock în anumite cercuri, un tip care arată grozav, cu un talent nemaipomenit. Mulțumită predilecției lui de-a ieși cu supermodele, a apărut în emisiuni de scandal și pe bloguri mondene, a stat în primul rând în săptămânile dedicate evenimentelor de modă și a fost subiectul unor postări de mare importanță pe rețelele de socializare. Eu nu-l văd ca pe o celebritate, dar înțeleg că Mike ș Roxy o fac. Iar Garrett a reușit să-l liniștească pe Mike î câteva clipe.

– Pictura asta, continuă Mike, mă dă pur și simplu spate. Am avut aceeași impresie și atunci când am v zut-o pe computer. Degajă foarte multă energie. Și... știu.. bucurie? Mă simt bine doar uitându-mă la ea.

Îmi dau seama că Garrett e de-a dreptul emoționat eu sunt.

– Pot să spun că mă gândeam la același lucru, Roxy de pe canapea.

Stă în același loc, cu picioarele încrucișate și cu braț sprijinit de spătarul canapelei, părând a se sim acasă.

– E o pictură care inspiră bucurie. Și-mi aduce an de zăpadă. Din ce fotografie te-ai inspirat?

– O stivă de mănuși de schi așezată pe o masă punde Mike. Îți vine să crezi? Să vezi mănușile – ș

asta, adaugă el, făcând, cu mâinile, un gest amplu către tablou.

Garrett se întoarce la fereastra interioară și soarbe lung din vin, aproape golind paharul.

– A fost, de fapt, prima mea piesă de succes, spune, posomorât, măturându-și cu limba picăturile de vin de pe buza de jos. Înainte de ea, mă concentram pe naturi moarte. Soția mea m-a provocat să încerc să transmit emoție prin pictură, în loc să pictez obiecte și să încerc să le fac să rezoneze emoțional.

Roxy ridică din sprâncene.

– Ah. Am crezut că ești burlac. Nu că aș ști prea multe despre tine, dar n-am găsit nici o dovadă care să susțină contrariul când te-am hărțuit în spațiul virtual – sunt inofensivă, pe cuvânt – și cred că am presupus, pur și simplu, că așa stau lucrurile.

Umbra de zâmbet se șterge iute de pe chipul lui Garrett.

– Când cariera mea a luat avânt, soția mea a preferat să rămână în umbră, așa că n-am discutat niciodată viața mea personală în interviuri.

– E grozav că ai păstrat pictura pentru tine și n-ai vândut-o, spune Mike.

– De fapt, am vândut-o. A trebuit s-o cumpăr înapoi, dar pentru că am vrut-o, cumpărătorul a fost și mai hotărât s-o păstreze. A încercat să mă stoarcă de bani.

Roxy încuviințează din cap.

– Înțeleg cum e să te atașezi de prima ta piesă de succes. Și eu am păstrat primul castron pe care l-am făcut. Am fost atât de mândră de el!

– În mod clar, ăsta a fost unul dintre factori, spune Garrett, venind lângă mine, în dreptul ferestrelor. Dar lucrarea e specială datorită lucrurilor care nu se văd. Sub pictura abstractă de la suprafață se află natura moartă originală: mănușile de schi ale soției și copilului meu. M-a frustrat atât de tare când mi-a spus, despre arta mea, lucruri pe care nu voiam să le aud, că am pictat peste ce era deja acolo. Am încercat să-mi dovedesc punctul de vedere, dar am sfârșit prin a-l dovedi pe al ei.

– Ai un fiu! se miră Roxy, zâmbind larg. Câți ani are?

Garrett trage adânc aer în piept înainte să răspundă.

– Anul ăsta, David ar fi avut șapte ani.

Îmi întorc capul și-mi ridic privirea către el, iar, în stomac, simt cum mi se strânge bine-cunoscutul nod rece și tare. Garrett își plimbă mâna în sus și-n jos pe spatele meu de parcă m-ar alina, când, de fapt, chipul *lui* e contractat și palid.

Momentul ăsta parcă s-ar înconjura de chihlimbar întărit, conservându-se, astfel, pe vecie. Mike și Roxy au încremenit. Pe fețele lor se citesc șocul și mâhnirea.

Îmi trec brațul pe după mijlocul lui Garrett, încercând să-l alin așa cum pot. Îmi sprijin obrazul de pieptul lui, simțindu-mă neajutorată.

– Of, Garrett, se înfioară Roxy. Nu știu ce să spun... Îmi pare atât de rău.

– Și mie, îi răspunde el, și-și eliberează tensiunea din trup printr-o expirație adâncă. Îmi pare rău în fiecare zi. Au trecut paisprezece luni, trei săptămâni și patru zile, și, uneori, încă mi se pare că trăiesc un coșmar din care aștept să mă trezesc.

– Eu... murmură Roxy, uitându-se neajutorată la Mike.

– Nu-i nimic de spus, Roxanne, o liniștește, blând, Garrett. Să pierzi un copil e ceva oribil, cumplit.

– Îmi pare rău, spune și Mike, cu glas răgușit, și sorbind din vin în timp ce se uită oriunde altundeva, numai la Garrett – nu. Nici măcar nu-mi pot imagina cum e.

– Nici să nu încerci, îl sfătuiește Garrett, lipindu-și buzele de creștetul meu. Trebuie doar să-i țineți aproape de voi pe cei pe care-i iubiți. Faceți-vă timp pentru ei. Bucurați-vă de ei.

Atmosfera e încărcată și se simte o răceală în aer, în pofida luminii soarelui care pătrunde în cameră. Garrett își pleacă privirea către mine, și văd mâhnirea adâncă din ochii lui.

Stă în picioare, cu spatele drept și cu bărbia ridicată. Un bărbat zdrobit, care încearcă din răsputeri să supraviețuiască.

Capitolul 7

– N-ai mâncat mai nimic, îmi spune Garrett în timp ce mă conduce acasă.

Mă ia de mână, își întrepătrunde degetele cu ale mele. În seara asta suntem împreună la o oră mai târzie decât seara trecută, așa că afară s-a întunecat de-a binelea.

– Nu prea mi-e foame.

Nu mă întreabă de ce, în timp ce urcăm cele câteva trepte care fac legătura între curtea lui, aflată mai în josul falezei, și a mea. Ocolim zidul de susținere care îmi permite să am o peluză plată, apoi o apucăm pe aleea ce duce către ușa de la intrare.

– N-ai mai spus nimic după ce am pomenit de David, îmi spune el, încet.

Oftez și-l strâng ușor de mână.

– Îmi pare rău dacă așa a părut.

– N-a fost *o părere*; chiar așa s-a întâmplat.

Aproape că vreau să se înfurie pe mine, ca să simt și altceva decât tristețea asta îngrozitoare, dar el nu-i

furios. Vorbește pe un ton firesc, iar strânsoarea mâinii îi e ușoară și liniștitoare.

– Îmi pare rău, Garrett.

– Nu-ți mai cere iertare. Vreau doar să văd cum te simți, atâta tot. Ai fost cu mintea în altă parte cea mai mare parte a serii și, oriunde ți-ar fi gândul, vreau să fiu și eu acolo.

– Și cât de ciudată-i treaba asta? Ar trebui să fie invers. Eu ar trebui să înțeleg cum te simți tu.

Clatin din cap, furioasă pe mine însămi pentru că-i sunt inutilă.

Mă opresc în fața ușii de la intrare. Mă întind și-i cuprind obrazul cu palma. După un an întreg în care am rătăcit prin întuneric, îl văd cum devine o lumină puternică pentru mine. Am, pentru el, sentimente pe care n-am crezut că le voi mai avea vreodată. De asta nu vreau să-i fiu o povară care îl ține-n loc.

– Meriți pe cineva care să-ți aducă alinare.

– Tu îmi aduci alinare.

Mă trage către el și mă îmbrățișează ușor.

– Faptul că te-am avut alături în seara asta... a fost suficient.

– Nu prea cred.

– Nu tu decizi ce merge sau ce nu merge pentru mine, Teagan, îmi spune el pe un ton blând, dar ferm. Te-ai întristat când am vorbit despre asta. E normal.

Normal. Am avut și eu o viață normală cândva. Am fost și *eu* normală cândva, dar asta a fost în trecut. Tristețea e ceva ce oamenii *normali* simt atunci când vine vorba despre o întreagă paletă de emoții. Pentru mine,

ea e precum o crăpătură care se lărgeşte până devine un abis. Iar abisul ăsta mă înghite cu totul, şi am nevoie de zile-n şir ca să ies din el.

– Sunt atât de obosită, Garrett, îi spun, cu sinceritate. Sunt atât de epuizată încât îmi simt membrele ca şi cum ar fi de plumb. Mi-e greu şi să respir.

– Încă mă afectează diferența de fus orar, adaug eu, și a fost o zi lungă.

Se încruntă cu înverşunare.

– Nu cred că-i bine să te las singură.

– Nu-ți face griji din cauza mea. În plus, Roxy și Mike te aşteaptă.

Oftează și-și sprijină fruntea de a mea.

– Dacă nu mă întorc, or să înțeleagă aluzia şi or să plece.

Simt cum mă legăn în brațele lui, ca o trestie sub apă. Suprafața se îndepărtează tot mai mult, în timp ce mă scufund.

– Crede-mă că am să leşin imediat ce pun capul pe pernă, îi spun, cu o voce care mi se pare chiar şi mie că vine de departe.

Îmi dă drumul parcă împotriva voinței lui, mă priveşte cum deschid uşa, iar apoi i-o închid în față. Cheile îmi cad din mână. Să încui înseamnă un efort prea mare. Tânjesc să mă întind pe canapea, dar mă forțez să mă duc, în schimb, în dormitor.

A trecut ceva vreme de când m-am simţit aşa ultima oară, dar recunosc traseul. Și destinaţia. Doar uitarea adusă de somn mă poate alina acum.

*

Gem încet atunci când mă trezesc îndeajuns încât să pricep că bate cineva la ușa din față. Sunetul e agresiv, nerăbdător, însoțit de zbârnâitul insistent al soneriei.

Revenirea la starea de conștiență e ca și cum cineva m-ar trage în sus de pe fundul unui lac. Sunt îngropată în noroi și mâl, a căror greutate alunecă încet de pe mine în timp ce susă înapoi la suprafață. Mă împotrivesc, mă întorc pe o parte și închid ochii. Sunt încă atât de obosită.

Simt lumina soarelui. N-am tras jaluzelele. După strălucire, nu-mi dau seama ce oră e. Soarele răsare devreme vara.

Îmi întind mâna în spate și trag cuvertura peste mine, învelindu-mă ca într-un cocon. Zgomotul scade treptat, iar eu adorm la loc.

Sunetul enervant al bătăilor în geam mă aduce din nou într-o stare de conștiență. Mă fac ghem și îl ignor. Dar ușa de la terasă se deschide oricum. Briza pătrunde în dormitor, aducând cu ea ciripitul păsărilor și huruitul îndepărtat al avioanelor. De ce e ușa deschisă? Mă străduiesc să-mi aduc aminte.

– Teagan.

Mi se umplu ochii de lacrimi în clipa în care aud vocea lui Garrett. Ușa se închide la loc. Camera e învăluită din nou în tăcere. El trage de cuvertură, desfăcându-mi cu blândețe degetele și anulând sforțările mele de-a o ține bine. În scurtă vreme sunt descoperită.

– Of, doamnă doctor, îmi spune el încet, cu durere în glas.

Aud un pantof căzând pe podea, apoi încă unul. Salteaua se lasă sub greutatea lui în timp ce se urcă în

pat, în spatele meu. Se mulează după conturul meu până când suntem ca două linguri lipite una de alta. Își pune brațul peste talia mea; își lipește buzele de gâtul meu. Mă umplu de căldură. Mă scufund din nou în uitare.

Nevoia de a merge la toaletă mă silește, în sfârșit, să mă ridic din pat. Înainte să-i deschid, îmi frec ochii umflați și tiviți cu cruste, apoi văd o slabă strălucire portocalie pe perete, semn că soarele și-a încheiat drumul de-a lungul cerului. Simt în stomac familiarul bulgăre de gheață ce stă acolo precum o piatră și arde de înghețat ce-i.

Cum de poate ceva atât de solid să-mi creeze senzația asta chinuitoare de gol imens?

Îmi mișc picioarele și mă înfior de cât de încordați îmi sunt mușchii de la statul prea mult într-o singură poziție. Simt cum el își slăbește strânsoarea brațului din jurul taliei mele, cât să mă pot ridica în șezut la marginea patului. Nu mă uit la Garrett atunci când mă ridic în picioare, nici atunci când mă duc la baie și închid ușa. Nu mă uit în oglindă după ce mă ușurez și mă spăl pe mâini. Dar când deschid din nou ușa, îl văd pe Garrett așteptându-mă în picioare, lângă pat, îmbrăcat cu pantaloni scurți pentru alergat și cu șosete.

Privesc dincolo de el, către ușa culisantă din sticlă, și-mi dau seama că, probabil, am uitat s-o încui ieri, după ce am intrat de pe terasă.

Mi se pare că interludiul acela s-a petrecut cu ani în urmă.

Îmi întorc privirea către Garrett. Se încruntă, iar culoarea ochilor i s-a întunecat până la o nuanță de smarald

închis. Pare frământat și e palid, iar îngrijorarea pe care-o simt pentru el străpunge amorțeala ce mă învăluie.

Mă doare și să respir. Totuși, reușesc s-o fac.

– Îmi pare rău.

Mă trage către el, mă strânge tare în brațe.

– Singurul lucru pentru care trebuie să-ți pară rău e că nu m-ai lăsat să rămân cu tine noaptea trecută. La naiba, Teagan. Știu cum arată depresia, știu ce simți când o ai. Nu trebuie să suferi de una singură.

Durează ceva până ca vorbele lui să pătrundă efectiv prin ceața din mintea mea. Îmi umezesc buzele uscate și-i spun:

– Nu sunt bine.

Mă sărută pe frunte.

– Îmi dau seama.

– Ești mult mai puternic decât mine.

– Și? Poate că așa e. Tu ești mult mai deșteaptă decât mine. Și mult mai drăguță, clar. Se numește echilibru.

– Uită-te în oglindă, Frost.

– Nu fac pe modestul. Știu că arăt bine... Am profitat toată viața de asta atunci când a fost vorba de tipe sexy ca tine.

Dacă aș avea energia necesară, aș ofta.

– Încerci să-mi distragi atenția.

– Asta nu-i o infracțiune.

– Sunt atât de obosită.

Casc, incredibil de epuizată.

– Am comandat mâncare pe când erai la baie, îmi spune el. Dacă mănânci ceva, te poți culca la loc.

Deloc convinsă că fac bine, mă lipesc de el.

*

Garrett se încruntă și-mi ține cu încăpățânare lingura lipită de buze.

– Dă-i înainte. Ai mâncat doar jumătate din ce-i în bol.

– Sunt sătulă.

– Ba nu ești.

Deschid gura doar pentru că nu vreau să verse supă pe mine după ce m-am târât ca să fac un duș, la insistența lui. Supa s-a răcit, însă mai e, cât de cât, călduță. N-am idee ce tip de supă e; ceva zeamă de carne, cred.

– N-are nici un gust, mă plâng eu după ce înghit.

Stăm în sufragerie și mâncăm ceea ce-a comandat el. Eu sunt în capul mesei, cu spatele către bucătăria învecinată. El stă lângă mine, cu spatele la ferestrele care au vedere către strâmtoare. Acum n-am să mai fiu vreodată în stare să mă uit pe fereastră din punctul ăsta – fără să mi-l imaginez aici, cu pieptul gol și luminat din spate de soarele care apune lent.

– Se întâmplă ca asta să fie o supă de pui cu tăieței al naibii de bună, ripostează el. Dar poți să iei din sendvișul meu, dacă preferi.

– Nu mi-e foame.

Mă simt ca naiba, și vinovată – pe deasupra. Probabil că e hămesit după o zi în care n-a mâncat nimic, dar se asigură că mănânc eu prima.

Deschid gura ca să-i spun că nu sunt un copil, dar îmi vâră o lingură plină cu supă pe gât înainte să apuc să rostesc ceva. Mă încrunt.

– Bravo, murmură el, tamponându-mi bărbia cu un șervet. Încep să văd o scânteie în frumusețea asta de ochi căprui.

– O să torn supa pe tine.

Încruntătura dintre sprâncenele lui se estompează.

– Chiar aşa? Crezi că te poţi pune cu mine?

Ăsta-i un gând absurd. Are peste un metru nouăzeci şi cel puţin o sută de kilograme. Ceea ce înseamnă că e cu treizeci de centimetri mai înalt decât mine şi cu aproape patruzeci şi cinci de kilograme mai greu. A existat o perioadă în viaţa mea în care m-am îngrijit, am făcut sport, am mâncat bine. Acum... Ei bine, sunt prea slabă, deloc tonifiată şi probabil că nu m-aş putea pune nici măcar cu o pisicuţă jucăuşă.

Totuşi...

– Tu mânuieşti o pensulă, arătosule. Eu mânuiesc un bisturiu.

– O, da, cuvinte bătăioase. Îmi plac.

Pune, în sfârşit, deoparte caserola de plastic cu supă. Apoi apucă braţele scaunului pe care stau şi mă trage între picioarele lui desfăcute.

– Că tot veni vorba de pensule... Te-am visat azi-noapte. Întinsesem pânze pe podea, tu erai întinsă goală pe ele, iar eu te înnebuneam plimbând pensule peste tot corpul tău.

Nu sunt în stare să-i apreciez fantezia sexuală.

– Nimic? întreabă el.

– Ce-aş putea spune? Te străduieşti din răsputeri să ajungi să mi-o pui, dar eşti prea arătos ca să te chinui aşa de tare doar ca să faci sex cu o nebună.

– Ooo, ce mai muştruluială! îmi spune, amuzat, deşi privirea îi e umbrită. Ca să se ştie, urmăresc mai mult decât să ne tăvălim o dată.

– Ce s-a întâmplat cu trăitul zilelor pe rând? Cu concentratul pe aici și acum și cu toate celelalte?

– Ei, noi am trecut de etapa asta, îmi spune, prinzându-mă de mâini. Acum suntem noi, tu și cu mine, și ziua de mâine și de poimâine și de răspoimâine.

Mă aplec către el, privindu-l drept în ochi.

– Meriți să fii mai fericit de atât. Nu te pedepsi cu mine.

Oftează.

– Teagan, nu știu ce crezi tu că ar trebui să caut, când întreg misterul celor mai adânci oceane se află chiar în fața mea.

Tac o clipă, uluită, după care protestez:

– Nu sunt deloc un mister, Frost. Nu există nici o comoară de descoperit. Sunt așa cum mă vezi.

– Iar eu sunt genul de tip căruia i se pare că expediția în sine merită mai multă osteneală decât comoara. Cea dintâi poate dura la nesfârșit; cealaltă reprezintă capătul drumului.

Mă privește sincer și direct. Îmi plec capul. Îmi privesc mâinile pe care le țin în poală.

– Și eu am zile proaste, să știi, continuă el. Crede-mă când ți-o spun.

– Nu mă iei în serios.

– Privești lucrurile greșit.

Mă strânge mai tare.

– Ești frântă. Și eu sunt. Dar asta nu înseamnă că aruncăm țăndările. Le potrivim la un loc până când formează ceva nou.

O imagine prinde contur, ridicându-se din ceața de care mi-e cuprinsă mintea.

– Ca mozaicurile pe care le face Roxanne, zic eu, încet.

– Exact.

– Roxy poartă mănuși, ca să nu se taie la degete.

– Noi n-avem mănuși. Ne vârâm mâinile goale printre țăndări și, dacă ne tăiem, ei bine... ești chirurg. Le vom repara.

– Acum combini metafora cu realitatea, subliniez eu, pe un ton sec.

Garrett îmi zâmbește cu sinceritate.

– Ba nu, ne combin pe noi doi, iubito.

Mă dau bătută. Sunt prea epuizată, iar el e prea hotărât... și prea ispititor. Dacă vrea să aibă de-a face cu problemele mele, atunci n-are decât. Înainte, îmi lua zile întregi până să fac duș și să mănânc ceva după ce ajungeam în punctul cel mai de jos.

El a schimbat toate astea în bine.

Mă îndoiesc că aș putea să-l ajut în aceeași măsură, iar asta mă face să mă simt egoistă. Dar pot încerca. O merită.

– Ești gata să te culci la loc? mă întreabă el.

– Doar după ce îți mănânci tu sendvișul.

– Îmi ții companie?

Se întinde și-mi dă la o parte părul umed de pe față. Întorc capul și îl sărut în palmă.

– Așa am de gând.

Capitolul 8

Îmi spun în gând să nu mă entuziasmez prea tare înainte să sune soneria, dar, atunci când sună, trebuie să-mi încetinesc pașii intenționat, ca să n-ajung prea repede la ușă. Am dezarmat deja alarma. Îmi ia doar o secundă să descui. Am ajuns să aștept cu nerăbdare pauza de cafea matinală pe care o petrec cu Garrett, iar când deschid ușa, îmi aduc aminte de ce.

– Bună dimineața, doamnă doctor, mă salută el, stând în pragul ușii îmbrăcat cu pantaloni negri pentru alergat și încălțat cu adidași.

Se sprijină cu o mână de pragul ușii, expunându-și cu nonșalanță trupul sculptat. Îl contemplu îndelung, de parcă, de o săptămână încoace, n-aș fi avut parte de aceeași priveliște minunată în fiecare dimineață.

Bineînțeles că, dacă ar fi fost atrăgător doar fizic, aș fi sfârșit prin a nu pune mare preț pe asta. Dar puternica siguranță de sine sexuală pe care o emană îmi intensifică dorința ce-o simt față de el.

– Bună dimineața, Garrett.

Deschid ușa de tot și mă dau la o parte ca să-l las să intre. Trag adânc aer în piept în timp ce trece pe lângă mine. Miroase așa de bine! Apoi închid ușa încet, poate prea încet, fremătând de nerăbdare.

Am ajuns să tânjesc după senzația pe care mi-o stârnește gura lui atunci când mă sărută, după felul în care gustă din mine și după felul în care mă simt în brațele lui. Pe zi ce trece tânjesc după el tot mai tare.

Mă întorc cu fața, iar el mă trage în brațele lui cu o grație de dansator, plecându-și capul și sărutându-mă apăsat. Închid ochii; îmi desfac buzele și-l las să mă pătrundă.

Un bărbat care știe să sărute bine are ceva magic, iar Garrett e artist și când vine vorba despre sărutat, nu doar despre lucrările lui. Presiunea buzelor îi e perfectă, îndeajuns de puternică astfel încât să transmită dorință, dar, în același timp, îndeajuns de tandră ca să-mi arate că-i pasă dacă eu mă simt bine. Îi simt mișcările line ale limbii, lente și ritmice, provocându-mă cu gânduri despre o penetrare mai intimă; mă strânge în brațe cu o înlănțuire blândă, dominant, însă tandru. Mai presus de orice, știu că are să preia controlul atunci când, în sfârșit, am să mă culc cu el, iar eu n-am să mă împotrivesc câtuși de puțin.

Când, în sfârșit, se îndepărtează, tot corpul mi-e încins. Nevoia de el îmi pulsează între picioare, mă face să-mi strâng coapsele. În clipa de față, vreau doar să stau întinsă lângă el și să-l sărut ore întregi. Mi se strânge pieptul doar gândindu-mă la asta.

Îmi ridică mâinile spre pectoralii lui și-mi apasă palmele pe pielea încinsă. Închide ochii în timp ce îl mângâi. Îmi trec degetele prin părul de pe pieptul lui, apoi peste liniile complicate ale tatuajelor. Este, de fapt, o singură mare lucrare, nicidecum desene separate. Sunt asemănătoare pe ambele brațe, deși nu identice.

– Teagan, îmi rostește el numele, oftând.

Îmi place senzația pe care mi-o stârnesc mușchii duri de sub pielea fierbinte. Îmi trec degetele peste relieful mușchilor lui abdominali, și-mi urmăresc mișcarea cu privirea. E foarte excitat de la sărut și de la atingerea mea. Penisul îi e în erecție, capul lat ivindu-se peste betelia pantalonilor scurți.

Îmi lasă gura apă. Mă excit când văd cât de mare e, ce penis impresionant de gros și de lung are. În timp ce-l privesc, o broboană mare de lichid preejaculator se formează pe capul lat.

– Teagan, dacă te mai uiți așa la el, răbdarea are să mi se epuizeze foarte repede. Ești pregătită pentru asta?

Înghit în sec și-mi mut privirea către fața lui. Pomeții sculptați îi sunt îmbujorați, iar buzele-i sunt umflate de la sărutul înflăcărat. Cuprins de dorință, e și mai frumos. Dar intimidează și mai tare acum. Pentru că nu vorbim despre trecutul lui sau al meu. Nu vorbim despre săptămâna viitoare. Existăm doar în momentul prezent și în ziua de mâine, chiar aici. Totuși, o parte din mine a ajuns să depindă de prezența lui pe o perioadă lungă de timp, cât de departe în viitor îmi pot imagina eu, iar pentru mine asta înseamnă să stau pe marginea unei prăpăstii nespus de periculoase.

Drept pentru care clatin din cap, știind că avem pași de făcut ca să ajungem la ceea ce, de fapt, ne dorim.

– Sunt aproape pregătită.

– *Aproape* e un pas în direcția cea bună.

Garrett mă sărută scurt și apăsat pe frunte, apoi se dă în spate, potrivindu-și pantalonii.

– Să discutăm despre asta la cafea, sugerează el, cu vocea încă răgușită de pasiune, dar fără vreo urmă de frustrare sau de irascibilitate în ea.

S-ar părea că are o zi bună. Îmi ia mereu ceva timp până să-mi dau seama dacă e într-o pasă bună sau rea. În orice caz, mă salută mereu la fel și mă sărută mereu cu pasiune. Doar după ce ne îndepărtăm reușesc să-mi dau seama dacă, în ziua respectivă, durerea l-a bântuit ori l-a lăsat în pace.

Ne spunem că tot ceea ce facem e să ne începem ziua împreună, dar ăsta-i și modul în care ne reconectăm, felul în care verificăm reciproc dacă suntem bine din punct de vedere emoțional. Da, și el e uneori melancolic și gânditor. Dar încă n-a fost atât de deprimat încât să mă simt nevoită să intervin așa cum a făcut-o el pentru mine.

Mă duc în bucătărie, evitându-i privirea, pentru că am ochii plini de lacrimi. Nu le pot lăsa să curgă pentru c știu că, deși e puternic la exterior, el tot s-ar putea frânge. Și totuși, mă tratează de parcă eu aș fi cea care s-ar pute sparge în bucăți.

Îi pregătesc o ceașcă de cafea, timp în care ne liniști amândoi. Îi place neagră, așa că e simplu de prepara dar o fac oricum cu grijă, încălzind pereții cănii cu ap fierbinte de la robinet înainte s-o umplu.

– Cum merge cu pictura? îl întreb, pentru că știu că asta e o parte importantă din viața lui și că ar putea fi ori un motiv de neînțelegeri între noi, ori un lucru pe care să-l împărtășim.

– Aproape am terminat-o.

– Da? Oare nu-i prea... rapid? mă mir, clătinând din cap.

Ce tot spun? Habar n-am cât timp ia să termini un tablou.

Zâmbește atunci când îi dau cafeaua. Stă de partea cealaltă a blatului de cuarț de pe insula din bucătărie, iar mie-mi pare rău că se află ceva între noi. Îmi pare rău pentru foarte multe lucruri pe care nu le spun.

– L-am pictat puțin mai repede decât pe altele, mai ales ținând seama de mărimea lui, dar am inspirație.

Își curbează buzele peste gura cănii, iar în privire îi apare o scânteie veselă, ca un râset mut.

– În plus, mă bazez pe muncă atunci când vine vorba să stau departe de ușa ta, adaugă el, și ca să-mi țin mâinile departe de tine.

– Ah.

Trag adânc aer în piept. Mi-am dat seama că undeva ticăie un ceas, marcând clipele care se scurg până să ajungem la un punct de cotitură. Mă bucur să știu că nu-i vorba despre o cronologie complet arbitrară, dar am senzația că am irosit pauza pe care el mi-a acordat-o prin faptul că n-a făcut lucrurile să avanseze.

– Teagan, să știi că poți oricând să mă refuzi; eu am să continui să aștept. Meriți așteptarea, îmi spune, privindu-mă cu tandrețe. Dar trebuie să te întreb dacă aș

putea face sau spune ceva astfel încât să nu te mai... intimideze atât de mult ideea de-a te culca cu mine.

Mă uimește intuiția lui.

– Poți citi gândurile?

– Sunt doar atent.

Mai ia o gură de cafea, pe care-o înghite cu noduri.

Nu mi-am dat niciodată seama cât de sexy poate fi atenția. Garrett observă totul și se folosește de informațiile respective ca să încerce să clădească o punte de legătură între noi doi.

– Contăm doar tu și cu mine, îmi spune el. N-ai idee cu câtă nerăbdare aștept să devenim *noi*. Nu-i un secret cât de mult îmi doresc să fac sex cu tine. Dar dincolo de asta, aștept cu nerăbdare lucrurile care se întâmplă *după* ce am să fac sex cu tine. Lucruri mărunte, cum ar fi să beau cafeaua desculț, pentru că tocmai ne-am dat jos din pat împreună, și lucrurile mai mari, cum ar fi să dăm la o parte zidul ăsta dintre noi, ca să nu mai fii pe jumătate excitată și pe jumătate panicată de fiecare dată când te sărut.

Oftez și mă las pe spate, sprijinindu-mă de chiuvetă.

Garrett mă contemplă, cu un aer serios.

– Nu vreau să fac pasul ăsta dacă are să distrugă, cumva, totul. Așa că spune-mi de ce ai rețineri, iar eu am să văd dacă pot să fac ceva în privința asta.

Apuc și strâng tare muchia blatului din spatele meu.

– Drumurile nu sunt mereu line, Garrett. Mă întreb cum am să fac față denivelărilor.

– Vom fi bine dacă vom continua să vorbim.

– Dar nu vorbim cu adevărat, nu-i așa? ripostez eu. De fapt, călcăm pe coji de ouă.

– Eu sunt pregătit să vorbesc. Tu ești?

– Nu.

Râde, cu un sunet dens, menit să-i arate încântarea.

– Ce mă fac eu cu tine?

– N-am idee, dar știu ce mi-ar plăcea *mie* să fac *cu tine*, îi spun, încrucișându-mi brațele pe piept. Cred că trebuie să ieșim din bula asta micuță în care am dansat până acum. Știi tu, să luăm puțin aer.

– Sună bine, deocamdată. Ce plan ai?

– Ai fost deja în centru? La piața Pike Place, mai exact?

Ridică din sprâncene, interesat.

– N-aș putea spune că da.

– Te pot duce după-amiază acolo? Am putea cumpăra câteva bunătăți ca să încropim un platou, după care ne întoarcem și ne uităm la un film.

Lasă cana din mână, își pune palmele pe blat și se apleacă până când ajunge ochi în ochi cu mine.

– Da. Bineînțeles.

Entuziasmul lui mă face să zâmbesc.

– Bine, atunci.

– Și, ca să fim înțeleși: mă poți întrerupe când vrei tu din muncă. Să iești vreodată cu impresia că n-ai putea s-o faci. Știu că am mai făcut greșeala asta înainte, că am pus arta mai presus de orice altceva. Îmi stabilisem greșit prioritățile.

Mă mângâie cu degetele, urmând conturul feței, după care adaugă:

– Nu-ți pot promite că n-am s-o dau în bară, dar îți pot promite că am să învăț din greșeli, ca data următoare să mă descurc mai bine.

Îmi pun mâna peste a lui și-mi ating obrazul de palma lui.

– Nu știu cât de mult mă pot schimba. Într-un fel... mi-am cam trasat deja un itinerariu, înțelegi? Și mi-am spus că dacă mă țin de el, n-am să mă mai rătăcesc.

– Nu te uita acum, șoptește el, dar cred că deja reconfigurezi traseul.

Dau să-l contrazic, însă își pune degetul pe buzele mele, ridicând din sprânceană într-un gest tăcut de provocare.

– Cafea și sărutări în fiecare dimineață, îmi zice el. Mai târziu ieșim la o întâlnire – la care *tu* m-ai invitat *pe mine*. Obișnuiește-te cu ideea, doamnă doctor. Sunt pur și simplu irezistibil.

Își lasă mâinile în jos, apucă ceașca și-și termină cafeaua.

– Serios? ripostez eu.

Îmi place când mă tachinează. Sunt fericită dacă-l văd fericit. Așa cum mă doare când îl văd că suferă.

– Așa indică toate semnele.

Garrett înconjoară insula din mijlocul bucătăriei și-și duce cana la chiuvetă.

– Mai târziu, când ne uităm la film, pun pariu că n-ai să-ți poți ține mâinile acasă.

– S-a făcut. Pe douăzeci de dolari.

– O mie.

– Poftim?! Ești nebun.

Pune cana spălată pe suportul de vase și se întoarce către mine.

– Tu rămâi cu miza ta, iar eu, cu a mea.

– Nu ești nebun. De fapt, trișezi.

– Prefer s-o consider un stimulent.

Mă cuprinde de după talie, mă trage spre el și mă sărută cu putere.

– Mă duc să alerg, ca să mai consum din frustrarea sexuală. Mă întorc peste vreo două ore. Poți să vii să mă iei de-ndată ce mă vrei.

Îi cuprind și eu mijlocul.

– Nu uita să faci întinderi și să te încălzești înainte să sprintezi la deal.

Râde cu gura până la urechi.

– Ei, da, cu siguranță c-ai deviat de la traseu la un moment dat.

Iese pe ușă.

Îmi lipsesc deja energia și căldura lui.

Stau în fața oglinzii, mușcându-mi buza și lăsându-mă când pe un picior, când pe celălalt. Nu reușesc să mă hotărăsc dacă să mă îmbrac cu hainele care tocmai mi-au fost livrate, sau dacă să aleg ceva din dulap. Mi-am comandat o bluză nouă și pantaloni scurți de pe un site care face livrări într-o oră, dar nu reușesc să-mi fac o părere despre ținuta rezultată.

În aplicație, bluza părea să aibă un guler de tip barcă și să fie croită pentru mignone. În realitate, dezgolește un umăr și, mulțumită taliei joase a pantalonilor scurți de blugi, abdomenul mi-e mai expus decât mă așteptam.

Totuşi, bluza are mâneci lungi, iar materialul în dungi de un verde-deschis alternate cu unele verde-închis o face mai degrabă drăguţă, decât sexy.

De fapt, mă necăjeşte lipsa unui sutien fără bretele. Nu am nici unul şi, pentru că, în aplicaţie, bluza nu părea să lase vreun umăr gol, nu m-am gândit să-mi cumpăr. Nu că aş avea un bust atât de mare ca să am neapărată *nevoie* de un sutien. Doar că sfârcurile pot da de ştire că nu port aşa ceva – la fel de mult ca şi legănatul sânilor.

Şi, uite aşa, e a doua oară când mă îmbrac frumos pentru Garrett şi nu-mi pun sutien.

Mârâi şi mă dau bătută.

– O să le port, îmi spun eu, în oglindă. Nu-i ca şi cum i-aş crea aşteptări false. Oricum am să sfârşesc, la un moment dat, în pat cu el.

Mă simt eliberată acum că am recunoscut-o cu voce tare. Mă aşez la masa de toaletă, deschid sertarul şi mă uit la colecţia mea jalnică de farduri: cremă pigmentată pentru protecţie solară, un rimel, luciu de buze şi un creion dermatograf.

Adevărul e că de multă vreme nu mi-a mai păsat cum arăt, iar să fac un efort ca să fiu prezentabilă, tocmai asta e: un efort. Când aveam cabinetul medical, mă asiguram că arătam impecabil. Cum altfel să mă aştept ca pacienţii să se încreadă în simţul meu estetic? Însă zilele acelea s-au dus de mult.

Mă surprinde faptul că Garrett mă consideră atât de atrăgătoare. Totuşi, vreau să-l impresionez, măcar puţin. Să-l las cu gura căscată, aşa cum, atât de elocvent, zice Roxy.

În cele din urmă, parcurg toţi paşii sistemului ECRA+ pentru faţă şi gât, mă dau cu crema de protecţie solară şi mă machiez cu dermatograful, rimelul şi luciul de buze. Îmi împletesc părul în coadă-spic, pe spate, ca să nu-mi vină peste faţă.

Ies pe uşă şi urc treptele care duc spre casa lui Garrett înainte să mă mai las pradă ispitei de-a adăuga ceva la înfăţişarea mea. Baschetii mei Converse uzaţi sunt un accesoriu de zi cu zi, un semn că sigur nu mă străduiesc prea tare să par ca scoasă din cutie, iar noile haine inspiră încredere de sine. Dar mi se pare ciudat – şi, categoric, sexy – să simt vântul pe umeri şi pe spate.

După ce apăs pe butonul soneriei, încerc să-mi potolesc neastâmpărul care mă face să ţopăi. Îmi mut geanta mare pentru cumpărături de pe un umăr pe celălalt, chiar dacă am doar cheile şi telefonul în ea. Garrett îmi strigă să intru, aşa că deschid uşa şi iată-mă în casă. Mă îndrept către sufragerie chiar pe când el apare de după colţ, dinspre coridor, făcându-mă să mă opresc.

Sunt obişnuită să-l văd îmbrăcat în negru, dar tricoul de astăzi e bleumarin şi arată grozav pe pielea lui bronzată şi tatuată. Blugii îi sunt de un albastru şters, iar bocancii negri de armată sunt ca o pânză colectoare pentru stropi de vopsea.

Fluier, în semn de apreciere. Omul ăsta-i uimitor, nemaipomenit de sexy. Pot eu să bombăn cât vreau, dar are toate motivele să fie aşa de îngâmfat cum e.

Zâmbetul îmi piere atunci când îl văd că se îndreaptă în continuare către mine, cu fălcile încleştate şi cu privirea concentrată. Ca în prima zi în care a apărut în

cartierul meu, se află pe un traseu de coliziune cu mine, așa că fac un pas în spate din instinct, iar inima începe să-mi bată cu putere.

– Să nu cumva să te miști, mă avertizează el, cu glas adânc și răgușit.

O clipă mai târziu, sunt la el în brațe și gura îi e lipită de a mea. Geanta îmi cade pe podea cu un *poc* decisiv. Garrett mă saltă cu ușurință, până ce privirile ne sunt la același nivel. Îmi încolăcesc picioarele în jurul taliei lui, prețuindu-i șoldurile zvelte și fundul ferm. Îmi trec brațele în jurul umerilor lui și-mi plec capul, ca să-l sărut mai adânc. Își plimbă mâna caldă în sus pe sub spatele bluzei, făcându-mă să mă zvârcolesc și să întrerup sărutul. Râd, cu respirația întretăiată.

– Mă gâdili!

Garrett zâmbește, indulgent.

– Îmi pare rău.

– Ba nu-ți pare.

– Serios că-mi pare. Te-am gâdilat fără să vreau și ne-am întrerupt din sărutat înainte să apuc să mă strecor cu tine în dormitor. Ce-ai zice dacă renunțăm la ieșirea în oraș și ne îndreptăm în schimb spre cearșaf?

Râd.

– Mintea ta se concentrează pe un singur lucru.

– Nu-i vina mea.

Mă lasă jos.

– Aproape c-am făcut infarct când te-am văzut că intri în casa mea arătând ca un sex ambulant.

– Scopul meu era să nu te fac de râs în public, îi zic eu, sarcastic.

– N-ar trebui să arăţi atât de bine. Sau să miroşi atât de bine.

– Din moment ce sper să-ţi ţin treaz interesul, cred că am să mă îngrijesc în continuare, şi am să fac duş regulat.

El mă priveşte din cap până-n picioare şi-mi zice:

– Cu apă rece.

Oftează, după care îşi trece o mână prin păr.

– Să-ţi aduc ceva de băut?

– Nu, mulţumesc.

Zâmbeşte şi-mi ridică geanta.

– Atunci, să mergem, doamnă doctor, şi să ne etalăm unul pe celălalt.

Capitolul 9

– Conduci tu sau conduc eu? mă întreabă Garrett pe când ieşim pe uşa casei lui, ţinându-ne de mână.

Nu pot să descriu senzaţia care mă încearcă atunci când îl ţin de mână. Câtă alinare îmi aduce!

– Hmm... mă bâlbâi, zâmbindu-i sfios. Poate că ar fi trebuit să-ţi spun că n-am maşină.

Ridică din sprâncene.

– Glumeşti?

– Ce-ar putea face o newyorkeză născută şi crescută acolo – cu o maşină?

– Păi, nu mai eşti în New York, nu? Şi cu siguranţă că sunt o mulţime de şoferi în New York, altfel n-ar fi atâtea maşini în oraş. Măcar ai permis de conducere?

– Bineînţeles. Doar pentru că n-am maşină, asta nu înseamnă că nu pot conduce una.

– Cum te deplasezi?

Ridic din umeri.

– Împart mașina cu alții, dacă trebuie să merg undeva. Dar pot cere ca nouăzeci și nouă la sută dintre lucrurile pe care le vreau să mi se livreze acasă, așa că...

Clătinând din cap, Garrett mă conduce spre Range Rover.

– Sigur că așa ceva nu-i rentabil.

– Depinde de valoarea pe care i-o acorzi timpului tău. De asemenea, costurile cu asigurarea, plățile pentru mașină, posibilitatea să faci accident sau să fii rănit, amprenta ecologică pe care o lasă procesul de producție...

– Bine, bine. Am priceput.

Îmi deschide ușa din dreapta.

– Ca să știi pe viitor, sunt chiar aici. Dacă ai nevoie de ceva, mergem să cumpărăm.

Mă urc în mașină folosind scărița desfășurată și mă așez. Îmi convine să am un pretext ca să petrec mai mult timp cu Garrett, dar îmi vin în minte activități mai sexy decât mersul la cumpărături.

Mă sărută scurt și apăsat pe gură, apoi închide ușa, înconjoară partea din față a mașinii și se urcă la volan. De deasupra noastră, soarele pătrunde printr-o trapă panoramică, iar Garrett ia o pereche de ochelari negri de aviator din consola centrală. Apasă butonul de pornire a mașinii și, instantaneu, începe să bubuie muzica, așa că o dă imediat mai încet.

Folosește comanda vocală ca să-i indice sistemului de navigare să ne ducă spre piața Pike Place. După ce suntem gata, dă muzica mai tare, deși nu la fel de tare ca la început.

– Pot? îl întreb, arătând către ecranul tactil.

– Sigur.

Se uită peste umăr, dă cu spatele și o pornește pe alee.

Îmi sincronizez telefonul cu sistemul lui, apoi derulez prin podcasturi până ce găsesc un serial polițist bazat pe infracțiuni reale, care mă interesează.

Garrett mă privește, dar îmi văd doar reflexia în ochelarii lui.

– E-n regulă? îl întreb, arătându-i ecranul, ca să vadă ce am ales. Sau am putea vorbi. Doar că... nu prea mai ascult muzică.

Mă ia de mână și îmi duce încheieturile degetelor la buze.

– Da, e-n regulă.

În regulă durează până când ajungem la piața de pește din Pike Place, standul celebru unde indivizi voios de eficienți își aruncă unii altora pești grei. Situat sub ceasul emblematic, cu cifre din neon, al Public Market Center, în centrul pieței, trotuarul din față se mândrește cu Purcelușa Rachel, o statuie din bronz în formă de pușculiță, care e fotografiată non-stop, în timp ce mulțimi de spectatori gălăgioși filmează peștii ce zboară încolo și-ncoace.

Garrett îmi cară geanta, care acum e încărcată cu o sticlă de vin, un asortiment de *salumi*[1], nuci, fructe uscate, tapenade[2], biscuiți crocanți și brânză, toate – luate de la

[1] Sortimente de carne afumată feliată, care se servesc ca aperitive (în bucătăria italiană)

[2] Pastă sau sos provensal din măsline negre, capere și anșoa (în bucătăria provensală)

minunatul magazin DeLaurenti, și un măr din caramel înmuiat în ciocolată amăruie de la fabrica de ciocolată Rocky Mountain.

L-am dus pe Garrett la berăria Pike Brewing Company, apoi prin Atrium, unde a văzut statuia din lemn a *Sasquatch*[1]-ului (a cărui protuberanță genitală a fost, în mod clar, atinsă de prea multe ori) și statuia uriașă din metal, în formă de calamar, care atârnă deasupra ei. Am trecut pe lângă magazine cu articole de artă indigenă, obiecte artizanale mexicane, tricouri imprimate cu sloganuri stupide, mărfuri importate din Asia, farmacii - și orice alte lucruri care se pot imagina.

Totul a continuat să fie în regulă... Până ce am ieșit și am fost înghițiți de mulțime.

Acum sunt foarte conștientă de copiii care râd în timp ce se cațără pe Rachel, părinții lor zăpăciți fiind prea concentrați la peștii ce zboară prin aer. Zgomotul e asurzitor, comenzi și prețuri țipate în diverse limbi peste bâzâitul conversațiilor zgomotoase. Cineva din apropiere n-a mai făcut baie de ceva vreme, așa că doi bărbați din stânga mea par să fie pe punctul de-a o lua la goană. O mamă trece pe lângă mine ca să-și ia copilul, iar, când îi aud vocea ascuțită, plină de nerăbdare și supărare, nu mai pot respira și inima îmi bate repede. Gâtul mi se strânge, ochii mă usturä de la uscăciune.

[1] Sasquatch, cunoscut și sub numele de „Bigfoot", este un animal fabulos asemănător unei maimuțe. Se pretinde că ar locui în păduri, în special în cele din regiunea de nord-vest a coastei pacifice a Americii de Nord

Vreau să mă dau în spate. Doar câțiva pași și aș scăpa de mulțimea sufocantă.

Însă rămân pentru Garrett. Mă silesc să privesc drept în față și să ignor ceea ce se întâmplă în jurul meu, gândindu-mă la cum am să aranjez cumpărăturile pe platou, la cum am să feliez *salumi*, la ce fel de brânză am să sugerez combinarea cu...

– Teagan, mă strigă Garrett, încordat.

Când întorc capul către el, îmi dau seama că-l strâng prea tare de mână și că am palma transpirată. Îi dau drumul, îngrozită. Dar el nu-mi dă drumul.

Doar după ce-i privesc fața, pricep că, de fapt, el mă strânge *pe mine* și că e încordat și palid la față. Se holbează la Rachel... și la mulțimea de copii care se cațără pe ea.

– Hei, îi spun, întorcându-mă cu spatele la mulțime și cuprinzându-l cu brațele de după mijloc.

El nu-mi dă drumul la mână, ci își duce brațul la spate.

– Ești bine? îl întreb.

Încuviințează din cap, dar are fălcile încleștate.

– Ce întrebare prostească, bombăn eu. Bineînțeles că nu ești. Să plecăm de aici.

– Nu. Ai spus că mai sunt lucruri de văzut.

– Nu-i musai să mai vedem și altceva. Oricum, ești singurul lucru pe care vreau să-l privesc.

Ultimele mele cuvinte îl fac să se uite la mine.

În reflexia oglindită în ochelarii lui de soare, întrezăresc fantomele care-l bântuie. Îmi trec mâna liberă pe sub tricoul lui și îl mângâi pe pielea goală.

– Pari să ai febră, iar inima îţi bate repede. Şi, pentru un tip aşa de bronzat ca tine, eşti mult prea palid.

Râsetul ascuţit şi pătrunzător al unui copil străbate văzduhul, iar el tresare violent.

Înjură.

– Să plecăm din locul ăsta.

Mă tem, totuşi, că asta n-ar fi suficient, iar faptul că l-am văzut şovăind mi-a zdruncinat şi mie fărâma de putere care mi-a mai rămas. Însă ne dăm în spate până ce ajungem la bordură, centrată acolo unde Pine coteşte spre Pike Place. Suntem înconjuraţi de mulţime. Devenim o insulă în mijlocul unui şuvoi de oameni care se scurg în ambele direcţii.

– Să ne întoarcem la parcare, îi sugerez. Pe mine, una, mă atrage mai mult ideea de a merge acasă decât de a merge înainte.

Garrett se apleacă şi mă îmbrăţişează tare. Îşi apasă obrajii de ai mei şi-mi spune, cu glas răguşit, la ureche:

– Mi-e greu... să-i văd pe oameni alături de copiii lor. Mai ales atunci când nu-s atenţi la copii. Îmi vine să-i apuc pe părinţii ăştia şi să le spun să preţuiască, naibii, ceea ce au!

– Of, Garrett...

Vreau să plâng, dar nu pot.

– Iar când se întâmplă opusul şi oamenii se bucură de copiii lor, am senzaţia că-mi înfige cineva un cuţit în piept. Şi mă întreb de ce trebuie să sufăr aşa. Ce-am făcut ca să merit durerea asta?

Îmi las fruntea pe pieptul lui. Îl strâng mai tare în braţe. De-aş putea să-i iau durerea... Simte cu atâta

profunzime. Ştiu asta din lucrările lui şi din faptul că-şi poate exprima agonia.

– Îmi pare atât de rău.

Cineva trece pe lângă noi şi ne spune să ne luăm o cameră, râzând strident.

Garrett îl ignoră pe individ şi mă ţine strâns în braţe; nici măcar briza nu poate pătrunde între noi. Minutele se scurg, şi simt cum respiraţia i se uniformizează. Percep, sub obraz, cum bătăile inimii îi încetinesc. Îmi ia puţin mai mult timp ca să-mi dau seama că şi eu m-am liniştit.

În cele din urmă îmi dă drumul la mână şi o plimbă pe a lui în sus pe spatele meu, apoi îmi cuprinde ceafa.

– Îmi pare rău.

– Pentru ce? Nu-ţi cere scuze faţă de mine.

– Te sperii cumva? mă întreabă el, apoi se dă în spat ca să mă privească în ochi şi îmi atinge obrazul cu vârfu rile degetelor.

– Mulţimea mă speria, nu tu, îi răspund.

Întoarce capul şi se uită de-a lungul arcadei pline-och cu turişti. Mai avem de văzut florării, fermieri, artico din piele, condimente, bijuterii şi tot felul de alte lucru Peste drum se află Starbucks-ul original, cu logo-ul şi m niul originale, Piroshky Piroshky, celebri pentru foitaje lor delicioase, şi preferatul meu, Beecher's Handma Cheese, unde plănuisem să-l duc pe Garrett ca să lu ultimul articol pentru platoul la care m-am gând brânza Flagship, cea pe care am inclus-o în coşul-cad pe care i l-am dat atunci când s-a mutat aici.

– Hai să mergem acasă, îi zic eu, cu înflăcărare. De să îndurăm mai mult dacă buie s-o facem?

– Pentru că trebuie s-o facem.

Mă privește, făcând o grimasă.

– Viața merge înainte și noi încă o trăim.

Se dă îndărăt și mă prinde de braț, zicându-mi:

– Hai s-o facem.

Simt o altă atingere pe umăr și mă întorc, iar inima îmi tresaltă în clipa-n care o văd pe blonda drăguță din spatele meu.

– Teagan! Mi s-a părut mie că tu ești.

În cuvinte i se simte o urmă de accent central-european, iar zâmbetul îi e copilăros și fermecător. Părul, auriu și strălucitor precum razele de soare, îi atârnă, lins, până aproape de talie. E șic, încălțată cu cizme negre cu manșete din blană neagră, asortată cu blana de pe vesta pe care o poartă peste un body de culoarea cărbunelui.

– Zaneta! îi spun, nervoasă la auzul vocii ei. Salut.

– N-ai mai trecut pe la mine de ceva vreme.

Se uită la Garrett, zâmbind atunci când observă că-și ține mâna pe mine.

– Nu ți-am spus eu că vei începe să te întâlnești din nou cu bărbați? Știam că așa avea să se întâmple.

Sunt atât de jenată, încât nu le fac cunoștință.

– Ai...

Încerc să înghit în sec, dar am gura uscată.

– Ai ceva noutăți?

Mă ia de mână și mă strânge ușor.

– Nu putem vorbi aici. Treci pe la mine. Sună-mă, și facem o programare.

– Scuze, spune Garrett, cuprinzându-mă posesiv cu brațul pe după umeri. Tu cine ești?

– Zaneta.

Îi întinde mâna.

– O cunosc pe Teagan de ceva vreme.

– De unde vă cunoașteți? o întreabă, în timp ce dă mâna cu ea.

Zaneta își înclină capul și-l privește gânditoare, cu părul ei lung căzându-i peste umăr.

– Urmează un eveniment important în viața ta, ceva legat de muncă. Ar trebui să treci și tu pe la mine.

Mă înfior când își vâră mâna în geanta Louis Vuitton care-i atârnă pe umăr și scoate din ea o carte de vizită. I-o dă lui Garrett și se uită din nou la mine.

– Am multe să-ți spun, Teagan.

– Nu-mi poți spune acum? Nici măcar un pic?

Garrett citește cartea de vizită, apoi își ridică, iute, capul, și mă prinde cu degetele de talie.

– O să ne despărțim acum, Zaneta. Și n-o să te mai vedem. Niciodată.

– Garrett!

Mă uit la el și-i văd privirea glacială și furioasă.

Zaneta zâmbește, crispată.

– Ești sceptic; înțeleg. Dar Teagan îți poate spune că pot fi de ajutor.

– Cucoană, dacă m-ai fi putut ajuta, îi zice el cu un dispreț pronunțat, m-ai fi prevenit cu cincisprezece luni în urmă. Drept pentru care cred că ești o șarlatancă ce profită de o femeie vulnerabilă, iar asta mă scoate din sărite suficient încât să mă pierd cu firea. Nu vrei să-ți fac necazuri, crede-mă. Așa că pleacă naibii de aici!

Zaneta își țuguie buzele, iar ochii albaștri îi devin seci și duri. Mă privește.

– Știi unde să mă găsești, Teagan, și știi că te pot ajuta.

– Nu ne mai contacta, strigă el în urma ei.

Zaneta îi arată degetul mijlociu peste umăr, în timp ce traversează strada. Nu știu dacă s-o urmez sau să rămân cu Garrett. E o nebunie, știu, dar dacă are noutăți...

– O *spiritistă*? șuieră Garrett. Îți bați joc de mine?

– Oprește-te, îl rog, plecându-mi umerii. N-ar fi trebuit să vorbești așa cu ea.

– E o escroacă, fir-ar să fie!

– Și?

– Și? Ăsta-i răspunsul tău? O *lași* să te stoarcă de naiba știe câți bani?

Bat cu piciorul în bordură.

– Nu m-a stors de bani. Și oricum, îmi permit.

– Fir-ar să fie, n-are legătură cu banii, Teagan! Are legătură cu faptul că te exploatează.

– Nu mă judeca! mă răstesc eu. Sunt atât de *sătulă* să fiu judecată.

Își încrucișează brațele pe piept, într-un mod deopotrivă defensiv și agresiv.

– Nu te judec.

– Mincinosule!

– Termină, se răstește el. Sunt furios pe ea, nu pe tine.

Mă îndrept de spate.

– Mă crezi o idioată.

– Cred că ești mai deșteaptă de-atât, mă corectează el, încordat. Ești prea deșteaptă ca să fii trasă pe sfoară așa.

– Cum vine asta...? Mi-am pierdut temporar minţile şi am făcut un lucru prostesc? Asta încerci să spui?

Îşi ridică privirea spre cer; un muşchi de la falcă îi zvâcneşte vizibil.

– Răstălmăcești lucrurile.

– Ba nu, le clarific.

Plec, simțind nevoia să mă îndepărtez de mulțimi, de zgomot și de mirosuri.

– Teagan! Nu pleca de lângă mine.

Iuțesc pasul, țâșnind pe lângă și printre oameni. Sunt mai mică, așa că mă strecor mai ușor prin mulțime decât Garrett.

– Teagan, fir-ar să fie!

Vocea îi e mai îndepărtată, dar tot iuțesc pasul, ameţită de la adrenalină şi de la furie. Cotesc pe Western şi mă îndrept către parcare. Garrett mă prinde de cot înainte să ajung acolo şi mă întoarce cu fața spre el..

Cum naiba de poate să arate atât de sexy când e enervat la culme, și când eu sunt nervoasă la culme pe el?!

– Nu mai fugi, se răstește, și mai furios decât atunci când s-a răstit la Zaneta. Avem o conversație. Nu poți să pleci în toiul ei. Nu poți să pleci *niciodată*. Ai priceput? Trebuie să ne rezolvăm problemele.

Oamenii trec pe lângă noi, întorcându-și capetele ca să ne privească.

– Nu fug, mă răstesc eu, sacadat. Te scutesc de stinghereala de-a fi muştruluit în public.

– De ce eşti supărată pe mine? Doar mi-am făcut griji în privinţa ta.

– Oh, aici te înșeli, Frost. Grav de tot. Singura persoană prezentă aici care n-a dat-o-n bară sunt eu.

Se încruntă și mai tare, furtunos.

– Ai face bine să explici ceea ce vrei să zici.

Îi zâmbesc, crispată.

– De-abia aștept. Dar ne urcăm în mașină mai întâi.

Capitolul 10

Garrett se pune în mişcare, trăgându-mă după el.

– Te foloseşti de asta ca scuză să pleci de aici, în loc să rămâi şi să rezolvi problema.

– Chiar că trebuie să taci din gură, îl previn eu.

Nu mai vorbim câtă vreme ne îndreptăm către Range Rover. Garrett îmi deschide uşa, apoi aşază geanta aproape plină pe jos, în spatele meu. Mă bucur de un scurt moment de linişte în timp ce el ocoleşte maşina ca să ajungă la uşa dinspre scaunul şoferului.

Sare în maşină, porneşte vehiculul, programează sistemul de navigare, apoi se uită la mine.

– Când ajungem pe autostradă, îi zic.

Garrett îşi pune braţul pe spătarul scaunului meu şi se uită în spate în timp ce merge în marşarier, bombănind:

– Îmi pui răbdarea la încercare, Teagan. Vorbesc serios.

Străbatem străzi cu sens unic, apoi străzi surprinzător de înclinate, care rivalizează cu cele din San Francisco, și ieșim, în cele din urmă, pe autostradă.

– De ce nu vorbești, pur și simplu, cu Roxy? mă întreabă el de cum ajungem pe drumul de legătură. Ți-e prietenă bună, nu? Știu că-și face griji în privința ta.

Înțepenesc.

– Ce i-ai spus?

– Nu i-am spus nimic.

Aruncă o privire spre mine.

– Roxy a observat toate măsurile de siguranță din casa ta, și cu câtă strictețe încui totul. Crede că, poate, Kyler a fost abuziv pe când se droga.

Numele fostului meu soț plutește, greoi, între noi preț de-o clipă.

Mă uit pe geam la orașul care trece pe lângă mașină, nevrând să irosesc cuvintele vorbind despre fostul meu soț.

– Ai mai stat de vorbă cu Roxy de când am luat cina la tine?

– Nu. Dar ne-am făcut, din când în când, câte un salut cu mâna.

– Te evită, îi spun eu, direct. Dacă nu te-ar fi evitat, ar fi trecut deja de câteva ori pe la tine. Așa ar face în mod obișnuit. În plus, sunt convinsă că moare de nerăbdare să te întrebe câte ceva despre munca ta. La urma urmei, și ea e artistă. Nu-i stă deloc în fire să se țină la distanță.

– Unde vrei să ajungi? Nu mă place?

– Ba te adoră. Dar să se gândească la David... murmur, întrețesându-mi degetele în poală. Sunt convinsă

că e ciudat pentru ea. Durerea, depresia, mâhnirea... Majoritatea oamenilor se feresc de ele și de cei afectați de ele, chiar dacă altminteri sunt prieteni grozavi.

– Zici că n-ar fi trebuit să-i spun.

Încheieturile degetelor i se albesc pe volan.

– Nu mă pot preface că fiul meu n-a existat, Teagan. Ar fi ca și cum l-aş pierde din nou.

Oftez.

– Încerc să-ți spun că da, Roxy e o prietenă bună și afectuoasă, însă oamenii se feresc de situații stânjenitoare, și nu-mi permit s-o pierd pe Roxy sau să-l pierd pe Mike.

– Așa că vorbești, în schimb, cu o spiritistă? De ce nu te duci la un terapeut? Cineva care să te poată ajuta cu adevărat.

– N-ai idee de câte ori m-ai rănit în ultima oră, îi spun eu, încet. Sau că sunt pe punctul de-a urla, așteptând să mă rănești din nou.

– Teagan.

Garrett se întinde spre mine și-și pune mâna pe genunchiul meu. Atingerea îi e caldă și impersonală, dorindu-se a fi doar liniștitoare. Dar îmi stârnește o flacără de trezire sexuală în tot corpul.

– N-am niciodată intenția să te rănesc, adaugă el. Chiar n-am idee ce-ți trece acum prin cap. Trebuie ca tu să-mi spui.

– Zici că nu mă judeci, dar, de fapt, o faci.

– Asta nu-i...

– Lasă-mă să termin. M-ai fi putut întreba de ce merg la Zaneta. Știam că n-are răspunsuri adevărate.

Eram conştientă de fiecare dată când încerca să obţină informaţii de la mine, sau când făcea o previziune imprecisă ori complet eronată. N-a contat, pentru că au fost zile în care nu găseam nici un sens în a trăi, iar ea mi-a oferit o speranţă falsă, şi, uneori, o speranţă falsă e mai bună decât lipsa speranţei.

Garrett mă strânge de coapsă.

– În regulă, pricep. Eu...

– Ba nu pricepi. Ai presupus că m-am dus s-o văd pentru că-mi pierdusem minţile, nu pentru că aş fi luat o decizie conştientă în sensul ăsta. Şi ai tras concluzia că mi-am aruncat banii la gunoi fără să-mi dau seama. Dar ce mă doare cu adevărat e faptul că te-ai gândit automat că felul în care fac eu lucrurile e greşit doar pentru că-i diferit de-al tău.

De data asta, nu mai încearcă să vorbească peste mine.

– Doar pentru că-mi rezolv problemele altfel, asta nu înseamnă că nu mă ocup de ele „aşa cum trebuie".

Pieptul i se umflă, apoi expiră, grăbit.

– Nu mi-am dat seama că fac asta. Îmi pare rău.

– Mi-ai sugerat că ar fi trebuit să vorbesc, în schimb, cu o prietenă sau cu un terapeut, pentru că aşa e logic pentru *tine*. Dar ştii ce, Garrett? Nici o prietenă şi nici un terapeut n-ar crea pentru mine o lume imaginară care să-mi ofere alinare, chiar dacă doar temporar. Pentru asta am plătit-o pe Zaneta şi, din punctul meu de vedere, mi-a dat lucrul pentru care am plătit.

Autostrada coteşte, iar Muntele Rainier, cu vârful acoperit de zăpadă, domină, brusc, peisajul.

Lui Garrett i se taie respiraţia.

Şi eu sunt uluită de imensitatea muntelui şi de contrastul dintre o metropolă aglomerată şi acest reper geologic extraordinar – cele două fiind atât de apropiate. Mă uimeşte faptul că, de cele mai multe ori, Muntele Rainier e ascuns în ceaţă şi nori. Mi se pare cu neputinţă ca ceva atât de maiestuos, de *colosal* – să fie ascuns, deşi e la vedere. Poate că de asta simt o afinitate cu el.

– Îmi pare rău, Teagan. Ai dreptate; am greşit.

Îmi aruncă o privire.

– Dar, dincolo de tot ceea ce s-a întâmplat, am învăţat ceva. Pe viitor am să fiu mai atent la felul în care reacţionez.

Îi primesc cu plăcere scuzele, admirându-i, pentru o clipă, profilul: linia masculină a maxilarului, gâtul puternic. Apoi îmi întorc din nou privirea către munte.

– Dacă noi continuăm să discutăm, îmi spune, eu continui să învăţ şi, astfel, continuăm să devenim mai puternici împreună.

Îmi aşez mâna peste a lui, în poala mea, şi i-o strâng uşor.

Drumul către casă e tăcut, dar nu într-un mod deranjant. Garrett şi-a întrepătruns degetele cu ale mele, în timp ce-şi sprijină cealaltă mână lejer pe volan. Ochelarii de aviator îi protejează ochii de lumina soarelui, iar eu, din timp în timp, îl privesc cu atenţie.

Mă gândesc la cele spuse de el mai devreme, şi admir muntele. De-a lungul câtorva porţiuni din drumul nostru, Muntele Rainier oferă o perspectivă de-a dreptul spectaculară.

– Chiar îmi place aici, zic eu cu voce tare. Mi se pare că e, pur și simplu, nespus de frumos.

El se uită la mine și zâmbește ușor.

– Cu siguranță că în peisajul ăsta există frumusețe cu adevărat.

Zâmbesc ironic.

– Nu-i chiar cea mai reușită replică a ta, Frost.

– Îmi păstrez replicile geniale pentru mai târziu.

Își mișcă sprâncenele pe deasupra ochelarilor de soare, iar eu râd în, sinea mea, de absurditatea situației.

Când ajungem acasă la Garrett, el parchează SUV-ul în fața garajului, apoi sare din mașină ca să-mi deschidă ușa.

– Le ducem acasă la mine sau la tine?

– Cum vrei tu.

Scânteia poznașă îi revine în priviri.

– Eu am canapeaua de catifea albastră.

Zâmbesc, chiar dacă sunt în continuare nervoasă.

– Mergem la tine, atunci.

Se întoarce pe partea șoferului, deschide ușa și apasă pe un buton de pe oglinda retrovizoare, care deschide cea mai apropiată ușă de garaj. Fac ochii mari atunci când văd, înăuntru, mulțimea de aparate de fitness. O bicicletă statică, o bandă de alergat, un raft cu gantere și diverse mașinării cu greutăți umplu spațiul proiectat inițial pentru parcarea a trei mașini.

În timp ce intrăm pe ușa dinspre casă, îi zic:

– Cred că am să încerc și eu sala la care merge Roxy.

– Poți să vii aici.

– Doar gândul la așa ceva mă intimidează.

După ce intrăm, mă duc lângă el la insula din bucătărie. Toate dulapurile sunt albe, mai puţin insula, care are dulapuri negre şi blatul din granit negru cu nervuri gri. Blaturile sunt goale, de parcă n-ar locui nimeni aici. Dar lângă chiuvetă se găsesc o cafetieră şi un set de cuțite profesionale.

Apoi zăresc, aşezat pe un alt blat, coşul de nuiele pe care i l-am dăruit, cu o franzelă ieşind din el. Mi se înmoaie inima la vederea lui.

– Ce anume te intimidează? Echipamentul de fitness sau eu? Dacă-i vorba de mine, atunci pot să mă țin la distanță, îmi sugerează el.

– Amândouă, de fapt. Şi, dacă vrei să ştii, nu sunt la fel de disciplinată ca tine. Roxy spune că la sala la care merge ea au cursuri cu număr redus de cursanţi şi bazate pe puls, aşa că ştii mereu dacă exersezi prea din greu sau dacă nu exersezi suficient de susţinut.

– Antrenament bazat pe intervale, nu?

Se întoarce şi pune în frigider o parte din mâncarea pe care am cumpărat-o.

– Da. Vrei să încropesc platoul acum? Ți-e foame?

– Mi-e foame mereu. Ție?

– Și mie.

Garrett se întoarce şi aşază rulourile de mortadela şi brânza înapoi pe insulă.

– Ce zici dacă eu feliez ce e de feliat, iar tu le aranjezi?

– S-a făcut.

Mă priveşte în ochi.

– Și ce-ar fi să te duc cu maşina la sală şi să ne înscriem împreună?

– Serios? Dar ai atâtea aparate aici.

– Asta nu înseamnă că nu pot transpira împreună cu tine.

Zâmbesc.

– De acord.

El se spală pe mâini la chiuvetă.

– Paharele sunt în dulapul din stânga frigiderului. Avem suc de fructe, apă, ceai rece. Sau vrei să-ți pregătesc ceva cald?

– Îmi iau eu, mulțumesc.

Se apucă de treabă în timp ce eu îmi torn un pahar de ceai rece. Când începe să scoată cumpărăturile, îmi dau seama că sunt multe de făcut.

– Te pot ajuta? îl întreb.

– Nu, mă descurc.

– Să mă duc acasă după platou?

– Am și eu unul.

– Serios?

Își ridică privirea și-mi face cu ochiul.

– Serios.

– Mă întreb ce alte surprize mai ai pe-aici.

– Sunt plin de surprize, draga mea.

Luându-și un aer periculos, trage un cuțit din suportul de pe blat și începe să felieze un salam.

Trebuie să recunosc că are dreptate: mă surprinde din ziua în care și-a făcut apariția.

– Te deranjează dacă mă uit prin jur?

– Eu nu ți-am cerut voie atunci când m-am plimbat prin casa ta.

– Dar eu sunt mai manierată decât tine.

Îmi zâmbește larg.

– Chiar te rog să te plimbi prin casă. Îmi țin boxerii în sertarul de sus din dreapta, în caz că vrei să șterpelești o pereche și să ți-i pui sub pernă.

– De unde le scoți, Frost? îi arunc eu, în timp ce mă îndrept spre hol.

– Teagan.

Seriozitatea din vocea lui mă face să mă uit peste umăr.

– Da?

Garrett lasă cuțitul din mână, cu un aer întunecat.

– În biroul meu sunt fotografii cu familia. Am închis ușa înainte să vii, dar ești bine-venită să intri în el. Dacă vrei. E singura ușă închisă.

Mă gândesc la ce mi-a spus, apoi dau încet din cap, în semn de încuviințare.

– Mulțumesc.

Reușește să-mi zâmbească trist și se întoarce la lucru.

Străbat coridorul. Prima ușă pe lângă care trec e cea a fostei camere de oaspeți a lui Les și Marge, pe care se pare că Garrett o folosește acum. Trag adânc aer în piept, îi inspir mirosul. Ușa asta era închisă atunci când am fost la cină, și țin minte că m-am întrebat la ce folosea încăperea respectivă.

Un pat mare de tip platformă, acoperit cu cearșafuri gri și cuvertură, domină camera. Vizavi de piciorul patului se află o comodă, iar mai aproape de ușă – o singură noptieră. Nu există nici un obiect pe mobilierul din lemn natural, cu linii moderne, clare, iar fereastra mare nu e acoperită în nici un fel; nimic nu obturează priveliștea panoramică a Puget Sound-ului.

Una dintre picturile lui Garrett e agățată pe perete: un amestec încețoşat de nuanțe rubinii, care sugerează vag conturul unui nud de femeie. E mai mică decât cea din sufragerie şi, spre deosebire de aceea, e vădit senzuală. Mă îmbujorez doar uitându-mă la ea. Mă întorc și-i văd adidașii într-un colț. Pe comodă e așezat un vas negru, lucios, iar pe vas se află un inel: o verighetă de aur.

Mă doare inima în vreme ce ies din încăpere; ecourile dragostei pierdute răsună puternic în ea.

Urmează baia pentru oaspeți, pe care e limpede că Garrett o folosește ca lavabou personal. A fost curățată pentru cina pe care ne-a oferit-o mie, lui Roxy și Mike, însă acum duşul înconjurat de panouri de sticlă adăpostește aparatul lui de ras și articolele de toaletă. Încă de pe vremea foștilor proprietari, am admirat lavoarul și dușul îmbrăcate în marmură Calacatta, precum și instalațiile din alamă care-i adaugă spațiului o notă caldă. Cumva, însă, baia asta îmi place și mai mult acum, cu toate articolele personale ale lui Garrett împrăștiate prin ea.

De asemenea, nu pot să nu mi-l imaginez în dușul acela spațios, cu pielea lui bronzată și tatuată, cu muşchii văluriți, cu penisul impresionant...

Îmi dreg vocea, apoi închid iute lumina şi ies, mergând de-a-ndăratelea, înapoi pe coridor.

Următoarea uşă e închisă. Mă opresc în fața ei, gândindu-mă dacă-i înțelept sau nu să arunc o privire înăuntru. Nu sunt convinsă că vreau să-l văd pe bărbatul care era înainte, când abia dacă încep să-l cunosc pe bărbatul care este acum. Mă tem că am să-i compar pe cei

doi și că asta ar putea frânge, cumva, legătura fragilă care se formează între mine și el.

Totuși, îmi încleștez degetele pe mânerul ușii. Țin mâna pe el până când nichelul șlefuit se încălzește. Apoi aud un sunet slab și îl văd pe Garrett sprijinindu-se de perete, cu ochii ațintiți asupra mea. Ne uităm lung unul la celălalt preț de-o clipă interminabilă. Pe chipul lui nu se citește nimic. Oricât de fermecător ar fi când zâmbește, acum, tăcut și serios, e cu adevărat frumos.

Mâna îmi cade pe lângă trup. Mi se pare că-l aud oftând, dar se poate să-mi fi imaginat.

– Pot să mă duc sus? îl întreb.

– Bineînțeles.

Cotesc la stânga ca să urc scările, știind că la etaj se află dormitorul principal, deși nu l-am văzut niciodată. Scările se curbează, iar lumina îmi inundă calea. Se simte o pală de curent, care aduce cu ea miros de vopsea proaspătă. În capul de sus al scărilor se află un mic palier, dar e gol. Drept în față, ușa dublă dinspre cameră e larg deschisă, dând la iveală o priveliște a strâmtorii foarte asemănătoare cu cea din sufrageria mea, care se află la același nivel cu etajul lui.

E limpede că a făcut din dormitorul principal atelierul lui și nimic altceva. Are un mini-frigider într-un colț, pe care se află un cuptor cu microunde, iar, cocoțate peste cel din urmă, tronează o plită și un ibric. Podeaua din lemn de esență tare a fost acoperită în totalitate cu folii de protecție din pânză, pe sub care se pot vedea hârtii de ziar lipite de la un perete până la celălalt. Scări de aluminiu de diverse înălțimi stau deschise pe lângă pereți sau,

închise, se sprijină de ei. Mai multe cutii cu vopsea sunt presărate peste tot. Văd pensule de toate mărimile şi formele, unele noi, încă ambalate, altele – lăsate să se usuce, după ce au fost curăţate, pe o masă de lucru industrială.

Arunc o privire în baia principală, care e foarte mare, și văd o oglindă dedesubtul căreia sunt montate două chiuvete și un blat. Pe acesta din urmă se află zeci de borcane pline cu alte pensule.

Evit intenţionat să mă uit la pictura la care lucrează Garrett, până nu mai am la ce altceva să mă uit. Când îmi concentrez, în sfârşit, atenţia pe ea, scot un suspin adânc.

Capitolul 11

– Îți place?

Fermecată de frumusețea violentă a lucrării, nu mă întorc atunci când îl aud venind. Deși piesa din fața mea e tot una abstractă, se îndepărtează mult, ca ton și stil, de celelalte picturi ale lui.

– E... Nu-mi găsesc cuvintele. *Frumoasă* mi se pare prea puțin spus. Am impresia că *se mișcă.*

Și seamănă cu abisul în care am petrecut atât de mult timp în ultimul an. De parcă Garrett mi-ar fi pătruns în minte și i-ar fi dat viață, la nivel vizual, imaginii de acolo.

Pictura uriașă se prelungește către acoperișul înalt, ascuțit, și e acoperită de diverse nuanțe de alb, gri și negru, de la griul diafan al ceții – la culoarea închisă a abanosului. Tușele și trecerile dintre culori îți creează impresia unui vârtej de apă și a unui vârtej de vânt deopotrivă, redând strălucirea luminii în apă și marginile neguroase ale unei tornade biciuite de ploaie. În epicentrul furtunii, o pan-glică sinuoasă, de un alb strălucitor, accentuează vâltoarea,

alunecând în sus, ca o dungă subțire în partea de jos ș
mai lată la capătul opus. Pe măsură ce devine mai proemi-
nentă, dunga albă e mărginită de un roz palid, creând un
punct de serenitate și frumusețe în mijlocul furtunii.

– E splendidă, Garrett. Mă... emoționează.

Întind mâna și urmăresc banda alb-rozalie fără să ating direct pânza.

– Lumina aceea în întuneric ești tu, spune el, încet, venind în spatele meu și cuprinzându-mă cu brațele de după talie. Restul sunt eu.

Ochii mi se umplu de lacrimi înțepătoare. Acum, când știu ce reprezintă lucrarea, îmi dau seama că furtuna furioasă nu are atât de mult de-a face cu mânia, cât cu agonia. Profunzimea suferinței lui mă rănește adânc. Mă întristează gândul că a lucrat la ea în ultimele câteva zile, că și-a vărsat sufletul în fiecare mișcare a pensulei.

Mă las pe el, percepând, la spate, căldura pe care-o emană și forța cu care mă sprijină.

Îi răspund, murmurând:

– Și eu simt la fel – doar că invers.

Îi ghicesc zâmbetul pe umărul meu gol, după care mă sărută în același loc.

– Exact asta am urmărit, mă tachinează el.

Și, uite așa, tristețea se risipește. În asta constă magia lui. Mă cutremură gândul că aș putea deține aceeași putere asupra lui.

Își vâră mâinile pe sub tivul bluzei și-și răsfiră degetele peste abdomenul meu.

– Vreau s-o cumpăr, îi spun, brusc, incapabilă să-mi imaginez că ar putea să-i aparțină altcuiva.

– Nu-i de vânzare.

– Garrett!

– Îmi pare rău, doamnă doctor. Nu tot ceea ce creez e pentru public. Unele lucruri sunt doar pentru mine. Dar poți să treci oricând pe aici și s-o privești.

Mă bosumflu. Simt furnicături pe piele de la felul în care-și trece ritmic degetele peste curba de jos a sânilor mei. Sfârcurile mi s-au încordat, cerând, fără rușine, să fie atinse. Sau supte.

Își trece ușor buzele peste urechea mea.

– Sunt la fel de întărit ca și tine.

Trag, tremurător, aer în piept.

Garrett îmi cuprinde în sfârșit sânii cu mâinile, își înfășoară degetele mari și arătătoarele în jurul sfârcurilor care mă dor, și le răsucește ușor.

Îmi las capul pe spate, pe umărul lui, și un geamăt jos umple aerul dintre noi. Îi simt erecția între fese.

– Ești pregătită pentru ce urmează? mă întreabă el, cu glas răgușit.

Mă întorc cu fața către el. Are ochii întunecați, obrajii îmbujorați. Își desface buzele și-și trece vârful limbii peste ele. Iubesc atât de multe lucruri la fața lui.

– Da, răspund eu, fără ezitare.

– Haide, atunci.

Îmi întinde mâna și mă conduce înapoi la parter.

Sunt inexplicabil de nervoasă și respir prea iute.

– Ar trebui, oare, să strângem mâncarea?

– Am făcut-o deja.

– Să înțeleg că ai anticipat momentul ăsta?

– Sunt un optimist atunci când vine vorba despre tine, Teagan.

Intrăm în dormitorul lui, şi inima îmi bate nebuneşte. Se întoarce cu faţa către mine:

– Am nevoie de tine mai mult decât de orice altceva. La nevoie, aş renunţa chiar şi la pictură pentru tine.

Agitaţia care mă încearcă e înlocuită de uluire.

– Nu ţi-aş cere niciodată să faci asta.

– Sper să nu-mi ceri, dar, dacă n-ai fi fost tu, n-aş mai fi pictat, şi nu mă aştept să mai pot picta dacă te-aş pierde, aşa că...

Îşi trage tricoul peste cap şi îl azvârle deoparte.

– Dacă va trebui vreodată să aleg între voi două, te aleg pe tine.

Se aşază pe marginea patului şi se apleacă să-şi desfacă şireturile bocancilor, de parcă nu mi-ar fi spus că afecţiunea şi implicarea lui ating un nivel care ne va schimba pentru totdeauna vieţile. Sunt tulburată, dureros de conştientă că ceea ce se va întâmpla a devenit mai mult decât „pasul următor". Şi sunt împăcată cu gândul. Mai mult decât împăcată. Dar...

Arăt spre pictura de pe perete.

– Nu ştiu dacă-ţi pot oferi ceea ce te-a inspirat să pictezi asta.

Nici măcar nu se uită la lucrare, ci îşi concentrează atenţia la mine.

– Nu caut ceea ce-am avut. Sunt prea ocupat să-mi doresc ceea ce am chiar acum în faţa mea.

Îmi dau jos baschetii împingându-i cu piciorul, şi mă întind ca să-mi scot şi şosetele.

– Doar șosetele și pantofii, îmi spune el. De restul mă ocup eu.

– Atunci și eu pot să-ți dau jos pantalonii. Și chiloții.

Îmi zâmbește larg, cu lăcomie.

– S-a făcut.

Celălalt bocanc aterizează pe podea, iar el îl aruncă în colț, lângă primul. Apoi își dă jos șosetele. Le împăturește împreună și le aruncă și pe ele la o parte. Întregul proces e oarecum erotic: liniile frumos definite ale spatelui pe când se apleacă, felul în care i se încordează abdomenul pe când se ridică, modul în care i se umflă și dezumflă bicepșii.

– Arăți al naibii de bine, îi spun eu. Și ești foarte, foarte sexy.

Garrett se ridică, tronând deasupra mea.

– Mă bucur foarte tare să aud că nu mi-am dat duhul degeaba ca să te impresionez.

– Ei, asta-i. Nici să nu te gândești.

– Nu mint, îmi zice, cuprinzându-mi talia. Am încercat să profit de orice avantaj care mi-a venit în minte.

– Ceea ce mă pune pe mine în dezavantaj, șoptesc eu.

Apucă tivul bluzei și trage încet.

– Haide să echilibrăm puțin lucrurile.

Trag adânc aer în piept și-mi întind brațele peste cap. Îmi ridică bluza, blocându-mi, preț de o clipă, vederea, ceea ce mă face să observ și mai bine schimbarea din ritmul în care respiră.

Când îi văd iarăși fața, ochii lui au o nuanță aurie strălucitoare.

– Acum eu am rămas fără cuvinte, spune el, răgușit.

Întind mâna către fermoarul blugilor lui, iar degetele îmi tremură în timp ce mă căznesc să-i desfac nasturele. Simt cum erecția dură și groasă din spatele pantalonilor se împinge în degetele mele.

– Și eu sunt agitat, îmi zice el.

Clatin din cap, necrezându-l, și reușesc să împing nasturele prin gaură, apoi apuc fermoarul și trag cu degete tremurânde. Șlițul se desface, dând la iveală o pereche de boxeri și o umflătură proeminentă care împinge în materialul negru.

Garrett mă ridică, apoi se așază pe marginea patului, mă trage spre el, astfel că ajung să-i stau călare în poală. Îi simt pieptul fierbinte pe sânii goi; stratul subțire de păr îmi zgândărește sfârcurile. Miroase minunat, a mosc cu aromă de citrice, înviorător și stimulator.

– Nu-i drept, mă plâng eu. Am avut o înțelegere.

– Știu, ajungem și acolo, îți promit. Doar că sunt puțin prea excitat acum și nu vreau să mă grăbesc prea tare.

Mă bosumflu. Zâmbește, apoi mă prinde de ceafă, trăgându-mă aproape, ca să mă sărute. Începe lent, cu mișcări provocatoare ale limbii.

Gura lui... Fir-ar să fie, e cu adevărat divină. El mă ține locului în timp ce mă răvășește cu un sărut iscusit, posesiv. Îmi trec mâinile în sus peste pieptul lui, apoi peste umerii lui, frământându-i mușchii tari, mângâindu-i pielea fermă. Mă furnică palmele de la contact, care-mi trimite frisoane de electricitate prin brațe.

Îi rostesc numele gemând. Îmi legăn șoldurile înspre el, disperată să găsesc fricțiune.

Garrett se răsucește de mijloc, ținându-mă în brațe în timp ce mă coboară pe pat. Încerc să-mi înfășor picioarele în jurul șoldurilor lui, dar el îmi scapă și-mi încercuiește sfârcul dureros cu limba umedă și încinsă.

Icnesc și mă arcuiesc în sus. Îmi pune antebrațul meu peste piept și mă pironește. Îmi suge ritmic sfârcul fraged, trecându-și limba peste mugurele încordat, cu o precizie imorală. Miezul mi se încordează cu lăcomie; clitorisul îmi pulsează de gelozie.

Gâfâind, îmi înfig călcâiele în saltea.

– Garrett, te rog!

Trece la celălalt sân, sugându-l cu o precizie fierbinte, fermă. Ține sânul pe care l-a abandonat în mână, îl strânge ușor, își trece degetul mare peste sfârcul umed, răcit.

Îmi înclin șoldurile și mă frec de muchiile abdomenului lui, gemând în timp ce presiunea erotică îmi strânge miezul ca pe un pumn. Îi simt buzele între sâni și simt cum îmi trasează cu limba o dungă în jos peste abdomen, până la ombilic. Îl încercuiește cu limba, penetrându-l, apoi coboară mai mult.

Sunt convinsă că am să izbucnesc în flăcări dacă nu se oprește. Vreau să-i spun să încetinească, să mă lase să-mi trag sufletul, să-mi recapăt controlul. Nu reușesc să articulez cuvintele; gândul rămâne nerostit.

Mă întind spre umerii lui, dar se ridică, îmi desface nasturele de la pantalonii scurți, după care mi-i dă jos dintr-o singură mișcare puternică.

Când ating cuvertura cu fundul gol, îmi dau seama că m-a dezbrăcat complet. Acum nu-l mai reține nimic

și mi-o demonstrează punându-și mâinile în spatele
nunchilor mei și împingându-mi coapsele spre p
Plonjează între picioarele mele, cu un geamăt care plut
peste mine, făcându-mi pielea de găină.

Țip când își trece limba printre pliurile despicăt
mele, când îmi caută cu vârful ei clitorisul și îl mâng
Lipsită de păr și fină, cea mai sensibilă parte a mea n-
cum să amortizeze atingerea limbii lui. Gem, tremurâ
ușor atunci când își mișcă limba peste deschizătura fr
gedă a sexului meu.

Îmi arcuiesc gâtul, cu ochii închiși. Îmi depărtez coap
sele. Îmi înfig degetele în părul lui, simțindu-i căldur
umedă de la rădăcini.

Garrett mă apucă de dosul coapselor și mă ține deschisă în timp ce mă explorează cu gura. Își pune buzele în jurul clitorisului meu, formând un cerc strâmt, și suge. Țip prelung, cu respirația tăiată. Pielea încinsă începe să-mi transpire. Smuciturile cu care mă provoacă îmi fac miezul să mi se strângă cu o nevoie ritmică, disperat să fie întins și umplut.

Își coboară mâinile, până când îmi mângâie cu degetele mari labiile despicăturii. Mă desface, dând totul la iveală. Când își înalță capul și se uită la mine, îmi acopăr fața cu mâinile.

– Abia aștept să te pătrund, zice el, cu vocea plină de dorință.

Își împinge degetul mare prin țesuturile sensibile. Geme atunci când mă strâng, neajutorată, în jurul penetrației superficiale.

– Ești atât de strâmtă și de udă.

Înghit în sec și-l ating pe obraz.

– Acum. Fă-o acum.

Se retrage, își linge degetul mare, gustându-mă.

– Ți-o pun mai întâi cu limba, mârâie el. Ești atât de-al naibii de dulce, că te-aș putea mânca ore întregi.

Protestez ușor și mă întind după el, dar are părul prea scurt ca să-l pot trage. Pot doar să-l privesc cum își coboară capul brunet, lingându-și buzele înainte să mă posede iar cu gura. Mă linge lent, chinuitor, prin despicătură, apoi mă pătrunde cu limba-i versată, dezmierdându-mă cu o iscusință nemiloasă.

Mă arcuiesc, ridicându-mi spatele de pe pat, cu trupul chinuit de pulsații ascuțite de plăcere. Miezul mi se încordează cu o foamete lipsită de rațiune, dorindu-și și cerându-i tot ce are el să-mi ofere. Mai adânc, mai tare. Garrett îmi acoperă sânii cu palmele-i încinse, strângând de carnea umflată, îmboldind nevoia să mă sfâșie. Îi simt limba cum se scufundă și se retrage, stârnindu-mă cu promisiunea că o să mă posede și mai adânc, și mai complet.

– Garrett, *te rog*.

Nu-mi pasă că-l implor. Nu pot sta nemișcată. Am impresia că o să explodez, devorată de o foame animalică ce face să-mi fie imposibil să mă simt stingherită sau să fiu decentă.

Mă trage și mă ciupește ușor de sfârcuri; apoi își trece degetele răsfirate peste abdomenul meu și-mi găsește clitorisul cu degetele mari, îl apasă, îl încercuiește. Orgasmul mă sfâșie, spatele îmi devine rigid, pe când sexul mi se convulsionează în jurul limbii cu care mă penetrează. Geme cu gura lipită de mine în timp ce termin pentru

el, vibraţiile sunetului pe care-l scoate stârnindu-mi un al doilea val de orgasm. Mă prinde de şolduri, mă ridică şi-mi mănâncă păsărica lingându-mă din abundenţă, vorace.

Văd puncte negre. Trag adânc aer în piept şi apoi mă arcuiesc din nou, violent, condusă spre un alt orgasm de senzaţia de aspiraţie fierbinte şi umedă pe care o simte clitorisul meu hipersensibil.

E prea mult; nu mai suport. Am fost amorţită prea mult timp. Iureşul de senzaţii e dureros de acut. Am impresia că inima mi se izbeşte de cutia toracică, plămânii îmi ard, cerând aer, şi-mi simt pielea de parcă ar fi fost asaltată de un milion de ace.

– Opreşte-te, icnesc eu, ţinându-mi mâinile încleştate în păr. La naiba, te rog, *opreşte-te.*

Garrett mă lasă jos şi se îndepărtează. Respiraţia-i greoaie pare aspră în tăcerea aproape deplină din jurul nostru. Sudoarea mi se prelinge în jos pe gât, printre sâni. Sunt întinsă, tolănită, gâfâi, sexul îmi pulsează. Trebuie să-mi folosesc toată energia ca să mă ghemuiesc. Mi-am refuzat plăcerea vreme îndelungată, prohibiţie pe care Garrett a zdruncinat-o cu o hotărâre nemiloasă, pasională.

Îşi împinge blugii şi chiloţii în jos pe picioarele lungi şi puternice, făcându-le vânt cât colo. Îmi plec privirea între coapsele lui şi gem încet. E atât de tare şi de pregătit; penisul i se curbează în sus dinspre rădăcina lată spre capul amplu care se întinde către ombilic. O broboană lucioasă de lichid preejaculator i se scurge

pe laterala mădularului gros, urmărind linia unei vene proeminente.

Deschide sertarul de lângă pat, apucă un prezervativ şi îl rulează. Maxilarul lui are o înclinaţie hotărâtă, privirea îi pare febrilă. Îi lipseşte foarte puţin ca să se dezlănţuie, în sfârşit.

Prea sensibilă şi copleşită, mă rostogolesc pe burtă şi mă târăsc spre cealaltă margine a patului, în timp ce părul desfăcut se revarsă în jurul meu. Simt salteaua cum se lasă sub greutatea lui, apoi îi simt mâna încolăcindu-se în jurul gleznei mele, oprindu-mă. Mă încordez, temându-mă că n-am să supravieţuiesc poftei lui dezlănţuite. Apoi îmi plec capul, şi tot corpul mi se înmoaie, rugător. Atingerea aceea simplă, legătura aceea măruntă dintre pielea mea şi palma lui, mă alină.

Îmi îndoi coatele, sfârşind cu pieptul şi umerii pe cuvertură, cu fundul în sus. Garrett îşi trece o mână în sus pe coapsa mea, spre şold, iar cu cealaltă mă sprijină de talie.

– Eşti bine? mă întreabă el, cu vocea aceea de bar de jazz care e seducătoare în sine.

Încuviinţez din cap, închizând ochii. Îmi depărtez mai tare genunchii.

Mă sărută pe spate, în dreptul taliei; apoi mă apucă de partea din faţă a coapselor, deasupra genunchilor, şi îmi întinde cu blândeţe picioarele pe pat. Se întinde şi el lângă mine, punându-şi braţul greu peste spatele meu, piciorul peste ale mele. Îi simt obrazul fierbinte şi umed pe umăr. Îi simt penisul împingându-mă în şold, nerăbdător şi insistent.

Mă îmbrățișează așa câteva clipe îndelungate, în timp ce pieptul i se umflă și corpul îi tremură.

Confuză, îl întreb:

– Garrett?

– Nu ești obligată, Teagan, spune el răgușit. Pot aștepta.

– Poftim?

Mă mișc cât să-mi pot întoarce capul spre el. Stăm întinși față în față. Nuanța aurie din ochii lui a dispărut.

– Sunt pregătită, adaug eu. Aveam doar nevoie de un minut.

Privirea îi pare devastată, lipsită de lumină.

– Nu pot risca s-o dau în bară. Oricât de mult te-aș dori, nu merită să te pierd.

Îi ating fața, îmi trec vârfurile degetelor peste fruntea lui.

– Garrett. Te vreau. Sincer. Doar că a fost intens, înțelegi? Tu ești intens. A trebuit să mă liniștesc puțin.

Nu se mișcă și nu spune nimic, așa că mă întorc pe o parte. Își ia piciorul, eliberându-mă de greutatea lui, dar îl urmez, încovoindu-mi genunchiul peste talia lui și mă smucesc, astfel încât șoldurile noastre să fie mai apropiate.

Mă privește cu precauție, iar trupul lui mare e încordat de la dorința de-a se împerechea. Fiecare creastă și vale a trunchiului lui lucește de la transpirație. Penisul i se întinde mândru, sfidător de erect, între noi.

O vreau. Îl vreau.

– Mi-ai spus cândva că pot s-o fac, îi amintesc eu, dacă te las să mă privești.

Nu se mişcă, în afară de pieptul care i se ridică şi coboară greoi. Apoi tensiunea din muşchii trunchiului se atenuează vizibil, iar paloarea ochilor i se estompează şi privirea îi devine tandră şi plină de speranţă.

Garrett mă atinge între picioarele depărtate, trecându-şi uşor degetele prin despicătura alunecoasă.

Mă înfior.

– Sunt prea sensibilă, şoptesc eu.

– Trebuia doar să ştiu că eşti pregătită.

– N-am fost niciodată atât de pregătită ca acum.

Reuşeşte să zâmbească, încordat, şi îşi mută mâna pe şoldul meu. Zâmbetul îi dispare de cum îi cuprind membrul cu mâna, mângâindu-l cu degetele încovoiate, de la bază spre vârf.

Geme gutural.

– Teagan, icneşte el. Nu pot...

Mă apropii, îmi întind braţul ţintuit între noi în sus şi îl trec peste cap, apoi îmi pun obrazul pe el, ca pe o pernă. Face şi el acelaşi lucru; îşi întrepătrunde degetele cu ale mele. Cu cealaltă mână, îi desprind penisul rigid de abdomen, poziţionându-l astfel încât să mă umple. În pofida avertismentului, îmi ating despicătura cu creasta evazată a penisului său, cu ochii pe jumătate închişi, drogată de plăcere.

Garrett îşi lasă capul pe spate, îşi încleştează fălcile. Picioarele musculoase îi tremură. Mă strânge dureros de tare de mână, dar nu mă plâng.

Îi poziţionez vârful lat al penisului la deschiderea pe care mi-a răvăşit-o cu limba şi-mi împing şoldurile în faţă. Mi se încinge sângele în vine atunci când simt

capul lat împingându-se prin țesuturile mele moi și umflate. Îmi legăn șoldurile, ca să mă pătrundă și mai tare. Amețită de la senzația pe care mi-o provoacă, de faptul că stă complet nemișcat în timp ce-i folosesc trupul, îmi trec mâna peste pieptul lui, găsindu-i și zgândărindu-i discurile plate ale sfârcurilor. Îmi rotesc șoldurile, îmi mișc trupul într-un dans șerpuit, în timp ce sexul meu îi alunecă pe mădularul țeapăn, luând tot mai mult cu fiecare împingere a șoldurilor.

Tresar atunci când aud sunetul ascuțit de material sfâșiat. Garrett are cealaltă mână la spate, pe cuvertură. Sudoarea i se prelinge în jos pe trunchi, i se adună în ombilic. Îl aud cum scrâșnește din dinți în timp ce sexul meu se unduiește în jurul membrului său. Sunt incredibil de excitată de felul în care mă privește și de ferocitatea din ochii lui, care-mi promite că-mi va plăti cu aceeași măsură pentru tortura senzuală pe care i-o pricinuiesc acum. Efectiv sfâșie lucruri din nevoia de a prelua controlul, dar se abține, mă așteaptă.

Îmi mușc buza de jos și-l privesc, la rândul meu. Vreau să-i spun atât de multe lucruri. Vreau să-i împărtășesc ce simt, cât de recunoscătoare sunt că mi-a apărut în prag. Dar acum nu-i momentul potrivit, iar gâtlejul mi s-a strâns prea tare ca să pot vorbi.

Așa că încuviințez din cap.

Garrett mârâie și îmi cuprinde spatele cu brațele, se răsucește și mă trece sub el fără nici un efort. Își implântă în pat mâna cu care o ține pe a mea, iar cu cealaltă mă prinde de fund, ca să mă poziționeze așa cum vrea. Își înfige genunchii în pat. Se retrage dintr-o mișcare fluidă

şi apoi se îmbrânceşte cu putere, până la rădăcină. Ţip, îmi arcuiesc spatele.

Cu capul plecat, gâfâie, rotindu-şi instinctiv şoldurile şi penetrându-mă adânc.

– Scuze.

Îl prind de şolduri cu coapsele.

– Nu-ţi mai cere scuze şi pune-mi-o.

Mă priveşte în ochi, inserţiile aurii făcându-şi apariţia în verdele ochilor lui. Se retrage, apoi mă penetrează adânc, de data asta – mai blând, mai precis. Sexul mi se strânge de încântare, nervii delicaţi fiind mângâiaţi până ce-şi găsesc plăcerea. Trupul i se încinge instantaneu; îi simt carnea arzând pe a mea. Mirosul pielii i se intensifică, trezind ceva primitiv şi posesiv în mine.

Garrett mă priveşte şi se mişcă, rotindu-şi şoldurile în timp ce mă penetrează. Felul în care mă întinde şi senzaţia de plinătate puternic de senzuală mă fac să mă zvârcolesc. Sudoarea picură de pe el pe pieptul meu.

– Ce bună eşti! îmi spune, cu glas încărcat de plăcere. Mă strângi aşa de tare.

Îmi ling buzele uscate.

– Mai repede. Mai tare.

– Vreau să dureze.

Se retrage, se împinge. Se retrage, se scufundă adânc. Împinsul ritmic, negrăbit şi expert, îmi încinge sângele.

Îmi strâng mai tare picioarele în jurul şoldurilor lui, dându-i ghes să continue, ridicându-mă în ritmul mişcărilor lui lente. Tensiunea se intensifică, străbătându-mi sexul, storcându-i membrul. Înjură şi înteţeşte ritmul.

Îmi arcuiesc gâtul. Nu mai sunt în stare să gândesc rațional, toată ființa mea concentrându-se pe frecușul ud și fierbinte al penisului lui între coapsele mele.

– Ești atât de adânc... Garrett. Atât de tare și de gros... Fă-mă să termin.

Atunci se frânge, își încovoaie mâinile sub omoplații mei ca să mă țină locului și începe să mă posede cu mișcări fluide, puternice. Termin înainte să apuc să trag adânc aer în piept, presiunea tot mai intensă din miezul meu dezlănțuindu-se năvalnic. Garrett geme și mi-o pune în timp ce valurile orgasmului mă străbat, iar trupul îi tremură atunci când atinge și el climaxul.

Îmi înfig unghiile în talia lui; țipete aspre mi se desprind din gâtlejul uscat. În timp ce șoldurile îi freamătă, mă trage mai tare în el, având grijă să se sprijine pe antebrațe. Îl țin în brațe, mișcându-mi buzele peste obrazul lui.

Îi simt sudoarea sărată. Apoi își apasă obrazul de al meu și-mi dau seama că, de fapt, sunt lacrimi.

Capitolul 12

– Ce stilați suntem, îl tachinez eu pe Garrett, în timp ce stăm amândoi goi, cu picioarele încrucișate, pe canapeaua din catifea albastră, înveliți în pături și luând mâncarea cu mâna dintr-un platou încropit în grabă.

– Mi-e al naibii de foame, mormăie el în timp ce mestecă o bucată de brânză, pe care o termină rapid.

E prea arătos ca să-l pot descrie în cuvinte, părul scurt îi e ciufulit într-un mod adorabil. Se întinde după o felie de prosciutto, iar pătura îi alunecă de pe umerii lați și i se adună în poală. Trunchiul lui gol e o lucrare de artă.

În spatele lui, cerul e pictat cu un curcubeu de nuanțe roz și portocalii, în timp ce soarele continuă să coboare lent spre orizont. Vreau să-i fac o poză așa. Vreau să păstrez momentul ăsta pentru totdeauna.

– Am putea comanda ceva, îi sugerez eu.

Se șterge la gură cu dosul palmei, îndreptându-și spatele.

– Vrei altceva? Pot găti.

– Nu, mi-e bine.

– Aş putea face spaghete Bolognese. Sau ramen[1] autentic, nu din-ăla cumpărat. Aş putea încropi şi micul dejun. Ouă, costiță, clătite.

Zâmbesc.

– Mi-e de ajuns atât. Serios.

Mă priveşte cu atenţie.

– Eşti sigură?

– Eu le-am ales pe toate, nu?

Arăt spre platou, după care rulez o felie de mortadela cu fistic şi ciugulesc din ea.

– Am sugerat să comandăm ceva doar pentru că mi-e teamă că nu ți-ajunge ție.

Știu că e nevoie de mult combustibil ca să-şi întrețină corpul musculos.

Îmi zâmbeşte larg.

– Te agiți din cauza mea, doamnă doctor. Îmi place. Îmi place mult.

Pun mâna pe o bucată de *soppressata*[2] condimentată şi o vâr într-o felie de provolone[3] îndoită.

– Unde ți-e aparatul de fotografiat?

– În birou. De ce?

---

[1] Supă din bucătăria tradițională japoneză, care conţine carne şi tăieței, precum şi diferite alte ingrediente ce pot varia în funcţie de zonele de proveniență a rețetelor

[2] Mezel preparat din organe, limbă şi burtă – toate de porc, un fel de echivalent al tobei româneşti

[3] Sortiment de brânză de origine italiană, din lapte de vacă, având o textură fermă şi cu un gust care variază în funcţie de perioada de maturare

Odată biroul adus în discuție, îmi aduc aminte de fotografiile dinăuntru și spatele îmi devine rigid. Clatin din cap.

– Nu contează.

– De ce ai întrebat?

– Am vrut doar să-ți fac o poză așa cum ești acum. Una bună, nu una făcută cu telefonul.

Pentru că momentul pe care-l trăim acum e desprins de realitate, un timp magic în care vedem doar cele mai bune părți ale celuilalt și în care evităm să le recunoaștem pe cele negative. Vreau să captez, cât mai pot, o mică parte din această perioadă ce aduce a lună de miere. Pentru că vor veni și vremurile grele și, oricât aș spera eu ca totul să se termine cât mai bine, mă aștept la ce e mai rău.

Garrett îmi aruncă o privire precaută pe sub genele-i neverosimil de dense.

– Vrei să mă duc eu după el?

Clatin din cap în semn că nu, apoi îmi întind picioarele. Dau să mă ridic.

– Tu rămâi așa cum ești, îi spun. Dacă nu stai locului, strici poza.

Mă urmărește cu privirea în timp ce mă ridic.

– Îl aduci tu?

Mă uit spre coridor, gânditoare, strângând mai tare pătura în jurul meu. Atât de multe s-au schimbat pe parcursul zilei. Eu m-am schimbat. *Noi* ne-am schimbat. Dar unele lucruri au rămas la fel.

– E o poză problematică oricum, murmură el, mestecând o bucată de salam. Am lumina în spate.

Înţeleg că-mi dă şansa să renunţ. Dar un bărbat care îşi câştigă traiul din fotografii are, cu siguranţă, un aparat de fotografiat ce poate face poze în orice condiţii, chiar şi fără lumina ideală. Mă uit la el.

– *Tu* vrei să-l aduc?

Garrett se linge pe degete şi mă priveşte cu atenţie.

– Vreau să rămâi peste noapte. N-am nimic mai ambiţios de atât în plan.

Mă gândesc la spusele lui şi încuviinţez din cap.

– În regulă.

Mă duc, desculţă, spre consola de lângă uşa de la intrare şi îmi iau telefonul. Mă întorc pe canapea, deschid aplicaţia pentru cameră, selectez setarea pentru lumină difuză şi fac poza.

– Ei bine? mă întreabă el, vârându-şi o măslină în gură.

Întorc ecranul spre el, zâmbitoare.

Ridică din sprâncene.

– Nu-i rea.

– Nu-i la fel de grozavă ca versiunea în carne şi oase, dar trebuie să mă mulţumesc cu ea.

Se apleacă în faţă şi-şi apropie gura de mine.

– Versiunea în carne şi oase e chiar aici, iubito, murmură el, în timp ce mă sărută. Şi nu pleacă nicăieri.

Mi se pare o obrăznicie ca, atunci când ies de la duş, să mă îmbrac cu aceleaşi haine pe care le-am purtat în ziua de dinainte. Mă privesc în oglindă în timp ce-mi răsucesc părul umed într-un coc. Am buzele umflate şi roşii, ochii încercănaţi. Simt o durere mocnită în tot corpul, de

la epuizare, precum și alte dureri mai intime. Nu e nici ora nouă dimineața și mă gândesc deja să trag un pui de somn. Garrett, însă, e pregătit să se apuce de lucru.

– Poftim, spune el, umplând golul ușii de la baie și întinzându-mi o cană de cafea aburindă.

E îmbrăcat în blugi uzați, stropiți cu vopsea. Cred că epitetul care i se potrivește cel mai bine în momentul de față e „ciufulit", o ipostază care-i vine de minune, bineînțeles.

– Mulțumesc!

Îmi dau seama, după aspectul și mirosul cafelei, că a pregătit-o exact așa cum îmi place. Iau o gură și gem ușor, încântată.

Garrett mă privește lung.

– Să nu mai gemi așa în preajma mea.

Zâmbesc.

– De ce nu?

– Știi bine de ce nu. Acum aș putea să bat cuie cu scula, la cum mi s-a întărit.

Mă uit să văd dacă așa e.

– Impresionant!

– Mă bucur că crezi asta.

Se sprijină cu umărul de tocul ușii.

– Te întorci imediat?

– Ah, nu știu ce să zic.

Mai iau o gură de cafea.

– M-am gândit să te las să te apuci de lucru, iar eu să mă duc să plimb cățelele cu Roxy. Poate să trag un pui de somn. Poate să mai fac și eu câteva treburi.

– Trag și eu un pui de somn cu tine.

Ridic din sprânceană.

– Cred că am stabilit deja că, atunci când suntem amândoi în același pat, nu suntem în stare să dormim.

– Ne mai consumăm şi noi din energie, îmi spune el, cu un zâmbet molatic. Dar pot fi cuminte.

M-am gândit toată dimineața la apetitul sexual extrem de sănătos al lui Garrett. Oare de cât timp n-a mai făcut sex? Sau poate că a făcut. Poate că eu sunt ultima dintr-un șir lung de femei. Îmi spun că, oricum, n-am nici un drept să-mi pese sau să interpretez în vreun fel.

– Ce s-a întâmplat? mă întreabă el, îndreptându-se de spate.

Să fiu a naibii dacă n-are o intuiţie ceva de speriat. Un efect secundar inevitabil al faptului că se concentrează foarte intens asupra mea. Încă încerc să mă adaptez la asta. Eu personal sunt obişnuită să gândesc retrospectiv.

Reuşesc să zâmbesc.

– Nimic.

– „Nimic“ înseamnă „ceva“.

– Nu întotdeauna. Uneori, „nimic“ înseamnă „nimic“.

Schimb subiectul.

– Ai vrea să ieșim la cină diseară?

– Aş merge oriunde cu tine.

Mă neliniștește nerăbdarea lui de a-mi face pe plac. Nu poate renunța la dorințele și la nevoile lui ca să facă lucrurile pe care crede că mi le doresc *eu*. Asta nu-i o strategie care să dea roade pe termen lung.

– Dacă o să fii ocupat, sau dacă te lovește inspiraţia, sau mai știu eu ce... trebuie doar să-mi spui, îl lămuresc, conștientă că, după felul în care am reacționat atunci când a ratat cina cu Roxy și Mike, va ezita să mai anuleze

orice altceva stabilim să facem împreună. Promit că n-am să mă mai supăr dacă mă anunți că nu-ți poți face timp.

Se apropie de mine, ocupând tot spațiul din baie.

– Sunt mereu inspirat de tine. Ești muza mea.

Inima îmi tresaltă ușor, dar încerc să mă port nonșalant.

– Și eu care credeam că mă folosești doar pentru sex, dar până și motivele tale ascunse au motive ascunse.

– Dacă am vreo nevoie, Teagan, tu mi-o satisfaci. Mă cuprinde cu brațele pe după talie. Și sunt hotărât ca treaba asta să fie reciprocă. Am să-ți devin necesar; ăsta-i planul meu.

Îmi așez ceașca pe blatul chiuvetei și-i studiez fața. Închid ochii atunci când își trece vârfurile degetelor peste obrajii mei.

– Ți-am spus cât de mult îmi plac pistruii tăi? mă întreabă el. Mă bucur că nu-i acoperi.

– Sunt prea mulți ca să încerc, măcar.

Garrett mă sărută pe vârful nasului, după care se apleacă și mă prinde de fese.

– Îmi place și fundul tău.

Mijesc ochii la el.

– Asiaticii n-au rotunjimi, iar eu nu fac excepție.

– Ești pe jumătate asiatică și în întregime perfectă, inclusiv ăsta.

Mă strânge de fese.

– Mă lingușești ca să te poți apuca de muncă, îi zic eu, sec.

– Nu-i adevărat, deși m-am gândit deja la o lucrare nouă de care aș vrea să mă apuc.

I se luminează ochii la gândul ăsta.

– Ei bine, nu vreau să te rețin.

– Dimpotrivă.

Zâmbetul lui e de o frumusețe rară.

– Tu mă eliberezi.

Garrett mă conduce spre casă, în pofida protestelor mele.

– Dacă te hotărăști să tragi un pui de somn, îmi zice el, intrând după mine, vreau să mă anunți.

– Mă mai gândesc.

– Teagan.

Îmi spune numele pe un ton provocator, ca pe un avertisment.

– Dacă n-o să ai nimic de făcut, întoarce-te la mine.

– Pleacă, Frost.

Îmi arunc cheile pe măsuța de la capătul canapelei.

– Ai lucruri de făcut.

– Clar, îmi spune, cu un zâmbet până la urechi. Tu ești unul dintre ele.

– Ești ridicol.

– Așa îți place să fiu.

Mă prinde și mă sărută pe gât.

Îmi apăs palmele pe pieptul lui gol.

– Haide să stabilim că ne vedem la cină, bine? La ora șapte? Am putea să plecăm spre Salty's la șase, și ai putea să bei ceva la bar înainte să mâncăm.

Din jucăuș, devine gânditor.

– Ce se întâmplă când bei?

– Plâng. Mult.

– Şi ăsta-i un lucru rău?

Trag adânc aer în piept şi-i spun sincer:

– Pentru mine, în majoritatea zilelor, viața-i ca şi cum aş încerca să respir sub apă. Dacă mai şi plâng, am impresia că mă înec.

– Of, iubito, mă căinează el, sărutându-mă pe frunte. N-am să te las să te îneci. Îţi promit.

Îmi strâng mâinile pumn pe pielea lui. Nu înțelege că, atunci când spargi ceva iar conţinutul se scurge, ceea ce rămâne nu-i decât o cochilie goală.

Îl sărut pe piept, după care îl îmbrăţişez scurt.

– Du-te şi apucă-te de lucru.

Se încruntă.

– Nu-mi place deloc să te las singură. Mi se pare o greşeală de fiecare dată.

– Hei, îi zâmbesc. Nici eu nu mă duc nicăieri.

– Să te ţii de cuvânt.

Mă lasă să plec şi dă să apuce mânerul din spatele lui. Când deschide uşa, o văd pe Roxy stând afară, cu degetul pe sonerie.

– Bună dimineaţa, Roxanne, o salută el.

Ea se holbează, preţ de o clipă, la el. Ce-i drept, n-o pot învinui. La urma urmei, el e cu bustul gol.

Roxy îşi lasă mâna pe lângă corp.

– Garrett, bună dimineaţa. Ce mai faci?

Tresare de cum rosteşte întrebarea.

Garrett se dă la o parte, ca să-i facă loc să intre, după care trece în locul ei, afară.

– Ai apărut la fix. Mă port şi eu ca un gentleman şi conduc o fată acasă, apoi sfârşesc prin a fi pipăit, sărutat...

– Garrett! protestez eu, încercând să nu râd.

– Ți-aș spune cât de tare sufăr pentru că a făcut din mine obiectul fanteziilor ei sexuale sinistre, continuă el, dându-se în spate. Dar aș minți, pentru că, de fapt, îmi place.

– Taci!

Dau s-o pornesc după el.

Îi face cu ochiul lui Roxy, apoi mă privește.

– Să nu-mi duci lipsa prea tare, doamnă doctor.

Garrett se întoarce acasă la el, iar eu mă alătur lui Roxy, care râde lângă ușă.

– Să nu te împiedici cumva de ego-ul tău! strig eu în urma lui.

Roxy își pune mâna pe umărul meu.

– E prea intens.

– Prea încrezător în sine.

– Atât de arătos!

– Mult prea sexy, continui eu. Și încăpățânat ca un catâr.

– Exact ce-ți trebuie.

– Ha! Mersi.

Închid ușa și, când mă întorc spre Roxy, văd că mă privește din cap până-n picioare.

– Arăți grozav, îmi zice ea. Îmi place la nebunie bluza.

– Mulțumesc. Dar, întrucât a devenit o ținută rușinoasă, mă duc să mă schimb rapid. Dă-mi un minut.

– Sunt atât de mândră de tine în clipa asta! îmi strigă ea. Nu-i de mirare că părea atât de încântat de el însuși.

– Nu-l încuraja!

Îmi dau jos bluza și pantalonii scurți, aruncându-le pe amândouă în coșul de rufe murdare. Iau o pereche de pantaloni de trening de pe raft, un tricou de pe umeraș, și mă îmbrac rapid.

Când mă întorc în camera de zi, o găsesc pe Roxy pregătindu-și o ceașcă de cafea. Privește, concentrată, cana care se umple, și-mi spune:

– Trebuie să vorbesc cu tine.

– În regulă.

Se uită la mine.

– Despre Garrett.

Încuviințez din cap.

– M-am prins.

– Serios?

Suspină, apoi se întoarce către frigider. Astăzi poartă o pereche de pantaloni capri și o bluză cu guler în V, cu dungi albe și gri. Ca de obicei, are câteva accesorii frumoase: brățări de aur rigide pe mâini, cercei de aur în formă de bile mari și espadrile de un auriu pal.

– N-ai mai stat de vorbă cu el de când v-a invitat la cină pe tine și pe Mike, îi zic eu.

Se întoarce de la frigider, aducând un amestec pentru cafea; pare abătută.

– Ți-a spus ceva? mă întreabă ea.

– Nu. De fapt, nu cred că și-a dat seama până când nu i-am spus eu, și chiar și atunci, nu și-a făcut griji. Poate că-l va deranja în cele din urmă, dacă nu reușiți să găsiți o soluție.

Oftează din nou.

– Momentan, el e bine, continui. Dar eu nu sunt.

Capitolul 13

– Teagan. Îmi pare rău. Sincer.

Mă alătur lui Roxy, lângă blat, iau o cană din dulap şi-mi pregătesc şi eu o ceaşcă de cafea. Ea pune înapoi amestecul pe care l-a luat din frigider, apoi îmi aduce laptele de migdale.

Nu mă mai simt furioasă şi dezamăgită, ca ieri. Astăzi mă simt doar resemnată, şi totuşi – plină de speranţă. E un adevăr brutal de trist faptul că un anumit număr de oameni dispar pur şi simplu din viaţa ta atunci când eşti zdrobit şi ai cea mai mare nevoie de ei. Mă bazez pe Roxy ca ea să se numere printre cei care rămân.

Se aşază la masă.

– Nu mi-am dat niciodată seama că aş putea fi o laşă, dar mi se frânge inima când mă gândesc la ceea ce i s-a întâmplat lui Garrett. Durerea lui mă face să mă simt... stingherită. Adică, dacă spun ceva greşit?

Mă gândesc ce sfat să-i dau, încercând să transpun în cuvinte lucrurile pe care îmi doresc să le fi făcut mai

mulți oameni pentru mine atunci când am început s-o iau la vale.

Face semn către ușă.

– Nu pot să cred că tocmai l-am întrebat cum se simte. Ce fel de întrebare e asta pentru cineva care trece prin ceea ce trece el?

Îmi vine s-o îmbrățișez pentru că-și dă seama de astfel de lucruri.

– N-a părut deloc deranjat, îi zic eu. Toată lumea pune asemenea întrebări. E ca și cum ai vorbi despre vreme. Nu-ți bate capul din cauza asta.

– N-am nici un punct de referință, spune Roxy, urmărind cu vârfurile degetelor desenul nautic de pe cana ei. N-am copii; nu mi-a murit nici măcar un animal de companie. Părinții, bunicii, frații și surorile, și toate rudele din partea lui Mike – sunt în viață și o duc bine-mersi. Ce știu eu despre ce înseamnă să pierzi pe cineva drag?

– Știi suficient cât să fii îngrijorată și precaută.

Iar eu sunt atât de ușurată, încât mă simt amețită. Să știu că e bine intenționată înseamnă totul pentru mine. Uneori, oamenii dăruiesc ceea ce pot ei dărui, și e important să ținem seama de asta, chiar dacă darul acela nu-i lucrul de care avem nevoie.

– Nu ajunge, se tânguie ea. Adică, te vezi cu el! Și ești prietena mea. Vreau să-l cunosc pe bărbatul cu care ești. Vreau să petrecem timp împreună.

– Atunci, haide s-o facem, îi zic, ridicând din umeri. N-am fost de față atunci când ați băut vin împreună, în seara aceea, dar mi s-a părut că vă înțelegeați foarte bine. Nu puteți reveni la momentul acela?

Mă priveşte, demoralizată.

– Cum? Atunci era doar tipul cel nou, sexy, bogat și celebru din cartier, care se dădea la prietena mea. Acum, e artistul tragic care și-a pierdut familia. Expresia pe care-o avea atunci când a vorbit despre fiul lui..., se cutremură Roxy. A fost îngrozitor.

Îmi amintesc bine privirea aceea bântuită şi de cât de adânc m-a străpuns şi pe mine.

– Ştiu.

Îşi pleacă umerii.

– Garrett e minunat. Chiar e. Îmi place mult de el. Trebuie să-mi vin în fire şi să-l contactez cumva, înainte să creadă că nu-l plac.

– Când are să stea în fața ta, nu cred că-ți va fi atât de greu precum crezi. E fermecător.

– Chiar e.

Roxy ia o gură de cafea, apoi lasă cana din mână.

– *Tu* te simți vreodată ciudat în legătură cu asta?

Ezit. Apoi îi răspund:

– Nu. Deși înțeleg de ce s-ar simți cineva așa. Mâhnirea e un lucru atât de personal, nu? Și, după ce afli că cineva suferă tot timpul, atunci când vorbeşti cu omul acela – te gândeşti la asta mereu, fără să vrei.

– Ceea ce înseamnă că sigur se gândeşte şi el la asta.

– Sunt convinsă că trăieşte cu durerea lui în fiecare zi.

Mă uit la strâmtoarea care se întinde dincolo de fereastră.

– O văd în ochii lui atunci când îl copleşeşte.

– Cum poți să înduri aşa ceva?

– Îndur pentru că încep să-mi dau seama că să fiu cu el e mult mai bine decât să fiu fără el.

Mă las pe spate cu scaunul și trec la subiect.

– Am nevoie să fii prietena lui, Roxy. E important pentru mine.

– Vreau să fiu. Doar că mă simt atât de... neajutorată. Își cuprinde cana cu mâinile și răsuflă, scurt, prin pânza de abur. Ce faci când vorbește despre asta?

– N-am vorbit nimic.

Face ochii mari.

– Deloc?

– Deloc. Suntem doar... nu știu. Suntem foarte precauți.

Mă uit iarăși pe fereastră.

– Cred că atracția sexuală ne-a luat pe amândoi prin surprindere. Poate că pe mine mai mult decât pe el. De cum a înțeles că e reciprocă, a fost dispus să se arunce cu capul înainte. Eu am fost mai precaută. N-am un istoric prea reușit atunci când vine vorba despre relații, așa cum ai spus și tu.

Zâmbește.

– Ne-a zis că ai sunat la sonerie, i-ai lăsat un coș cu bunătăți și ai fugit.

– Așa am făcut, mă confesez, răspunzându-i la zâmbet. Mi-am imaginat că trăiește cu supe-instant și că navighează printre cutii cu lucruri nedespachetate. Frate, ce m-am înșelat!

– Așa-i. Ai impresia că locuiește acolo de câțiva ani, nu de câteva săptămâni. E foarte organizat, n-am dreptate?

– Exact. De asta n-are să aibă o cădere nervoasă în fața ta. Uneori, când vine la cafea, e tăcut, și a avut un moment mai dificil atunci când am fost în centru, dar face față greutăților și merge înainte.

– Poate că-i ești și tu de ajutor, îmi sugerează ea, cu blândețe.

Oftez.

– Aş vrea să-i fiu de ajutor, dar suntem foarte diferiţi în privința asta. Eu sunt mult mai retrasă. Împart lucrurile pe categorii mai bine, *prea bine*, mi s-a spus uneori, iar el... se conectează. Împărtăşeşte. Vorbeşte. Eu cred că, în cele din urmă, diferențele astea or să devină o problemă. El crede c-o să găsim o soluție.

– Sper să reuşiţi s-o faceți, îmi urează Roxy, îndreptându-se în scaun. Cred că am să comand câteva cărți. Trebuie să fi scris cineva despre cum să-ţi ajuți prietenii în perioada de după moartea cuiva drag al lor.

– Roxanne...

Încerc să nu plâng, dar ochii tot mi se umplu de lacrimi.

– Eşti o femeie uimitoare.

– Să nu te apuce plânsul de față cu mine. Ştii cum reacţionez.

Se preface că mă priveşte cu severitate, ceea ce mă face să zâmbesc.

– Mergem la Salty's la cină. Tu şi cu Mike sunteţi bineveniţi să ne însoţiţi.

– Ah, nu vreau să ne băgăm peste întâlnirea voastră.

– N-o s-o faceţi. În plus, ştii că-ţi doreşti mult supa aia cu fructe de mare.

Privirea i se luminează.

– Cu un strop de vin de Xeres și piper negru proaspăt măcinat. Doamne, ce bună e!

– Mai ales când înmoi în ea pâine proaspătă, fierbinte, unsă cu unt...

– Bine, fie. Venim.

Se întinde peste masă și-mi ia mâna.

– Mulțumesc.

– Pentru ce anume? Nici măcar n-am ajuns la partea în care te invit să vii cu mine atunci când are să apară Eva Cross în vizită la Seattle.

– Stai așa. Poftim? strigă Roxy, sărind în picioare și privindu-mă cu gura căscată. Glumești?!

– N-aș îndrăzni să fac asta. M-ai ucide.

Aproape că țopăie de fericire.

– Chiar vine aici?

– Da. Or să lanseze cosmeticele ECRA+ în spa-urile din hotelurile Cross. Eva are programate interviuri în care să promoveze standurile cu cosmetice, iar asta se va întâmpla la Cross Towers, chiar aici, în Seattle. Și, dacă tot vin și eu, vor să-mi facă poze noi pentru materialele lot promoționale.

Se așază înapoi pe scaun și se apleacă spre mine.

– Bine. Vreau toate detaliile, ca să-mi dau seama cu ce să mă îmbrac. Data. Ora. Ce-or să poarte ceilalți.

Se gândește puțin, apoi adaugă:

– Va trebui să-mi cumpăr ceva nou.

Iau o gură de cafea și-mi ascund zâmbetul pe după buza cănii. Viitorul e plin de piedici, așa că am să mă bucur de drumul lin atât timp cât mai durează.

*

– Fir-ar să fie, Teagan.

Garrett mă trage de păr.

– Gura ta...

Îi apuc penisul cu ambele mâini, mângâindu-l în sus, dinspre rădăcină spre creasta lată din gura mea. Îl sug tare, apoi îmi trec limba peste vârful lui.

Mi-am petrecut toată dimineața gândindu-mă la el în ipostaza asta, în timp ce mintea mi-a rătăcit de la e-mailurile la care trebuie să răspund la gânduri despre Garrett, care lucra în atelierul lui. Mi l-am imaginat îm-brăcat cu blugi și desculț, mi-am închipuit că mă duc la el, că-i deschid șlițul și-i iau penisul în gură.

În săptămâna care a trecut de când noua noastră relație a devenit sexuală, ne-am făcut reciproc multe lu-cruri, dar încă nu s-a întâmplat să-i fac sex oral cu fina fericit. În cele din urmă, pur și simplu n-am mai putu aștepta. Am venit la el acasă, am urcat scările și am lua ce mi-am dorit.

Mâinile îi cad de-o parte și de alta a șoldurilor ș strânge în pumni pânza de sub el.

– La naiba, ce bine e!

Îmi rotesc limba peste capul evazat, privindu-l în tim ce se zvârcolește de plăcere. Sunt atât de excitată când văd trupul mare încordându-se sub atingerea mea, fie care mușchi dur care i se contractă sub pielea umed Îngenunchez între coapsele lui depărtate și simt cum se xul excitat mi se încălzește și umezește.

Are încheieturile degetelor albe și se ține bine în tim ce îi fixez membrul în cerul gurii mele și îl sug ritmi

E atât de aproape de orgasm, că-i simt gustul: capul penisului îi e cremos de la excitație. Îi cuprind cu o mână scrotul strâns; simt cât de ferme îi sunt testiculele, cât de sus s-au retras, anticipând orgasmul.

Slăbesc presiunea, îmi mut buzele în sus pe penisul rigid, apoi îi dau drumul, ca să-l pot linge pe lungime, urmărind venele groase care șerpuiesc între baza lată și creasta amplă. Își ridică șoldurile sub mine, instinctul de-a se împinge fiind prea puternic.

– Suge-mă, mârâie el. Pune-ți gura fierbinte pe scula mea și suge-mă până ce termin.

Cuvintele îi sunt aspre, la fel și vocea, dar mâinile îi rămân la locul lor; pofta e violentă, dar bărbatul rămâne blând. Mi se umple pieptul de căldură, inima mă doare, încercată de emoții pe care n-am crezut că am să le mai simt vreodată.

Îmi ling buzele, simțindu-i gustul, și îl iau iar în gură. Îl sug cu putere, mișcându-mi capul în sus și-n jos, mulgând cu mâinile sperma din scrotul lui greu.

– E atât de-al naibii de bine!

Mă prinde iar de păr, ținându-mă locului. Își ridică șoldurile de pe podea, posedându-mi gura.

Cu palmele pe pânză, rămân pe poziție în timp ce-mi posedă gura cu mișcări ascendente constante, superficiale.

– O să termin, zice el, încordat. O să termin al naibii de tare.

Spatele îi devine rigid, penisul i se smucește, apoi simt o explozie de spermă pe limbă. Cu șoldurile ridicate și cu trupul tremurând, are orgasm timp de câteva momente

îndelungate, umplându-mi gura în timp ce mă străduiesc să înghit.

Cu răsuflarea întretăiată, se prăbușește, în cele din urmă, pe podea; tot corpul îi vibrează. Trag adânc aer în piept, de mai multe ori, și mă las pe călcâie, cu mâinile pe coapse.

– Teagan, mârâie Garrett și ăsta-i singurul avertisment de care am parte înainte să se ridice, să mă prindă și să mă rostogolească pe spate pe podea.

Îmi îmbrâncește picioarele la piept, îmi trage până la genunchi betelia pantalonilor de trening și pe cea a lenjeriei, ca să nu-i stea în cale, apoi mă pătrunde cu penisul încă tare. Țip, uimită și foarte excitată de vigoarea lui, și nu mai am mult până să termin.

Îndoită de la mijloc, cu genunchii în dreptul urechilor, picioarele imobilizate de pantaloni, nu pot participa nicicum. Pot doar să stau locului, în timp ce Garrett mă călărește tare, îmbrâncindu-și penisul mare în sexul meu disperat de alunecos. Începe să se formeze tensiunea în miezul meu și respir gâfâit, tăios. Când ajung la orgasm, e ca un val unduitor care se sparge degrabă, apoi îmi scaldă simțurile într-un șir de pulsații adânci, lente.

Așteaptă până când și ultimul tremur devine o amintire, apoi se retrage, ud, eliberându-se dintr-o alunecare grea. Mă rostogolesc pe-o parte, străbătută de senzația că toți mușchii mi-au cedat, cu pantalonii și lenjeria încâlcite în jurul gambelor. Garrett se prăbușește pe podea, lângă mine, încolăcindu-se în spatele meu și punându-mi un braț peste talie. Îi simt pieptul umflându-i-se și

contractându-i-se ca un burduf, în timp ce respiră aspru, însă tot mai lent.

– Pe asta o trecem la panoul de onoare, zice el, cu vocea răgușită. De fapt, cred că s-ar putea să fi murit atunci când m-ai supt, iar restul să fi făcut doar parte din viața de apoi.

Râd; nu mă pot abține.

Își înalță capul și mă sărută, scurt și ferm, pe obraz.

– Trebuie să știu ce te-a pornit așa, ca să mă asigur că are să se repete.

Mă aplec și încerc să-mi trag hainele pe mine. Îmi dau, brusc, seama că era gol atunci când mi-a pus-o, dar eu sunt încă aproape complet îmbrăcată. Mi se pare foarte erotic.

– Pur și simplu mi s-a părut o idee bună, îi spun eu, rostogolindu-mă pe spate și ridicându-mi șoldurile, ca să-mi trag pantalonii pe mine.

– Ce idee excelentă!

Se împinge pe un braț și-și sprijină capul în palmă. Pe cealaltă o pune pe abdomenul meu.

– Hai să repetăm faza. În New York.

Întorc capul către el.

– Poftim?

– Am o expoziție săptămâna viitoare. Am lăsat multe lucrări în oraș atunci când m-am mutat aici, iar acum încerc să le vând.

Își trece vârful degetului peste puntea nasului meu.

– Te vreau cu mine.

Expir încet, gândindu-mă la cererea lui. Ar fi o schimbare mare pentru noi dacă l-aș însoți, și mi-e teamă s

fac schimbări drastice în relația noastră, care acum se dezvoltă. Totuși, mă agită gândul că or să treacă zile întregi fără să-l văd.

– Când trebuie să mergi?

– Mă gândesc să zbor marți și să mă întâlnesc cu proprietarul galeriei miercuri. Inaugurarea e joi. Va fi și o petrecere, dar după aceea putem face orice vrem. Putem să rămânem peste weekend în oraș și să ne întoarcem tocmai luni.

Ridic din sprâncene.

– Marțea asta, care vine?

– Da. Agentul meu m-a bătut la cap câteva săptămâni bune ca să mă duc acolo, dar relația noastră era la început, și conta cel mai mult pentru mine. Oricum, mai toate lucrurile s-au rezolvat rapid cu apeluri video și prin e-mail, iar echipa care administrează rețelele de socializare s-a ocupat de promovare, deci e totul bine.

Cum să-l refuz după o asemenea mărturisire? Doar că trebuie s-o fac.

– Mi-ar plăcea să pot, Garrett. Sincer. Și, în mod normal, aș putea. Dar am fost deja de acord să apar joi într-o promoție ECRA+ în Seattle, și i-am promis lui Roxy că am să-i fac cunoștință cu Eva Cross, a cărei admiratoare înfocată e. Mike zice că l-a scos din minți cu pregătirile pentru evenimentul ăsta.

Se încruntă. Aproape că-l aud gândind.

– În regulă...

Își freacă obrazul cu o mână, apoi îmi spune:

– Atunci o să am, în schimb, o apariție video la galerie. Am mai făcut-o; e ușor.

– Nici vorbă. Evenimentul e important, știu asta. Chiar dacă ai avut zeci de inaugurări și expoziții, fiecare dintre ele e importantă, și ar trebui să fii prezent. Nu vreau să te țin pe loc.

Își încleștează fălcile, încăpățânat.

– Am vorbit deja despre asta. Am alte priorități acum.

Mă ridic în fund, cu picioarele încrucișate.

– Am priceput. Și prețuiesc asta, serios. Dar n-ar trebui să fiu pe primul loc *tot* timpul. Doar în cea mai mare parte a timpului.

Încerc s-o spun ca pe-o glumă, zâmbind larg, însă, atunci când Garrett se ridică și el în fund, gol pușcă, văd că se încruntă.

– N-am de gând s-o dau în bară, îmi spune, încordat. Tu și eu. Noi.

– Dar o s-o faci, dacă nu te duci la New York.

Încruntătura i se transformă într-o privire fixă.

– Cum așa?

– Pentru că, pe termen lung, n-are nici un rost să-ți sabotezi cariera de dragul meu, Garrett.

– Dacă fac asta o singură dată, n-are s-o afecteze cu nimic, protestează el.

– Așa începe.

Văd în privirea lui o licărire încăpățânată.

– Ești cel mai important lucru din viața mea. Nu vreau să fac nimic care să te aducă în situația de-a te îndoi de asta.

Brusc, văd limpede cicatricele care i-au rămas de pe urma furtunilor din relațiile lui de dragoste. Și mie relațiile mele eșuate mi-au lăsat astfel de urme, inclusiv

rana, încă deschisă, pe care mi-a făcut-o bănuiala că munca a fost adevărata dragoste din viața soțului meu.

– Am să-ți spun când mă simt neglijată, îi promit eu. Și atunci ai să lași totul baltă pentru mine.

Se gândește la spusele mele și se relaxează vizibil. În cele din urmă, încuviințează din cap.

– Am să zbor miercuri dimineața, iar joi am să iau un zbor de noapte.

– Zborurile de noapte sunt oribile. Mai bine întoarce-te seara. Te iau de la aeroport, și putem cina în oraș.

– Asta înseami zile fără tine.

Își trece degetul mare peste buza mea de jos.

– Și fără gura asta uimitoare.

– Te gândești vreodată și la alte lucruri în afară de sex?

Garrett îmi zâmbește larg.

– Pardon, dar eu munceam din greu atunci când ai dat năvală peste mine și mi-ai smuls hainele.

Dau din mână, ca și cum aș vrea să-i alung spusele, apoi revin la subiectul real:

– Vei fi plecat două nopți.

– Bine. Dar data viitoare vii cu mine.

– Data viitoare anunță-mă mai din timp.

– S-a făcut.

Mă ridic în picioare.

– Acum, îmbracă-te.

– Gândește-te câte lucruri am putea face dezbrăcați, mă provoacă el, încrețind din sprâncene.

– Ai nevoie de ajutor medical, Frost.

În timp ce-mi scutur pantalonii, ascult cu jumătate de ureche zgomotele pe care le face îmbrăcându-se. Apoi mă opresc.

Mă uit pentru prima dată la lucrarea pe care a început-o. Încremenesc.

Noua pânză, sprijinită pe un şevalet, e mult mai mică decât cea de dinainte, dimensiunile potrivindu-se cu tonul ei mai intim. E un amestec mistuitor, frenetic, de nuanţe rubinii, portocalii şi galbene, cu accente slabe de turcoaz, verde şi alb. Mă duce pe loc cu gândul la o supernova, o explozie strălucitoare de energie şi putere, şi totuşi forma e mult mai pământească. Şi, fără îndoială, mai erotică.

Mă gândesc la tabloul din dormitorul lui. Şi acela e senzual. Sexy. Dar îi lipseşte actualitatea care-i cuprinsă în această lucrare nouă, precum şi coloritul ei.

Garrett mă îmbrăţişează pe la spate.

– N-am idee cum am să adaug în ea întâmplarea de azi. S-ar putea să fiu nevoit să fac o lucrare separată. O să iau o puşcă de paintball şi o să trag, pur şi simplu, în pânză. Bum. Aşa cum ai făcut tu cu mintea mea.

O parte din mine îl consideră aiurit şi amuzant, în timp ce o altă parte începe să înţeleagă faptul că el ţine un jurnal al relaţiei noastre prin mijlocirea picturii. Ne dezvăluie dinamica sexuală, care, prin arta lui, pare a fi puternică într-un fel unic, deopotrivă distructivă şi înnoitoare.

Când nu lucrează, e cu mine. Se pare că şi atunci când lucrează sunt cu el, în gândurile lui.

– N-o vinzi.

Vorbele mele nu sunt o întrebare.

– Nu.

Se apleacă și-și sprijină bărbia de umărul meu.

– Pe asta o agățăm deasupra patului nostru, în c

torul nostru, atunci când va veni momentul.

Trag adânc aer în piept, apoi îl dau afară.

– Ce-ai să faci cu cealaltă?

Capitolul 14

– Oare e o nebunie faptul că sunt atât de entuziasmată? îmi șoptește Roxy în timp ce-o urmăm pe coordonatoarea evenimentului pe un coridor lung din hotelul Cross Tower.

– Poate întrucâtva. Eva e și ea om, să știi. Ca tine și ca mine. Se spală pe dinți, a avut zile în care părul i-a stat prost, uneori are erupții pe piele.

– Dragă, ai luat-o pe arătură, îmi zice Roxy, dezaprobator. Arăt bine?

– Mai mult decât bine. Ținuta ta e perfectă.

E îmbrăcată cu o salopetă coral și cu un blazer alb. Ca de obicei, arată șic și fără cusur. O abatere de la stilul ei obișnuit sunt accesoriile minime pe care le poartă azi: cercei mici cu diamante, inelul de logodnă și verigheta.

Suntem conduse într-o sală de bal care are, pe trei laturi, pereți din ferestre, cu o vedere panoramică către Golful Elliott. Marea Roată din Seattle se află în stânga noastră. Spre dreapta, un feribot aflat în trecere iese din

raza vizuală. Camera e decorată în diverse nuanțe de auriu, gri și nisipiu, creând un spațiu luxos care mai degrabă completează priveliștea decât să concureze cu ea.

Fețe de masă de culoare crem acoperă o mare de mese rotunde. O echipă se ocupă de iluminat și aranjează aparatele de fotografiat pentru o ședință foto ce are ca fundal priveliștea, alături de un alt aranjament cu un fundal de culoare neutră. În colțul îndepărtat se află un raft cu haine și trei scaune pentru regizori, lângă o masă lungă plină cu cosmetice și ustensile de coafat.

La o altă masă din apropiere, o blondă mignonă îmbrăcată cu o rochie albă, dreaptă, fără mâneci, stă desculță lângă o brunetă îmbrăcată într-un costum bleumarin elegant. Amândouă au capetele aplecate peste o stivă de imagini mărite.

Roxy mă apucă de mână și mă strânge tare.

– Dumnezeule, iat-o. Și uite ce rochie Chanel are!

Blonda își înalță capul și se întoarce către noi, dând la iveală un chip de o frumusețe clasică. Își schimbă mereu coafura. Acum are părul de un blond pal, prins într-un coc elegant, și arată ca actrițele fermecătoare din epoca de aur a Hollywoodului, amintindu-mi de Lana Turner sau de Tippi Hedren, cu același sex-appeal ca Marilyn Monroe. Are aceleași linii sinuoase ale trupului.

– Teagan!

Zâmbește, ceea ce o face instantaneu abordabilă.

– Mă bucur foarte tare să te văd.

Eva vine să mă întâmpine, cu brațele deschise. În spatele ei, sub masă, zăresc o pereche de pantofi cu toc cui, de culoarea safirului. În urechi are cercei cu pietre

strălucitoare, pe care le bănuiesc că ar fi diamante roz, și un alt diamant, impresionant, îi scânteiază pe inelarul stâng. La una dintre mâini are un Rolex, iar la cealaltă – o brățară lată și rigidă de la Chanel.

– Cum se face că ești mai frumoasă de fiecare dată când te văd? mă întreabă ea, cu vocea-i răgușită plină de căldură. Aș vrea să arăt și eu atât de uimitor fără machiaj.

Iar ea trebuie să fie Roxy.

Roxy o apucă pe Eva de mâini.

– Sunt atât de fericită să te cunosc!

– Sentimentul e reciproc.

Ochii gri ai Evei sunt blânzi, ca o dimineață cețoasă, dar plini de o inteligență pătrunzătoare.

– Și-mi place la nebunie noua ta linie de produse pentru îngrijirea pielii, continuă Roxy. E ca un miracol. N-am mai avut pielea atât de hidratată și de înviorată de ani întregi.

– Am uitat că Teagan a cerut un set pentru tine! Sunt încântată că-ți plac. Le folosești de multă vreme?

– De aproape o lună.

– Dacă ai fi dispusă, am putea să-ți facem și ție câteva fotografii. Dar ar trebui să te demachiem, așa că înțeleg dacă...

– Mi-ar plăcea la nebunie!

Roxy țopăie de-atât entuziasm.

Eva râde copios, gutural, făcând să se întoarcă mai multe capete din cameră.

– Grozav. Are să fie distractiv. După ce terminăm, echipa de machiaj te poate farda la loc. Se întoarce către

mine şi adaugă: Arăţi grozav aşa cum eşti, Teagan, dar poţi folosi şi tu echipa de machiaj, dacă vrei. Tu alegi.

– Accept orice ajutor.

– Perfect. Râde din nou, apoi arată spre fotografiile de pe masă. Uitaţi-vă la ce am făcut până acum.

Eu şi Roxy o urmăm, Roxy arătându-mi prin gesturi, în spatele Evei, cât de entuziasmată este. Mă străduiesc din răsputeri să nu râd.

Eva ne face cunoştinţă cu Odeya, bruneta în costum bleumarin, care se dovedeşte a fi directorul de publicitate şi marketing al ECRA+. Apoi îşi trece mâna peste fotografiile mari, montate pe suporturi de polistiren. Ne uităm la o multitudine de imagini cu femei şi bărbaţi de diverse vârste şi etnii. Cu toţii au părul dat pe spate şi umerii goi, pe un fundal de un roz-pal. Unele dintre modele sunt prezentate în fotografii alăturate, de tip „înainte" şi „după".

Odeya trece la următoarea placă. Eu şi Roxy murmurăm în semn de apreciere.

În fotografie apar soţul Evei, Gideon, şi cumnata ei, Ireland. Cei doi au aceleaşi trăsături izbitoare: păr negru lucios, ochi albaştri cu gene dense şi trăsături perfecte, care se regăseau deseori pe lista de dorinţe a foştilor mei pacienţi. Gideon are o tunsoare îndrăzneaţă, părul lung venindu-i până deasupra umerilor puternici; cel al lui Ireland e lung de-a binelea şi mătăsos. Ireland stă în spatele fratelui ei mai mare şi uşor mai într-o parte, aşa că pletele ei urmăresc curba bicepşilor lui.

– Ooo, se miră Roxy, aplecându-se ca să vadă mai bine. Ia uite cum a lucrat genetica în cazul ăsta!

– Știu, zice Eva, oftând. Și imaginile n-au fost retușate. Nu s-au corectat culori, nu s-a estompat nimic. Așa arată cei doi în viața de zi cu zi, deși îmi place să cred că sistemul ECRA+ a adăugat puțin la strălucirea lor naturală.

Roxy se uită la ea.

– Norocoaso. Ai un bărbat *arătos*.

Eva zâmbește încântător.

– Nu-i așa? Suntem împreună de șapte ani și încă mă ciupesc în fiecare dimineață, ca să mă asigur că nu visez.

– Nu răsuci cuțitul în rană, îi spune Odeya, trecând la următoarea imagine.

Zâmbesc, căci îl recunosc pe bărbatul extrem de chipeș din fotografie.

– Uite-l pe Cary.

Roxy bate ușor din palme și-și îndoaie puțin genunchii.

– Îl iubesc! Postările lui de pe rețelele de socializare sunt foarte amuzante.

– Mie-mi spui? Nu se cenzurează deloc, zice Eva, sarcastic. Datorită lui lansăm o line de produse pentru bărbați în tandem cu linia principală. Cary mi-a amintit că dorința de a arăta bine este universală.

Cel mai bun prieten al Evei e mai cunoscut ca fiind un fenomen al rețelelor de socializare decât ca model de succes, dar asta nu înseamnă că nu-i splendid. E căsătorit cu un medic veterinar, postează frecvent fotografii cu animale ridicol de simpatice, și e cunoscut pentru comentariile lui sociale penetrante și pentru replicile mușcătoare. Are, la fel ca și Eva, zeci de milioane de persoane care-i urmăresc profilul.

Următoarea fotografie este tot cu Cary, dar include o blondă spectaculoasă. Cei doi fac pereche bună, părul lui închis la culoare și ochii albaștri formând un contrast izbitor cu frumusețea ei aurie. Amândoi au o structură osoasă de invidiat. Au fost așezați într-o postură asemănătoare celei a lui Gideon și Ireland, doar că, de data asta, Cary se află în spatele modelului.

– O știu, spune Roxy, pocnind din degete, în timp ce se căznește să-și amintească. Tatiana Cherlin.

Eva încuviințează.

– Așa-i.

Roxy îmi atrage atenția:

– E blonda pe care am văzut-o acasă la Garrett atunci când s-a mutat. Mi s-a părut mie că o știam de undeva, dar abia acum mi-am dat seama de unde.

Tresar și mă uit la Roxy, apoi la fotografia cu chipul frumos, exotic și unic al Tatianei.

Am uitat complet că Roxy mi-a zis că l-a văzut pe Garrett cu o femeie. Mi-am șters din minte informația ca fiind o bârfă obișnuită de-a lui Roxy, pentru că n-am știut atunci că noul meu vecin era Garrett.

– Au fost cândva împreună, continuă Roxy, arătând spre fotografie. Cary și Tatiana. Au avut un copil, dar n-a supraviețuit. Îmi amintesc că s-a scris mult despre asta la momentul respectiv. Se întâmpla cu ceva timp în urmă. Ani de zile.

O privesc, uimită de capacitatea ei de-a stoca bârfe despre viețile altora și recunoscătoare că nivelul meu de notorietate nu-i îndeajuns de ridicat încât să atragă interesul tabloidelor.

– S-a întâmplat la scurt timp după ce m-am căsătorit, spune Eva, încet. Ei doi încă se luptă cu asta. Cary îi poartă de grijă, și probabil c-o va face mereu. M-a rugat să iau în calcul posibilitatea de a o include în campanie și, după ce a încercat chiar ea ECRA+, s-a bucurat să participe. În plus, i-a plăcut mereu să lucreze cu Cary. Tuturor le place.

Odeya trece la următoarea imagine, o fotografie cu Tatiana singură, și se oprește câteva secunde. Toate trei vorbesc despre lucrurile scandaloase pe care le-a postat Cary în trecut.

Am evitat intenționat să mă gândesc la cum a fost viața lui Garrett înainte să se mute lângă mine. Adevărul e că nu m-am gândit la multe lucruri.

Stau lângă Roxy, ascultând doar pe jumătate ceea ce se vorbește. Gândurile îmi zboară la bărbatul care se pregătește chiar acum pentru o expoziție proprie în cealaltă parte a țării.

N-ai cum să nu-l vezi pe Garrett Frost printre călătorii care așteaptă lângă banda rulantă din aeroportul SeaTac. Are o postură lejeră, cu o mână pe mânerul bagajului, iar în cealaltă își ține telefonul, în timp ce citește ceea ce scrie pe ecran. E încălțat cu bocanci negri și poartă blugi negri, un tricou de culoarea cărbunelui și o pereche de ochelari de aviator.

Dar nu îmbrăcămintea îți atrage mai întâi privirea, nici măcar atractivitatea neechivocă, ci trupul lui: postura sigură pe sine, dezinvoltura întregii lui atitudini.

Îmi muşc interiorul buzei şi conduc Range Rover-ul printre vehiculele care rătăcesc de colo colo, ca să mă apropii cât mai mult de el. Îşi înalţă capul chiar pe când mă pregătesc să ies din maşină. Nu-i văd ochii din cauza ochelarilor, dar plăcerea pe care o simte când mă vede este evidentă. Îmi zâmbeşte imediat într-un fel intim, sexy. Mă înfior, încântată.

– Hei, îi strig eu, apăsând pe butonul de deschidere a portbagajului, după care închid uşa dinspre partea şoferului. Cum a fost?

Vine ca un prădător spre mine, cu paşi lungi şi hotărâţi pe care-i simt ca pe o provocare. Pe loc, mă năpădeşte un val de căldură.

– A fost atât de bine cât a putut fi în absenţa ta.

Garrett mă trage spre el cu o mişcare fluidă, fără nici un efort, şi mă sărută chiar în clipa în care îmi dau seama ce vrea să facă. Buzele lui ferme le pecetluiesc pe ale mele, limba lui mă mângâie. Un freamăt uşor de plăcere vibrează dinspre pieptul lui, reflectat într-al meu.

– Mi-a fost dor de tine, îmi spune, cu glas răguşit.

– Mie mi-a fost şi mai dor de tine.

Îmi zâmbeşte triumfător.

– Foarte bine. Vrei să conduci tu?

– Nu. Pur şi simplu, mă sperie. De ce când conduci un SUV ca ăsta ai impresia că te afli într-o maşină de curse?

Îşi pune valiza în portbagaj şi apasă butonul care închide automat trapa.

– Cinci sute zece cai putere, alimentaţi de un motor V-8 care funcţionează cu aer sub presiune.

– Ce nebunie, bombăn eu, urmându-l spre locul pasagerului, a cărui uşă mi-o deschide.

Garrett mă plesneşte uşor peste fund pe când urc în maşină.

– Îmi place cum îţi stau blugii ăştia, doamnă doctor. Îmi place mult de tot.

Zâmbesc în timp ce el ocoleşte capota, încântată că a observat. După ce am început să facem sex, m-am abonat la un serviciu care te pune la curent cu ultima modă, şi am primit prima cutie pe când Garrett era plecat. Acum am cel puţin două ţinute potrivite pentru ieşit în oraş. E un progres pe care îl sărbătoresc.

Apasă pe unul dintre butoanele cu configurări memorate, de pe uşa din partea şoferului, şi aşteaptă ca scaunul să coboare şi să se dea mai în spate, făcându-i loc să urce. Ajustează oglinda retrovizoare şi îmi aruncă o privire.

– Unde mergem?

– Ţi-e foame?

– Da, îmi răspunde, învăluindu-mă cu privirea. Şi aş şi mânca ceva.

Clatin din cap, râzând, lucru care devine tot mai uşor pe zi ce trece.

– Îngrozitor.

– Dar, oricum, ţi-a plăcut.

Se uită peste umăr şi iese din învălmăşeala haotică de vehicule care încearcă să-i ia pe pasageri. Lăsăm aeroportul în urmă.

– Unde mergem?

– Ce zici de mâncare mexicană?

– Aş mânca oricând mâncare mexicană bună.

– Există un loc prin apropiere, în Tukwila, care are recenzii bune, sau ar mai fi unul în spatele nostru, în Federal Way, mai aproape de casă. Acolo am fost; au mâncare bună.

– Atunci să mergem în Tukwila și să încercăm ceva nou.

– În regulă. Rămâi pe 518 East.

Schimbă banda, apoi se întinde către consola centrală și mă ia de mână.

– Cum a fost la lucru?

– Bine. Roxy s-a distrat de minune. Eva s-a întors la New York cu un avion privat în după-amiaza aceea. Mi-a trecut prin cap să merg cu ea și să-ți fac o surpriză.

– De ce n-ai făcut-o?

– Pentru că am fi ajuns doar pe la ora unsprezece și n-am știut dacă aveai să fii la vreo petrecere sau, poate, la o cină târzie cu prietenii, îi spun, ridicând din umeri. N-am vrut să-ți stric planurile.

– Nu m-ar fi deranjat, Teagan. Chiar deloc.

Un șofer vitezoman ne depășește, apoi ne taie nesăbuit calea ca să intre pe autostrada 5 South.

– Am văzut câteva dintre fotografiile postate, îi spun, plecându-mi privirea către mâinile noastre unite. Am văzut că a fost și Tatiana Cherlin acolo.

– Da. Suntem prieteni.

– Roxy mi-a spus că Tatiana a fost la tine atunci când te-ai mutat.

Urmează o clipă de tăcere, apoi Garrett spune:

– Am impresia că sunt prins într-o ambuscadă.

Trage adânc aer în piept.

– Suntem prieteni, atâta tot. N-a fost niciodată mai mult de-atât și nu va fi niciodată, pentru că-i limpede că sunt îndrăgostit de tine, lucru care n-are să se schimbe toată viața.

– Garrett...

Pe moment, nu-mi găsesc cuvintele. Tremur, surprinsă, încântată și temătoare. Îl strâng mai tare de mână.

– Am cunoscut-o la un grup de sprijin pentru părinți îndurerați, mă lămurește el. Eu eram încă copleșit, iar Tatiana se lupta deja cu asta de ani întregi. Când am vorbit cu ea, mi-am dat seama că avea să devină mai ușor cu timpul, că în cele din urmă aveam să învăț să trăiesc cu această agonie.

– Mă bucur că ți-a fost alături.

O spun cu sinceritate. Cred că își dă seama, pentru că văd cum se relaxează.

– Aș vrea să fi putut eu să-ți fiu alături.

Îmi duce mâna la buze.

– Suntem aici unul pentru celălalt, acum. Asta contează.

– Te deranjează că n-ai putut vorbi cu mine despre David?

Garrett așteaptă o clipă, apoi îmi spune:

– Lasă-mă să inversez puțin întrebarea înainte să răspund. Pe tine te deranjează când vorbesc despre David?

– Nu. Doar că... *eu* nu-s genul vorbăreț. Sunt o ascultătoare bună, dar am impresia că am intra într-un soi de blocaj dacă tu ai împărtăși lucruri personale, iar eu nu. Mă tem că va fi un punct nevralgic pentru noi,

mărturisesc eu. Vorbesc despre o nevoie de-a ta pe care n-aş putea s-o împlinesc.

Îmi mângâie pielea în sus şi-n jos cu degetul mare.

– Când am fost în oraş, am trecut pe la terapeut. S-au întâmplat multe în ultimele luni: m-am mutat, m-am reapucat de artă, am luat-o de la capăt cu tine. Mi s-a părut că trebuia să iau legătura cu terapeutul.

Fac semn spre ieşirea de pe autostradă, aşa că schimbă banda.

– Sunt şi alte lucruri care ţin de viaţa mea de dinainte şi de care mi-e dor, nu doar de David, îmi spune el, încet. Dar sunt şi lucruri ce se întâmplă acum, între noi, care mă fac mai fericit ca niciodată. Uneori mă simt vinovat din cauza asta.

Duba maro din faţa noastră are o placă cu „bebeluş la bord" în geamul din spate. Se leagănă într-o parte şi-n alta, atârnată de o ventuză.

– Doctorul Petersen mi-a sugerat să ne notăm într-un jurnal lucrurile pe care nu putem sau nu vrem să le spunem, continuă Garrett, şi să lăsăm jurnalele deschise, ca să poată fi citite. În felul ăsta scoatem vorbitul din ecuaţie, dar lăsăm deschise liniile de comunicare.

Oprim la un semafor şi-mi aruncă o privire.

– Am cumpărat câteva jurnale de la aeroport acum, la sosire.

Mă ustură puţin ochii de la lacrimi atunci când încuviinţez din nou.

– Bine. Să încercăm.

– Știu că nu-ți place să discuți despre anumite lucruri, dar doctorul Petersen face și ședințe video, dacă te răzgândești.

Îmi imaginez cum ar fi să vorbesc despre sentimentele care mă încearcă și mi se pune un nod în stomac. Cu toate astea, încuviințez din cap.

– Am deja un doctor, dar o să țin minte și recomandarea ta.

Virăm spre mall. Parcarea e plină de vehicule. Oameni singuri și familii se îmbulzesc să intre și să iasă din mulțimea de restaurante și magazine. Înainte, mă simțeam atât de singură în astfel de momente, confruntată cu felul în care viața mergea înainte în timp ce eu simțeam că încremenisem.

Mă uit la bărbatul de lângă mine, care mă ține de mână, care se străduiește din răsputeri ca relația noastră să funcționeze, și apreciez faptul că nu mă mai simt câtuși de puțin singură. Tristețea mereu prezentă care m-a izolat de lume mă leagă acum de Garrett.

Îmi pun cealaltă mână peste mâinile noastre împreunate.

– Apropo... Și eu sunt îndrăgostită de tine.

Capitolul 15

– N-am mai fost aici de multă vreme, spune Roxy, în timp ce intrăm în Muzeul Chihuly Garden and Glass.

– Nu cred că se schimbă vreodată, spune Mike, uitându-se la magazinul de cadouri de lângă intrare. Cred că expozițiile sunt permanente.

– Nu trebuia să vă cumpărați bilete ca s-o vedeți încă o dată, protestez eu, deși e deja prea târziu, ținând cont de faptul că am plătit taxele de intrare la un chioșc de afară. Am fi putut să ne întâlnim mai târziu.

– Vrem s-o vedem din nou, mă asigură Roxy. De fapt, eu îmi amintesc doar bărcile.

– Eu îmi amintesc doar încăperea aceea cu vietăți marine, zice Mike. Au caracatiţi chiar impresionante.

– Se zice „caracatițe", îl corectează Roxy.

– Poftim? se miră el, clătinând din cap. Ba nu-i așa.

– Ba da. Caută și ai să vezi.

– Bineînțeles că o să caut.

Mike își scoate telefonul. O clipă mai târziu, spune:

– Să fiu al naibii. Ai dreptate.

– Bineînțeles că am.

Garrett mă cuprinde de după umeri în timp ce așteptăm să ni se verifice biletele. E o zi de vară superbă, puțin cam caldă pentru Seattle, dar, din fericire, nu se compară cu umiditatea apoasă care e în New York în perioada asta a anului.

Port una dintre ținutele din cel mai recent pachet cu haine la modă pe care l-am primit, o pereche de pantaloni scurți, albi, din jeans, și un maiou cu bretele subțiri, cu un imprimeu drăguț de inspirație asiatică. Mi-am pus chiar și cercei, o pereche de tortițe de aur mici, și am ales un machiaj fumuriu pentru ochi, care, mai nou, a devenit ceva normal pentru mine. În mintea mea, un artist precum Garrett, ce aduce a vedetă rock, face pereche bună cu ochii languroși.

Intrăm în muzeu și ne croim drum prin mulțime, admirând fiecare exponat. Ajungem într-o încăpere lungă, îngustă, unde exponatele sunt suspendate deasupra noastră, susținute și protejate de o barieră transparentă. Sculpturi de sticlă multicoloră de diverse forme și mărimi, unele cu design floral, altele acvatice, sunt răspândite în jurul nostru, îmbinate sau aranjate unele peste altele. Lumina pătrunde de sus, proiectând frânturi de raze în nuanțele curcubeului pe pereții goi.

Cu capul lăsat pe spate, merg încet ca să pot admira totul.

De la spate, Garrett mă prinde de după talie și-mi șoptește:

– Ar trebui să mergem să-i vedem artistului instalația de la Bellagio, din Las Vegas. Am putea chiar să ne începem luna de miere acolo, înainte să trecem la alte locuri necunoscute.

Încremenesc în mers, nefiind sigură dacă am auzit bine sau nu. Mă întorc spre el.

– M-ai cerut cumva în căsătorie?

Văd o sclipire în ochii lui superbi.

– Nu. Vei ști sigur când am s-o fac. Am spus-o și eu așa. Ca să-ți dau timp să te obișnuiești cu ideea.

Mijesc ochii și-l privesc.

– Poate c-am să te întreb eu prima.

El îmi zâmbește cu toată gura.

– Aha, deci ne luăm la întrecere.

– Voi doi vă uitați mai mult unul la celălalt decât la exponate, ne tachinează Mike, trecând pe lângă noi cu Roxy la braț.

– N-am cum să nu fiu atras de cel mai frumos lucru din încăpere.

Garrett mă prinde de cot și mă duce spre următoarea expoziție.

Mă las pe el.

– Cum se face că devii tot mai sexy și mai languros pe zi ce trece?

Îmi face cu ochiul.

– E nevoie de mult devotament, doamnă doctor. Și de talent natural.

Pe parcursul dimineții vizităm Space Needle, unde facem poze pe băncile de plexiglas transparente de pe puntea de observație renovată, și MoPOP, unde ne petrecem

cea mai mare parte a timpului vizitând expoziția despre Prince. Apoi hoinărim prin spațiile exterioare ale Centrului Seattle, unde dăm din întâmplare peste festivalul polonez ce are loc în Amfiteatrul de Armurărie și Fresce.

Pe scenă, perechi îmbrăcate în costume populare colorate dansează pe o muzică vioaie. Gazonul e înconjurat de standuri cu mâncare, iar participanții stau pe iarbă, pe pături sau pe scaune pliante, în timp ce o zonă specială a fost separată ca să se amenajeze o berărie în aer liber. Văd mese la care copiii pot face lucru manual, vânzători de tricouri și cadouri, expoziții de artă și multe altele.

– Haideți să bem ceva, spune Roxy, uitându-se înspre berărie.

Mergem către gardul alb care delimitează spațiul și găsim o masă goală, acoperită de o umbrelă cu o reclamă la o bere poloneză. Roxy și cu mine ne așezăm.

– Eu îmi iau o bere, îi spune Mike lui Roxy. Vrei și tu una? Sau vin?

– Mai degrabă vin.

Garrett se uită la mine.

– Vrei o apă sau un suc?

Ezit și-i zâmbesc.

– Cred că am să beau și eu un pahar de vin. Un Chardonnay, dacă au.

Roxy bate din palme.

– Ai grijă, Garrett. Se dezlănțuie.

Garret zâmbește.

– E-n regulă, îi fac față.

În timp ce bărbaţii se îndepărtează, Roxy mă apucă de braţ şi se apleacă spre mine.

- Uite, Mike mi-a zis s-o las baltă, dar trebuie să întreb: vorbeaţi cumva despre căsătorie în muzeul Chihuly?

Îi arunc o privire.

- La modul abstract. Nu te entuziasma.

- Dumnezeule!

Ochii i se umplu de lacrimi.

- Mă bucur atât de tare pentru tine. Pentru amândoi.

- Roxy, ce ţi-am zis adineauri? Nu suntem logodiţi. Lucrurile au rămas la fel ca până acum.

- Dar vă aşteptaţi să se întâmple. Şi asta mă face foarte fericită. Când mă gândesc prin ce a trecut, să găsească pe cineva ca tine... Şi când îmi aduc aminte de tipii cu care am încercat să te combin...

Îşi acoperă faţa şi râde uşor.

- Ai avut dreptate să aştepţi până când a apărut Garrett.

- Roxy, serios acum, îi spun, râzând la rândul meu. Mike o să intre în panică dacă te vede plângând.

- Ştiu.

Scotoceşte prin gentuţa ei şi scoate un pachet de şerveţele.

- Sunt o romantică incurabilă, ce pot să zic mai mult?

- Ce se întâmplă aici? întreabă Mike, întorcându-se la masă cu vinul într-o mână şi cu berea în cealaltă.

Se uită la soţia lui şi la şerveţelele din mâna ei.

- Ce-ai păţit?

- Alergiile, atâta tot. Glumesc pe seama lui Teagan care o să se îmbete.

Trag scaunul de lângă mine pentru Garrett, care se așază sprinten, apoi grămădește băuturile pe masă, în fața noastră. Își pune mâna pe coapsa mea, încălzindu-mi pielea goală.

– Salvează-mă, îi spun eu.

Îmi zâmbește cu gura până la urechi.

– Lucrez la asta.

Am băut doar un pahar de vin, dar, după un an de abstinență, mă îmbăt ușor. Mă simt puțin amețită și râd din orice. Roxy, Mike și Garrett au băut fiecare câte două rânduri, dar sunt aproape convinsă că-s mai treji decât mine.

Garrett zâmbește indulgent, în timp ce străbatem agale Centrul Seattle, ținându-ne de mână. Ne oprim și cumpărăm înghețată de la un cărucior ambulant, apoi ne vedem de drum, cotim și zim în fața Fântânii Internaționale. Când ne apropiem de ea, muzica și râsetele copiilor tind să acopere sunetul apei.

Amplasată pe un gazon întins, fântâna în sine e un dom argintiu în mijlocul unui bol uriaș. Vizitatorii stau pe marginea ei, ba chiar și mai jos, pe lateralele înclinate Copii și adulți deopotrivă zburdă printre jeturile de apă unii – complet îmbrăcați, alții – în costume de baie.

– Îmi place la nebunie locul ăsta, zice Roxy, car poartă niște ochelari în formă de ochi de pisică. Mi s pare mereu plin de bucurie.

Ne conduce spre marginea fântânii și se așază, cu p cioarele atârnându-i. Mike i se alătură.

Mă uit la Garrett, tensionată.

– Ești în regulă?

Încuviințează din cap că da, copiii care se joacă reflectându-se în plasticul de tip oglindă al ochelarilor lui.

– Sunt bine.

Îmi întinde mâna ca să mă țin de ea și așteaptă să mă așez, apoi se așază și el lângă mine. Stăm unul alături de celălalt și mâncăm înghețată. Nu recunosc muzica instrumentală care se aude, așa că o ascult. Garrett ascultă multă muzică în timp ce lucrează, și, încetul cu încetul, mă obișnuiesc din nou cu ea. Încă sunt momente în care un cântec îmi amintește de un loc sau de un eveniment care-mi provoacă suferință, dar fac progrese și în direcția asta.

Zi de zi, mă descotorosesc de straturile pe care le-am acumulat, și abordez noi provocări.

– *David!*

Tot corpul îmi devine rigid în clipa în care aud o femeie strigând numele acela. Mă uit la Garrett, vrând să mă asigur că-i bine. Mă prinde de mână și mă strânge ușor, ca să mă liniștească.

Îmi întorc privirea spre fântână, căutând. Văd o roșcată care flutură un prosop și urmărește un copil cu aceeași nuanță de păr ca a ei. Copilul pare să aibă vreo cinci ani și nu se arată deloc dispus să părăsească locul. Urmăresc mica dramă ce se desfășoară sub ochii mei, în timp ce-mi mănânc înghețata de mentă cu fulgi de ciocolată.

În pofida mulțimii, mă descurc destul de bine, dar chiar atunci își face apariția un băiat din partea cealaltă a fântânii. E mai mare, la vreo șapte sau opt ani. Are părul

brunet, ochii închişi la culoare, maxilarul pătrat. Râde în timp ce-o fugăreşte pe o fetiţă îmbrăcată într-un body roz cu tutu. Amândoi sunt uzi leoarcă şi desculţi.

Îngheţata mi se topeşte şi-mi curge pe degete în timp ce rămân cu privirea aţintită la ei. Băiatul e înalt pentru vârsta lui, şi slab. Are gene dese, presărate cu stropi de apă, şi, din când în când, îşi scoate limba şi se linge pe buze. În afară de ochi, seamănă atât de mult cu Garrett, încât mintea mea abia dacă poate cuprinde ceea ce văd cu proprii ochi.

Inima îmi bate cu putere şi mă ridic în picioare.

– Doamnă doctor?

Mi se pare că vocea lui Garrett vine de la mare depărtare, aşa că mi-e uşor s-o ignor. O pornesc în jos pe peretele înclinat al bolului în care se află fântâna.

Roxy râde în spatele meu.

– Cred că se bagă în apă!

Mike îi spune ceva.

– Teagan.

Vocea lui Garrett pare mai tăioasă acum.

– Îl vezi? întreb eu, în timp ce mă îndepărtez de el. Îl vezi?

– Teagan!

Ajung jos. Vântul suflă apă spre mine şi mă udă din cap până-n picioare. Copiii aleargă în jurul meu, zbughind-o în toate părţile în timp ce se joacă cu jeturile de apă. Micuţa balerice în fugă pe lângă mine, iar băiatul cu părul închis la culoare o urmăreşte îndeaproape.

– Scuză-mă, îi strig eu, dar fuge mai departe, fără să ştie că vorbesc cu el.

Dau să înaintez, însă Garrett mă prinde de braț și mă trage îndărăt.

– Ce naiba faci?

– Îl vezi? Seamănă cu David.

Garrett strânge din fălci.

– Hai să plecăm de aici.

– Nu încă.

Mă prinde de brațe și mă scutură ușor. Înghețata îmi cade la picioare, în apă.

– Nu e David.

– Știu asta. Nici măcar nu te-ai uitat la el.

Îmi întorc capul, îl zăresc din nou pe băiat și îl arăt cu degetul.

– Vezi? Seamănă cu tine și are ochii mei. Are vârsta potrivită.

Roxy ni se alătură.

– E totul în regulă?

– Trebuie să plecăm, spune Garrett, încordat. Teagan e obosită.

– Nu sunt obosită, ripostez eu. Vreau doar să vorbesc cu el un minut.

– Nu poți vorbi cu el! se răstește Garrett. Ești o străină pentru el. O să-l bagi în sperieți. La fel și pe părinții lui. Trebuie să plecăm.

– Garrett, tu nu...

Își împinge ochelarii de soare peste cap și mă privește cu ochii înlăcrimați.

– Nu este fiul nostru, Teagan. Nu este David al nostru. David a murit.

Acele trei cuvinte îmi străpung pieptul. Mă doare expresia răvăşită a lui Garrett. Încep să-i văd faţa în ceaţă, pe când lacrimi fierbinţi mi se revarsă pe obraji.

– Ştiu că a murit! strig eu, plângând în hohote, în timp ce o altă rafală de apă ne udă pe amândoi. Nu trebuie să mi-o *spui*.

Mi-am înăbuşit lacrimile atât de mult timp încât acum, că le-am dat frâu liber, nu le mai pot opri.

– Ştiu că nu-i el. Ştiu... Dumnezeule, oare sunt nebună?

– Vino aici.

Garrett mă ia în brațe și mă ține insuportabil de aproape.

În timp ce lacrimile mele îi udă tricoul, îl simt cum tremură.

Capitolul 16
Garrett

Stau în pragul unuia dintre cele trei dormitoare de la demisolul casei lui Teagan. Doar să mă uit la cameră e atât de dureros, încât nu pot intra în ea.

Uite patul lui David, perfect aranjat. Uite etajera lui pentru cărți și cutia cu jucării. Hainele îi sunt agățate în dulap. Fotografii înrămate, pe care le recunosc din viața noastră de dinainte, sunt împrăștiate peste tot prin cameră: fotografia de la nunta noastră, una făcută la câteva momente după ce s-a născut David, fotografii de la zile de naștere, de la școală, din concedii.

De ce n-am mai coborât aici până acum?

Închid ușa, apoi arunc o privire în cel de al doilea dormitor de la demisol. Ca și camerele de la etaj, e decorat în stil retro și complet steril. Doar cel de al treilea dormitor mai păstrează în el ceva din femeia pe care o iubesc.

Sunetul unei bătăi în ușă încete, șovăielnice, plutește în jos pe scări. Urc câte două trepte deodată către parter,

vrând să răspund la uşă înainte să sune soneria şi s-o trezească pe Teagan. Deschid, şi nu sunt deloc surprins s-o văd pe Roxanne.

– Bună, mă salută ea, încet. Ce mai faci? Teagan e bine?

Toată lumina pe care m-am obişnuit s-o văd în înfăţişarea lui Roxy a dispărut. Oftez. Va trebui să reparăm şi această relaţie. Mâhnirea seamănă cu o oglindă spartă: fisura centrală răspândeşte crăpături în toate direcţiile.

– Doarme. Îi fac semn către bucătărie. Tocmai voiam să beau ceva. Vrei și tu?

– Sigur.

Intră în casă şi se uită în jur, de parcă s-ar aştepta ca locul să se fi schimbat.

Mă îndrept către bucătărie şi-i spun:

– Am adus nişte scotch, dar Teagan are o sticlă de vin în frigider.

Roxy pufneşte într-un râs care n-are nimic amuzant.

– Eu i l-am dat, atunci când s-a mutat aici. Crezi că mai e bun?

– Putem afla.

Vinul e australian şi e îmbuteliat într-o sticlă cu capac care se înfiletează. O deschid, miros conţinutul, apoi torn puţin într-un pahar şi sorb.

– Da, e bun, îi zic lui Roxy.

Ia paharul pe care i-l torn, bea puţin din el, în timp ce eu îmi torn scotch. Apoi mă duc la masă, lângă ea.

În cele din urmă, mă priveşte.

– Sunt foarte derutată.

– Cred şi eu.

Iau o gură zdravănă de scotch şi simt alcoolul cum îmi coboară pe gât, într-o izbucnire de căldură.

– Teagan e soţia ta?

– A fost. Am divorţat la câteva luni după ce l-am pierdut pe David.

– Oh, suspină ea, apucând paharul cu vin. Presupun că se întâmplă des... după moartea unui copil.

– E un mit.

Îmi dau seama că am spus-o pe un ton răspicat, şi regret pe loc.

– Îmi pare rău.

– Nu face nimic.

Continui, pe un ton mai blând:

– Doar șaisprezece la sută dintre cupluri divorţează şi, de obicei, nu din cauza pierderii, ci pentru că lucrurile oricum nu mergeau bine, iar copilul era cel care-i mai ţinea la un loc.

Mai sorb o gură de scotch.

– Cel puţin, aşa a fost în cazul nostru.

Roxy soarbe şi ea din vin, apoi se joacă, nervos, cu piciorul paharului.

– A părut surprinsă atunci când v-aţi întâlnit prima dată.

– Da, păi eu am fost şi mai surprins atunci când tu mi-ai prezentat-o, iar ea nu te-a corectat. M-am enervat la culme, de fapt. Am avut impresia că a șters cu totul viaţa pe care am dus-o împreună, că a anulat-o ca şi când n-ar fi existat niciodată.

Iau o nouă sorbitură de scotch, ţinând băutura în gură înainte să înghit.

– După ce am țipat la terapeutul meu în legătură cu asta, continui eu, mi-a explicat că există un lucru care se numește „doliu dificil".

– Tocmai ce-am citit despre asta zilele trecute.

Încuviințez din cap.

– După ce mi-am dat seama că Teagan nu numai că n-a depășit șocul inițial, ci că încă e copleșită de situație, am știut că avea nevoie de mine la fel de mult precum aveam și eu de ea.

– N-am știut, îmi zice Roxy, încet.

– *Mi-a fost teamă să-ți spun.*

Întoarcem amândoi capetele, căci auzim vocea lui Teagan. Stă în pragul ușii de la bucătărie, palidă și cu ochii umflați. Am ajutat-o să se îmbrace cu un tricou larg după ce i-am dat jos hainele pătate de înghețată. Pare mică și pierdută, pistruii de pe obraji și nas sunt vizibili pe pielea-i palidă.

Mă ridic și mă duc la ea, dându-i la o parte părul de pe față. A plâns în hohote tot drumul către casă, sfâșietor, violent, frângându-mi inima.

– Sunt bine, îmi spune ea și mă prinde de încheieturile mâinilor.

Machiajul i s-a întins, înconjurându-i ochii cu pete întunecate.

E atât de frumoasă. I-am schițat ani întregi chipul în caiete, pe șervețele, pe corespondența nedorită. Și legat la ochi aș putea să-i desenez fața ovală, pomeții înalți și ochii migdalați.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la fântână, Garrett.

O sărut ușor pe frunte.

– Nu-ți cere scuze.

– Nu știu ce m-a apucat, îmi spune ea ridicând, stingherită, din umeri. Vreau să mă așez.

Îi trag un scaun, după care mă duc în bucătărie ca să-i aduc un pahar cu suc.

Roxy își mușcă buza de jos; e limpede că nu știe ce să zică.

– Aveam nevoie să fii prietena mea, Roxy, îi explică Teagan încet. Mulți dintre prietenii noștri ne-au întors spatele după ce l-am pierdut pe David, iar cei care au rămas nu ne-au mai privit la fel. La un moment dat, devine prea mult. Privirile compătimitoare. Oamenii te tratează de parcă ai putea claca în orice clipă. Nimeni nu mai râde. E greu să porți toate poverile astea când te simți deja zdrobit.

O găsesc pe Roxy plângând atunci când mă întorc la masă și pun paharul cu suc de portocale în fața lui Teagan.

– Nu pot să mă supăr pe tine, îi spune Roxy, ștergându-și fața cu mâinile. Mai ales ținând cont de felul în care m-am panicat atunci când ne-a vorbit Garrett despre David. Mă întristează doar gândul că ai trecut prin toate astea de una singură. Și sunt convinsă că am spus, fără să-mi dau seama, lucruri care te-au rănit.

Rup o bucată de prosop de hârtie dintr-o rolă și i-o duc. Mă privește.

– Mulțumesc. Dar sunteți iar împreună, da? E adevărat?

Mă întorc către Teagan. În ultimele săptămâni s-a deschis ca o floare, dar acum e iar abătută. Totuși, există o

statornicie nouă în privirea ei. Îmi dau seama că sper c-a trecut cu bine de un moment critic. Şi dacă n-a făcut-o, ei bine... Vom ajunge şi acolo. Sunt sigur de asta – şi pentru mine e suficient.

– Totul a fost real, Roxy, răspunde ea, pe un ton serios. Sunt câteva lucruri pe care nu le-ai ştiut, dar tot ceea ce ştii e adevărat.

Teagan mă priveşte în ochi preţ de o clipă în care ne conectăm, apoi se întoarce către prietena ei.

– Cred că ne-am schimbat suficient de mult ca de data asta să rămânem împreună. Nu m-am aşteptat să reînnodăm legătura dintre noi. Când mi-a scris Garrett ca să mă întrebe dacă aş fi dispusă s-o iau de la capăt, am spus că da – doar pentru că aveam impresia că-i datoram măcar atât lui David. Eram zdrobiţi când am divorţat... Undeva, pe drum, dragostea dintre noi se stinsese.

– Eu te iubeam şi atunci, ripostez, stând în picioare lângă insula din bucătărie, căci nu mă pot aşeza, fiindu-mi greu şi să stau locului. Am fost de acord cu divorţul pentru că am vrut să fii mai fericită. Când ne-am cunoscut, trecuseşi deja prin iad cu Kyler. N-am vrut să ai impresia că scăpaseşi de o căsnicie îngrozitoare doar ca să fii prinsă în alta la fel.

Ea se încruntă şi-mi spune:

– Nu te-ai opus divorţului, aşa că m-am gândit că te-ai săturat de mine.

Roxy se uită când la Teagan, când la mine. Pare jenată, dar fascinată, şi nu-mi pasă că e martoră la discuţia asta pe care ar fi trebuit s-o purtăm cu mult timp în urmă. Pentru că Roxy e aici, lângă Teagan, oferindu-i sprijin.

– Ne certam deja destul de mult.

Îmi trec o mână peste față, amintindu-mi zilele acelea întunecate, dureroase.

– După ce mi-a venit mintea la cap, mi-am dat seama că atunci când nu ești fericit, răspunsul nu e să renunți, ci să te străduiești mai tare.

Teagan se uită lung la mine.

– Eu am să plec, zice Roxy, ridicându-se. Mie și lui Mike ne-ar plăcea mult să veniți mâine la noi, la cină. Mi-a zis să-ți spun că a trecut prea mult de când a făcut ultima pizza.

O lacrimă se prelinge pe obrazul lui Teagan.

– N-am rata pizza lui Mike pentru nimic în lume.

– Grozav.

Roxy se îndreaptă către bucătărie, dar o prind din urmă și-i iau paharul.

– Mă ocup eu.

Îmi cuprinde fața în mâini și mă sărută pe obraz.

– Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Eu și Teagan o privim cum pleacă, după care mă duc la chiuvetă, spăl paharul și-l pun în suportul pentru vase. Tresar când Teagan mă îmbrățișează pe la spate, apoi mă relaxez. Îi simt obrazul pe spatele meu. Îmi pun brațele peste ale ei.

– Ce urmează? mă întreabă ea.

Îi simt respirația ușoară și caldă pe piele.

– Păi... Cina?

Se trage în spate, iar eu mă întorc către ea. Trăsăturile, felul de-a se purta și râsul ei îmi amintesc mult de fiul

nostru. În ultimele săptămâni mi-am dat seama că el e în continuare cu noi, în diferite moduri, mici și mari.

– Gătesc eu, se oferă ea.

Simt cum mă relaxez de tot.

– Da?

– O să fac spaghete. Ți-au plăcut mereu spaghetele mele.

– Așa-i. Abia aștept să le mănânc din nou.

E puțin spus. Am tânjit după posibilitatea de a retrăi trecutul, chiar și după un lucru atât de simplu ca un fel de mâncare preferat pe care-l pregătea pentru noi toți, până când dorința asta a devenit doar un gol dureros înlăuntrul meu.

Mă mângâie ușor în sus și-n jos pe brațe, privește lung la tatuajul care le acoperă.

– Cred că te-a durut.

– Asta a și fost scopul, la început.

Teagan își ridică privirea către mine.

– Tatuajele tale mi se par foarte sexy.

– Mă bucur să aud asta.

O căldură asemănătoare cu arsura scotch-ului se răspândește prin mine.

– Desenul are o semnificație anume?

Încuviințez din cap.

– Sunt labirinturi. Unul dintre ele începe și se sfârșește în dreptul inimii; celălalt începe și se sfârșește în punctul de puls de la încheietura dreaptă.

Face ochii mari în timp ce le studiază, urmărind cu privirea vârtejurile și unghiurile desenului.

– David a fost sângele meu, îi explic eu. Tu ești inima mea. Indiferent de turnura pe care are s-o ia viața, totul începe și se sfârșește cu voi doi.

Are lacrimi în ochi, dar nu i se scurg pe față.

– Am să le parcurg pe amândouă, îmi spune ea, cu vocea răgușită de emoție.

Mă apucă de bicepși ca să-și țină echilibrul, se ridică pe vârfuri și mă sărută pe muchia feței.

– S-ar putea să dureze ceva vreme, o previn eu. Poate chiar ani întregi.

– Nu plec nicăieri.

Își lipește obrazul de pieptul meu.

– Te iubesc, îi spun, cu mâinile pe șoldurile ei.

Din nou, e puțin spus; cuvintele pur și simplu nu pot să transmită profunzimea emoției care mă încearcă.

Teagan se trage îndărăt, zâmbind, și văd cum strălucirea zâmbetului mai alungă din umbrele care plutesc în ochii ei.

– Eu te iubesc mai mult, răspunde ea.

– N-am nici o problemă cu asta.

Mă dau în spate și mă reazem de chiuvetă, apoi o trag între picioarele mele depărtate, ținând-o aproape. Am s-o țin aproape până când am să-mi dau ultima suflare.

– Câte un pas pe rând, da? murmură ea.

– Da, doamnă doctor. Așa vom face. Câte un pas pe rând.

Nu mi-aş fi putut imagina mai demult că o să ajung aici. D
acum mă simt bine. Ador casa în care locuiesc şi pe care a
renovat-o, îmi place să-mi petrec timpul printre prieteni dra
şi am o slujbă care îmi aduce împlinire. Reuşesc să-mi acce
trecutul şi să pun cărămizile unei noi vieţi.

Şi-apoi se mută Garrett Frost chiar lângă mine.

E încăpăţânat şi obraznic, o adevărată forţă a naturii ca
îmi dă peste cap ordinea de zi cu zi. Recunosc fantomele car
bântuie, tortura care îl determină să meargă înainte. Prezen
lui Garrett ar fi oricum riscantă, dar când e rănit, este şi m
periculos. Mi-e teamă că sunt prea fragilă pentru furtuna ca
îi răvăşeşte sufletul, prea delicată ca să suport durerea car
învăluie. Dar el e prea hotărât, iar tentaţia mult prea mare.

Uneori, speranţa zboară chiar şi cu aripile acoperite
brumă.

Plină de emoţie şi trăire, *Aripi de brumă*
marchează revenirea de succes a senzaţiei globale Sylvia Da
autoarea seriei *Crossfire* de bestselleruri internaţionale
cu vânzări de milioane de exemplare.